

சிலப்பதிகாரம் எதற்காக எழுதப்பட்டது?

ஆய்வு - 2

ஆக்கியோன்

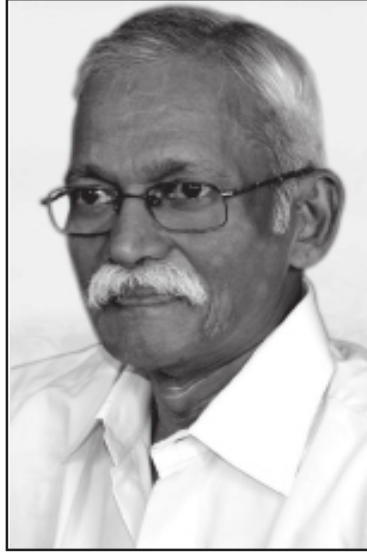
பாவலர் சீனி பழனி, எம்.ஏ. (தமிழ்).

வெளியீடு
4/2, சுந்தரம் தெரு, (தென் பூங்கா அருகில்)
தியாகராய நகர் - சென்னை - 600 017.
வைகுந்த பதிப்பகம்
தொலைபேசி: 044 - 2431 4347
375, மேலத்தெரு
Email : info@karpagamputhalayam.com
கன்னடி மலர், நாசர்கோவில் - 629002

நூல்விவரப் பட்டியல்

நூலின் பெயர்	:	சிலப்பதிகாரம் எதற்காக எழுதப்பட்டது? ஆய்வு - 2
நூலாசிரியர்	:	பாவலர் சீனி பழனி, எம்.ஏ. (தமிழ்)
மொழி	:	தமிழ்
பதிப்பு ஆண்டு	:	முதல்பதிப்பு - அக்டோபர் 2020
பதிப்புரிமை	:	© பதிப்பகத்திற்கு
தாள்	:	11.6 வெள்ளைத் தாள்
நூல் அளவு	:	14 x 22 செ.மீ. (டெம்மி)
எழுத்து	:	12 புள்ளிகள்
பக்கங்கள்	:	176
பைண்டிங்	:	சாதாரண அட்டை
ஒளி அச்சு	:	விக்னேஷ்வரா கிராபிக்ஸ் திருவல்லிக்கேணி, சென்னை - 600 005
அச்சிட்டோர்	:	வெல் பிரிண்டர்ஸ் திருவல்லிக்கேணி சென்னை - 600 005.
நூல் வெளியீடு	:	வைகுந்த பதிப்பகம் 275, மேலத்தெரு, கணபதி நகர், நாகர்கோவில் - 629002

விலை ரூ. 165.00

முன்னுரை

இன்றைய தமிழினம் தனது வரலாற்றைத் தொலைத்து நிற்பதைக் காண முடிகிறது. வாழ்க்கை என்பது அறிதல் சார்ந்த, அறிவியல் சார்ந்த மனிதப் பயன்பாடு என்பதை அறிந்திடத் தயங்குகிறது. கல்வியும் செல்வமும் பறிக்கப்பட்ட காலத்தின் கதையை அறிந்திடத் தயங்குகிறது. தமிழ் மண் என்பது திராவிட நாடு என்று அறியப்பட்ட தென்னிந்தியா என்பதை ஏற்க மறுக்கிறது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகத் தாம் பார்ப்பனரால் பழக்கப்பட்ட ஒரு அடிமை என்பதை அறியாமல் தவித்து நிற்கிறது. கடவுள் காப்பான் என்று கடமை மறக்கிறது. நாளைப் பொழுது நன்றாக விடியும் என்று சோம்பித் திரிகிறது. மரம் வைத்தவன் தண்ணீர் ஊற்றுவான் என்றே கதை படிக்கிறது. முடிவாக, தமிழினம் கொண்டிருந்த பண்பாட்டுத் தனித்துவத்தைத் தொலைத்து நிற்பதை அறியாமல் களிக்கிறது.

திராவிட இனம் பார்ப்பனியத்தின் பண்பாட்டுக் கொள்கையில் மூழ்கி மூடம் காக்கிறது. இதற்கெல்லாம் வித்திட்டது சிலப்பதிகாரம் என்ற தமிழின் முதல் காப்பியம். இதன் மூலமாகத் தமிழ் மண்ணில் எண்ணற்ற கடவுளரும்

வேத மதக் கொள்கைகளும் விதைக்கப்பட்டன. இதனால் வந்த வினைதான் என்ன? என்ற கேள்வியை எழுப்பி விடை காண்பதே ஆய்வின் தலையாய நோக்கமாகிறது. அந்த வகையில் 2020ஆம் ஆண்டின் செப்டம்பர் மாதத்தில் எமது முதல் ஆய்வுத் தொகுப்பு நூல் வெளிவந்தது. அதில் இந்திர விழவு ஊர் எடுத்த காதை வரையில் உள்ள கவிதை வரிகளை ஆராய்ந்து பார்த்தோம். அதனைத் தொடர்ந்து இப்போது இரண்டாவது ஆய்வு நூலாக கடலாடு காதை முதல் கனாத்திறம் உரைத்த காதை வரையில் உள்ள கவிதை வரிகளை அணுகி ஆராய்ந்துள்ளோம்.

குறைகள் இல்லா எண்ணமோ எழுத்தோ இருப்பதற்கு வாய்ப்பில்லை. இன்று சரி என்று படும் ஒரு கருத்தாக்கம் நாளை தேவையற்றதாகும். காரணம் பண்பாடு என்பது பண்பட்டுக் கொண்டே பயணிப்பது. அதில் நல்லவை நாளும் தேவையாகிறது. அல்லவை களைந்து ஒதுக்கப் படுகிறது. ஆனால் பார்ப்பனீயம் கடந்த இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாக எந்தவிதமான மாற்றத்தையும் ஏற்காமல் மக்களின் அறிதலைப் பாழ்படுத்திவிட்டது. கடந்த ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளாக மாற்றம் அற்ற மடமைகளை ரிக் வேதமாக, மனு சாத்திரமாக, கீதையாக மண்ணில் விதைக்கிறது. மக்களை ஏன் எதற்கு எப்படி என்ற கேள்வியை ஏலாக் குடிகளாக மாற்றியமைக்கிறது.

பார்ப்பனீயம் எத்தகைய நச்சு விதைகளைத் தென்னிந்தியா என்ற பரந்து பட்ட மண்ணில் சிலப்பதிகாரம் எழுதப்பட்ட காலத்தில் ஊன்றியது என்பதை வெளிக்கொணர்ந்துள்ளோம். இந்த முயற்சியில் இங்குக் கூறியது கூறல் என்ற விதி மீறலையும் கொண்டுள்ளோம். காரணம் பழக்கப்பட்ட ஒரு சமூகத்தை மீட்டெடுக்க இப்படி அடிக்கடிச் சொல்ல வேண்டியதாகிறது. அறிவர்கள் இப்பிழையைப் பொறுத்தருள வேண்டுகிறேன். அன்பர்கள் இதனைப் படித்துப் பார்த்து இதனைப் போன்ற எண்ணற்ற ஆய்வு நூல்களை படைக்கத் தூண்டுகிறேன்.

- ஆசிரியர்

உள்ளே

1. தமிழர் மதம் 7
2. மைமனக் கள்ளம் 18
3. கதை மாந்தரும் பண்பாடும் 25
4. பத்தினி கடவுளா? 29
5. காது தேடும் கதைகள் 35
6. நாரதரைக் காட்டும் நற்கதை 40
7. களப்பிரர்களின் ஆட்சி 46
8. இந்திர சபையும் அகத்தியனும் 54
9. தேவ பாணி தென்னவன் பாட்டே! 60
10. கஞ்சன் கதை காதுக்குக் கேடே 57
11. இலக்கிய போக்கின் இழிமனத் தாக்கு 74
12. அறிமுகமாகும் அன்னிய தேவன் 82
13. சங்க காலத்து இலக்கியக் கட்டு 89
14. சங்க காலச் சிந்தனை 96
15. இன வரலாறு 101
16. ஊடல் கோலத்து உவகை மறுப்போ? 108

17. சங்கிலிப் புனைவினை 113
18. கூல மருங்கில் கோவலன் செல்ல 119
19. துறையமை நல்யாழ்த் துணையே 125
20. முழுமதி புரைமுகம் மூடிய மேகம் 134
21. சரியோ தவறு? 139
22. காலைச் சுற்றும் கால நாகன் 146
23. அன்னை காணின் என்செய்கோ? 150
24. காலமும் இடமும் கண்வழி முடமோ? 157
25. தோழி பாங்கள் தொலைந்திடக் காணே 165
26. குளிர்முகம் காணாக் கொய்மலர் மாது 169

தமிழர் மதம்

ஒரு நாடும் அதன் மக்களும் அதன் பண்பாட்டின் தலையாய கூறுகளால் வியந்து பார்க்கப்படுகின்றனர். பண்பாடு என்பது அந்த மக்களின் மொழி மரபு, சிந்தனை மரபு, தற்சார்பு, வாழ்வியல், போன்ற நுண்கூறுகளை உடையது. உணவு உடை உறையுள் என்பவற்றிற்கு வேறு எந்த ஒரு நாட்டையும் எதிர்பார்த்திராத இயற்கை வளத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. தன்னிறைவு பெற்ற சமுதாயம் மக்களின் உயர்ந்த சிந்தனைக்கு அடித்தளம் அமைத்துக் கொடுக்கிறது. எனவேதான் சங்க காலத்துத் தமிழனின் சிந்தனை தனித்துவம் பெற்றதாகிறது. அது கடவுளிடம் கையேந்தி நின்றது அல்ல. நிலையான வாழ்வியலைக் கொண்ட சமுதாயம், இலக்கிய வளத்தையும் தொடர் வரலாற்றையும் கொண்டதாகிறது.

உலகம் நாடோடி மக்களின் புலம்பெயர்வுகளையும் கொண்டிருக்கிறது. நாடோடிகள் நிலையற்ற வாழ்வியலைக் கொண்டவர்கள். நாளை என்பது அவர்களைப் பொருத்த மட்டில் இல்லாமை, வறுமை என்ற துயரத்தைத் தருவதாக இருப்பது. எனவே அவர்கள் நாளை நல்லதாகவே விடிய வேண்டும் என்ற வேண்டுகலோடு கண்ணயர்வர். கடவுளை

உருவாக்கிக் காலம் கழிப்பர். பார்ப்பனர் அப்படிப்பட்ட ஒரு நாடோடிகள். அவர்கள் தங்களது வாழ்நாளில் கோட்டைக் கொத்தளங்களைக் கண்களினால் கண்டது இல்லை. பெரிய தேர்களில் பவனி வரும் உயர்ந்தோரைக் கண்டது இல்லை. ஆற்று நீரைத் தேக்கி அணைக்கட்டி வேளாண் செய்ததைப் பார்த்தது இல்லை. பாரந்து பட்ட வேளாண் வயல்களையும் பறவைகளின் சீச்சொலிகளையும் கேட்டதில்லை. பொன்னும் வைரமும் ஆடை அணிகலனும் மின்னும் பெண்களைப் பார்த்தது இல்லை. இப்படிப்பட்ட ஒரு பண்பாட்டினைக் கொண்ட திராவிட இனத்தினை இந்தியாவின் இன்றைய சிந்து நதிக் கரையில் கி மு 1200இல் பார்ப்பன நாடோடிக் கும்பல் கண்ணுற்றது என்பதை அவர்களது ரிக் வேதம் பறை சாற்றுகிறது. நாடோடிகளுக்கு நாகரிகம் மற்றும் பண்பாட்டு வரலாறு இல்லை என்பதை எடுத்தோதுகிறது. ஆனால் இப்படிப்பட்ட திராவிட இனத்தின் பண்பாட்டுத் தொடர்பினை இன்றைய இந்திய நாட்டின் வரலாற்றில் காண முடியவில்லை. காரணம் அது பார்ப்பனீயத்தின் பண்பாட்டினைப் போற்றும் விதமாக கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது.

இன்றும் மனித இனம் எகிப்து நாகரிகத்தின் எச்சமாக நிற்கும் உயர்ந்த பிரமிடுகளை அன்னாந்து பார்த்து பிரமிக்கிறது. தொல் தமிழனின் கலாச்சார எச்சமாகக் கரிகால் பெருவளத்தானின் கல்லணை காட்சி தருகிறது. இந்தியாவின் ஆதி குடிகளின் அடையாள எச்சமாகிறது. காரணம் அந்த காலகட்டத்தில் நாட்டு மக்கள் பல்வளமும் கொண்ட பாட்டாளிகளாக இருந்தனர்.

ஆனால் இந்திய வரலாற்றில் எந்த ஓர் இடத்திலும் திருமாவளவனின் கல்லணை என்ற சொல் கூட தலைகாட்ட முடியாது. காரணம் அது பார்ப்பனரின் கண்களுக்கு சூத்திர மன்னனால் கட்டப்பட்டது. சூத்திர இனத்தின் அறிவியல் அடையாளம். எனவேதான் இந்திய வரலாறு சுங்க வமிசத்து மனு சாத்திரம், இராமாயணம், மகாபாரதம் மற்றும் உபநிடதங்கள் என்ற சமஸ்கிருத படைப்புகள் காட்டும் கற்பனைக் காலங்களின் கதைத் தொகுப்பாகிறது.

இந்திய நாட்டில் சுங்க வமிசத்திற்கு முன்பாக இருந்த மகத வமிசத்தின் ஆட்சி முறையும் கல்வி முறையும் பொருளாதாரக் கட்டமைப்புகளும் பண்பாடும் இருட்டில் மறைக்கப்பட்டன. புத்தரும் மௌரியரும் அசோகச் சக்ரவர்த்தியும் பெயரளவிற்கு வந்து போகின்றனர். நந்த வமிசத்து ஆட்சி முறை நான்கு வரிகளில் முடிக்கப்படுகிறது. ஆனால் கி பி நான்காம் நூற்றாண்டின் குப்தர்களோ பொற்கால ஆட்சியைத் தந்தவராக இந்திய வரலாற்றில் முன்னிறுத்தப்படுகிறார்கள். காரணம் அவர்கள் பார்ப்பனீயத்தை முன்னெடுத்தவர்கள். வட இந்தியாவின் வாழ்வியலை மடைமாற்றியவர். அவர்களே வேதம் வேள்வி யாகமுறையை ஏற்று நடத்திவர். அவதாரப் பொய்மைகளைப் பதினெண் புராணங்களின் வழியாகக் கட்டவிழ்த்துவிட்டவர்.

குப்தர்களின் காலத்தில் இராமாயணமும் மகாபாரதமும் பிராகிருத மொழிக்கு உரிய எழுத்துருவினைக் கொண்டன. இரண்டு காப்பியங்களும் எழுதி காக்கப்பட்டன. அவை கிராமங்கள் தோறும் பரப்புரைப் பெட்டகமாகியது. அதனால் வட இந்தியாவில் வைணவத்திற்கு வித்திட்டது. ஒரு புறம் வேத மதம் என்றும் மறு புறம் வைணவம் என்றும் நடைபயின்றன. இரண்டு இயக்கங்களையும் பார்ப்பனர்களே பிரிந்து நின்று முன்னெடுத்தனர். அவர்கள் பூ நூல் ஏலாச் சாதிகளைக் குறி வைத்தே இருவேறு கருத்துகளைக் கொண்ட கடவுளின் கதைகளைப் பரப்புரை செய்தனர். ஆனால் இவை இரண்டினையும் திராவிட இனம் ஏற்கவில்லை. காரணம் குப்தர்களுக்கும் முன்னதாக சுமார் ஐந்நூறாண்டு அசோகரின் பரப்புரையில் தமிழ் நாடு புத்த சமயத்தை ஏற்றிருந்தது. அது போல் சமணமும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஒன்றாகியது. புத்தம் சமணம் என்ற இரண்டு சமயத்தோடு இணைந்தே சமயம் சாரா சங்க காலத்தின் எச்சமும் பயணித்து வந்தது. தனித்தமிழ் மறையாகத் திருக்குறளும் தொல்காப்பியமும் அவர்களை வழி நடத்தியது.

வரலாற்றுத் திரிபு

அசோகரின் காலத்திற்கு முற்பட்ட ஆயிரம் ஆண்டுகள் என்பது தமிழ் நாடு என்ற இன்றைய தென் இந்தியா திராவிட

இனமாகத் தமிழ் மொழி பேசும் ஆதி குடிகளாகத் தமிழர்கள் வாழ்ந்து வந்த நிலமாக இருந்தது. இங்குத் தமிழைத் தவிர வேறு எந்த ஒரு மொழியும் அறியப்படவில்லை. ஆனால் இந்திய நாட்டின் வரலாற்றினை கி.பி. 1800களில் ஆங்கிலேயர்கள் முதல் முதலாக எழுதத் துணிந்தனர். அப்போது ஆங்கிலேயரின் அருகமர்ந்து பணியாற்றும் கல்வி வல்லாராக பார்ப்பனரே இருந்தனர். எனவே அவர்கள் தங்களது ரிக் வேதம் உபநிடதம் மனு சாத்திரம் கீதை சம்கிதை போன்ற வற்றை ஆங்கிலேயர்களிடம் ஒப்படைத்தனர். அதனை செர்மனியிலும் இங்கிலாந்திலும் இருந்த மொழி வல்லார் ஆங்கிலத்தில் மொழி மாற்றம் செய்தனர். அப்போது மனு சாத்திரம் காட்டும் சமுதாயத்தின் கட்டமைப்பினையும் சட்ட திட்டங்களையும் அறிந்து வியந்தனர். அவற்றை அப்படியே இந்திய நாட்டினர்க்கு உரிய அரசியல் வரலாற்று ஆவண மாக்கினர். அரசியல் சாசனமாக்கினர். இந்திய நாட்டின் வரலாறு ரிக் வேத காலத்திலிருந்தே தொடங்குவதாக எழுதப்பட்டது. பார்ப்பனர்களே இந்திய நாட்டின் ஆதி குடிகள் என்றே எழுதப்பட்டது.

மேலே ஆங்கிலேயர்களால் இந்திய நாட்டின் வரலாறு எழுதப்படும்போது தமிழினம் கல்வி கேள்வி யற்ற அபலைகளாக இருந்தது. அப்போது எவரும் சங்க இலக்கியத்தின் எட்டுத் தொகை நூல்களை அறிந்திருக்கவில்லை. சங்க இலக்கியத்தின் பத்துப்பாட்டுகளை அறிந்திருக்கவில்லை. திருக்குறளை அறிந்திருக்கவில்லை. ஐம்பெருங் காப்பியங்களை அறிந்திருக்கவில்லை. அது மட்டும் அல்ல அவர்கள் எவரும் தமிழ் மொழியை எழுதவும் படிக்கவும் அறிந்திருக்கவில்லை. காரணம் அப்போது கூட பார்ப்பனரின் மனு சாத்திரத்திற்குக் கட்டுப்பட்ட ஒரு இனமாகவே தங்களை பாவித்து வாழ்ந்து வந்தனர். பார்ப்பனர் அவர்களைச் சூத்திரன் என்றே விளித்தனர். தமிழினம் ஆண்டே என்றும் ஐயா சாமி என்றும் கை கட்டி எட்ட நின்றே வாய்பொத்தி வணங்கி நின்றது. சென்ற பிறப்பில் பாபம் செய்து விட்டதாகவே எண்ணித் துடித்தது. இப்படிப்பட்ட ஒரு சமுதாயத்தை ஆங்கிலேயர் கண்களினால் கண்டார்கள்.

இருந்தும் இவர்களது நோக்கம் அடித்தட்டு மக்களைக் கரையேற்றும் கொள்கையைக் கொண்டது அல்ல. அவர்களது பொருளாதாரச் சுரண்டலுக்கு பார்ப்பனர்களின் பயன்பாடு போதுமானதாக இருந்தது.

எனவே ஆங்கிலேயர் பார்ப்பனரிடம் இருந்த ரிக் வேதம் காட்டும் காலத்தின் சிந்து வெளி வாழ்வியலைப் பார்த்தனர். அதனைக் கொண்டே இந்திய வரலாற்றினைக் கட்டமைத்தனர். அது பார்ப்பனரின் இராமாயணம் மகாபாரதக் கதை கொண்ட கிருதா யுகம் துவாபர யுகம் திரேதா யுகம் கலியுகம் என்றே காலக் கணக்கினைக் கொண்டது. கி.பி. - கி.மு. காலங்கள் என்பன இந்திய வரலாற்றிற்குப் பொருந்தாக் காலம் என்றது. எனவே இந்தியா என்றால் பார்ப்பனர்கள் என்றாகியது. வரலாறு என்றால் பார்ப்பனரின் வரலாறு என்றாகியது.

இந்திய வரலாற்றின் எந்த ஒரு இடத்திலும் கி.மு. காலத்தின் ஆரியப்படைக் கடந்த நெடுஞ்செழியனின் வரலாறு இடம்பெறவில்லை. அதன் எந்த ஒரு இடத்திலும் தொல் காப்பியம் காட்டும் சமுதாயக் கட்டமைப்பு வியந்து போற்றப் படவில்லை. எந்த ஒரு இடத்திலும் தொல்காப்பியம் காட்டும் மெய்ப்பாட்டியல் மற்றும் ஒன்றறிவதுவே உற்றறிவதுவே ஆற்றிவுடையதுவே அவற்றொடு மனனே என்ற நூற்பா இடம் பெறவில்லை. நிலம் தீநீர்வளி விசும்போடு ஐந்தும் கலந்த மயக்கம் உலகம் ஆதலின் இருதிணை ஐம்பால் இயல்நெறி வழாஅமைத் திரிவுஇல் சொல்லொடு தழாஅல் வேண்டும் என்ற இயற்பியல் விதியை எடுத்தோதவில்லை.

மாறாக இந்திய வரலாறு பார்ப்பனரின் வேதத்தினையும் அது காட்டும் இந்திரனையும் உயர்த்திப் பிடிக்கத் தவற வில்லை. அவை இந்திய நாட்டின் உயர்ந்த தத்துவங்களின் சின்னமாக முன்னிறுத்தப்பட்டுள்ளன. எனவே இந்திய வரலாறும் பூ நூல் அணிந்தே அருள்பாலிக்கிறது.

உலகம் கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் கிரேக்கத்துச் சிந்தனைச் சிற்பி சாக்ரட்டீசை வியந்து போற்றுகிறது. சிந்து வெளி சித்திர எழுத்து மானுட சமுதாயத்தின் கல்வி என்ற

கண்ணின் கருவிழியாகிறது. இன்றும் திருக்குறள் தமிழினத்தின் செம்மாந்த சிந்தனைக் கருவூளமாகிறது. தொல்காப்பியமோ ஆதித் தமிழினத்தின் அற்புத வாழ்வியல் ஓவியமாகிறது. பொருள் இலக்கணம் என்பது ஆதி குடிகளின் அழியாப் பண்பாட்டுக் கோலமாகிறது.

தமிழினத்தின் பண்பாட்டு வளர்ச்சியின் உன்னதக் கூறுகளாக தொல்காப்பியமும் சங்க இலக்கியமும் உள்ளன. அரசியல் கையேடாகத் திருக்குறள் உள்ளது. இவையனைத்தும் கிருஸ்த்து பிறப்பதற்கு முன்பாக உலகத்தின் தொல்குடியினராகிய திராவிட இனத்தின் சிந்தனைக் கூறுகளாகிறது. பார்ப்பனரின் இந்திய நாட்டுப் படையெடுப்பிற்கு முற்பட்ட காலத்தின் கண்ணாடியாகிறது. அது போல் தமிழினத்தின் இலக்கிய வரலாற்றுத் தடத்தின் தனித்துவமிக்க ஒரு படி நிலையை சிலப்பதிகாரம் பகர்கிறது.

சங்க இலக்கியங்கள் என்பது அகம் புறம் என்ற இரண்டு கூறுகளாகப் பிரிந்து தத்தமது தனித்துவத்தைப் பறைசாற்று கிறது. அதிக அளவில் ஆசிரியப்பாவினால் ஆக்கப்பட்டது. சிந்து வெளி திராவிட இனத்தின் சித்திர எழுத்துகளுக்கு அடுத்து, கல்வி மற்றும் கலாச்சார வளர்ச்சியின் படிநிலை எழுத்துக்களை இலக்கணத்தை அடியொற்றி எழுதப்பட்டது. ஆதி தமிழர்களின் சொற்களஞ்சியமாகிறது. மக்களின் பெயர்கள் ஆதன், ஐயன், காடன், வேடன் என்று பண்படி மற்றும் வினையடி வேர்ச்சொல்லாக உள்ளது. மேலும் வேற்று மொழியின் விடமறியாமல் உள்ளது.

இன்னும் சொல்லப்போனால் எண்ணற்ற வேற்று மொழிக்குத் தமிழும் தமிழ் இலக்கணமும் தமது சொற்களை எழுத்துகளை ஈகம் செய்திருக்கிறது. கன்னடம், துளு, கோண்டு, கூய், தெலுங்கு, மலையாளம் போன்ற புதிய மொழிகளை ஈன்று மகிழ்ந்திருக்கிறது. இந்தி மற்றும் சமஸ்கிருத மொழிகளுக்குத் தமது எழுத்துருக்களை மாற்றிக் கொடுத்திருக்கிறது. அவற்றின் புதிய இலக்கணக் கட்டமைப்பிற்குக் கை கொடுத்திருக்கிறது.

தமிழ் மொழியின் இலக்கிய வரலாற்றின் தடங்களைத் தமிழ் வல்லார்களால் இலகுவாக கண்டுகளிக்க முடிகிறது. அதன் வழியாகத் தீதும் நன்றும் பிறர் தர வாரா என்று சொல்லெடுத்த முது மக்களின் அறிதல் திறம் போற்றுகிறது. அவலாக ஒன்றோ மிசையாக ஒன்றோ எவ்வழி ஆடவர் அவ்வழி நல்லை என்ற அறிஞர்களின் ஆய்வின் ஆழத்தை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. இவற்றின் படி நிலை வளர்ச்சியாகப் பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் என்ற திருக்குறளின் குரல் தருகின்ற புரட்சிக் கொள்கையைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. உழுவார் உலகத்தார்க்கு ஆணி என்று பாட்டெடுக்க வேண்டிய அவசியத்தை அறிவுறுத்துகிறது. மாற்றினத்தின் கலப்பினால் அறிவிமூந்த சமுதாயத்தின் மடமை காக்கும் கல்வி முறையைச் சுட்டுவதாகக் கற்க கசடற என்ற கட்டளைக்கல் இருக்கிறது. அது போல் சிலப்பதிகாரம் என்பது, தமிழ் மொழியின் இலக்கிய வரலாறு திசை திருப் பப்பட்ட ஒரு சதிக்குட்பட்ட சமுதாயச் சூழலை எடுத்தோது கிறது. அது சங்க இலக்கியம் காட்டுகின்ற ஒரு சமுதாயம், முற்றிலும் சிதைந்து போன நிலைமையை வெளிக் கொணருகிறது. மனித நம்பிக்கை மடை மாற்றப்பட்ட ஒரு சதிச்செயலில் சிக்குண்ட பண்பாட்டுப் போரின் ஒரு கூற்றினைக் கொண்டு இருப்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

சூரிய சந்திர குலங்கள்

தமிழினத்தின் ஆதி குடிகளின் எண்ணமும் எதிர் பார்ப்பும் தன் கையே தனக்கு உதவி என்றிருந்தது. அதனை மெல்ல, எல்லாம் அவன் செயல் என்ற மந்திர மகுடியாக மாற்றம் பெற்றதை எடுத்துக் காட்டுகிறது. எந்த ரிக் வேதம் திராவிட இனத்தானின் வேளாண் விளை நிலத்தைக் காத்த நதி நீர் அணைகளை இடித்துத் தரை மட்டமாக்கி வெற்றிக் களிப்பில் போர் பரணி பாடியதோ, அதே ரிக் வேதம் தமிழினத்தின் அருச்சனை ஆராதனை மந்திரங்களாகியது. தமிழினத்தின் கைக்காசினைத் தட்டிப் பறித்தது.

ரிக் வேத காலத்தின் பார்ப்பனப் படையெடுப்பில் எந்த இந்திரன் சம்பரன் என்ற தமிழினத்தின் ஆதி குடி தலைவனின்

தொண்ணூற்று ஒன்பது கோட்டைகளை அழித்தானோ அதே இந்திரனைச் சிலப்பதிகாரம் வழிபடு கடவுளாக்கியது. தமிழ் நாட்டு அரசனை காக்கும் கடவுளாக்கியது. மன்னன் மக்களைக் காக்கும் கடன் மறந்தான். மக்களின் நன்மைக்காக யாக பூசையைச் செய்து நிற்கும் மடைமையை ஏற்றான். மக்களும் மன்னனைப் போற்றுவதைக் கைவிட்டு மடையர்கள் காட்டிய சிலைகளைத் தொழுது நின்றனர்.

இந்திரன் அனுப்பிய காவல் பூதத்திடம் தமிழினத்தின் தன்மானமிக்க வீரன் கழுத்தறு விழாவினை வெகு விமரிசையாக நடத்தும்படியாக ஆக்கப்பட்டான். முசுகுந்த சக்ரவர்த்தியும், மனு நீதிச் சோழனும், சிபிச் சக்கரவர்த்திகளும் சோழ மன்னர்களின் பரம்பரையில் வந்த மன்னர்களாயினர். ஆனால் இப்படிப்பட்ட மன்னர்கள் எந்த ஆண்டில் தமிழ் மண்ணை ஆட்சி செய்தனர் என்ற கேள்வியை முன்னெடுப்பது பார்ப்பனியத்தை எதிர்ப்பதாகிறது. அது போல் பாண்டிய சோழ மன்னர்கள் சூரிய சந்திரக் கோள்களின் பரம்பரையில் உதித்தவர்கள் ஆகியது அச்சத்தைத் தருகிறது. காரணம் சமுதாயம் பார்ப்பனிய மயமாக்கப்பட்டுவிட்டது. அதற்குக் கை கொடுத்தது சிலப்பதிகாரம்.

நெஞ்சை அள்ளும் சிலப்பதிகாரம் என்றோர் ஆரம் படைத்த தமிழ் நாடு என்று சொல்லுவர். அப்படிச் சொல்பவர் யார் என்று பார்த்தால் பார்ப்பனராகவே இருப்பர். அல்லது உயர் சாதி தமிழ் வல்லாராகவே இருப்பர். காரணம் சிலப்பதிகாரம் என்பது பார்ப்பனரின் வேத மத கருத்துத் தெளிப்பினை நடத்துகின்ற கருவியாகும். நாட்டில் பஞ்சம் ஏற்பட்டால் அது கடவுளின் சாபத்தால் ஏற்பட்டது என்ற புதிய கருத்தாக்கம் பரப்புரையாகியது. மழை பொய்த்தால் பத்தினி தெய்வத்திற்குப் பலி பூசை இட வேண்டும் என்றாகியது. அதனால் ஆயிரம் பொற்கொல்லர்களைப் பலியிட்டு பத்தினி தெய்வத்தின் மனத்தைக் குளிரச் செய்து மழையைப் பெற வேண்டும் என்ற நிலைமை ஏற்பட்டது. இதனை கட்டுரை காதை காட்டுகிறது. அதன் மூலமாக அடித்தட்டு உழைக்கும் மக்கள் ஆதிக்க சாதியினரின் அட்டுழியங்களுக்கு அடங்கிப்

போயினர். அடித்தட்டு மக்கள் எப்பொழுதும் அச்சத்தில் இருக்கும்படி அடக்கி வைக்கப்பட்டனர். அப்போது அவர்களையும் காக்கும் கடவுள் சிலைகள் தோற்றம் பெற்றன.

எப்படி வட இந்தியாவில் இராமாயணம் மற்றும் மகாபாரதம் என்ற இரண்டு சமஸ்கிருத காப்பியங்கள் பார்ப்பனரின் கொள்கைக் கருவூலங்களாக, கருத்துப் பட்டறையாகத் திகழ்ந்தனவோ, அது போன்ற நச்சுக் கொள்கையைக் கொண்ட ஆரிய பரப்புரை பெட்டகமாகச் சிலப்பதிகாரம் இருக்குமாறு இயற்றப்பட்டது. இதனால்தான் தமிழ்ச் சுவடிகள் அச்சேறுகின்றபோது பார்ப்பன வித்தகரான உ.வே.சா அவர்கள் முதன் முதலாக இந்தச் சிலப்பதிகாரத்தையே அச்சேற்றினார்.

அது போல் உ.வே.சா அவர்கள் திருமுருகாற்றுப் படையைப் பத்துப்பாட்டில் கொண்டுபோய்ச் செருகினார். அந்த முயற்சியில் அது நாள்வரையில் பத்துப்பாட்டாகக் கருதப்பட்ட எந்த ஒரு பாட்டியல் படைப்பு நீக்கப்பட்டது என்று கேட்பார் எவரும் இல்லை. அதற்கு ஏதுவாக முருகு பொருநாறு பாணிரண்டு முல்லை, பெருகு வளமதுரைக் காஞ்சி - மருவினிய, கோலநெடு நல்வாடை கோல்குறிஞ்சி பட்டினப் பாலை கடாத்தோடும் பத்து, என்றே வெண்பா யாத்தனர். இத்தகைய வெண்பா உ வே சா காலத்திற்கு முன்பு எந்தச் சுவடிகளிலும் இருந்ததாக வரலாறு இல்லை. இவை திட்டமிட்ட சதி என்பது வெள்ளிடை. அறிவாளிகளின் அற்புதச் செயல். அதுபோல் எட்டுத் தொகைக்கும் ஒரு வெண்பா இயற்றப்பட்டதை அறிவோம்.

மேலும் சிலப்பதிகாரம் மக்களின் காப்பியம் என்ற போர்வையில் தமிழ்ப் பெண்ணின் கதையைக் கட்டுரைக்கிற போர்வையில் பார்ப்பனர் தமது வேதம், வேத மதம், கடவுள் தேவர் ஊழ்க் கொள்கை, சென்ற பிறப்பு, வானுலகம் என்ற ஒரு பரந்து பட்ட கற்பனைக் காட்டினைக் கட்டமைத்தனர். தென்னிந்தியா என்ற அன்றைய நிலப்பரப்பினை ஒரு நச்சுக் காடாக மாற்றியமைத்தனர். அது சிலப்பதிகாரத்தினை அடியொற்றி எண்ணற்ற இலக்கியத்தைப் பிறப்பித்தபோது

தமிழினம் முற்றிலும் கடவுளையே தொழுது நிற்கும் கடப்பாட்டினைக் கொண்டது. சூத்திர இனமாக மாற்றம் பெற்றது.

காமக் கடவுள்

அப்போதுதான் முதன் முதலாகக் கி.பி. நான்காம் நூற்றாண்டில் திருமூலர் என்ற பார்ப்பனர் திருமந்திரம் இயற்றினார். அதில் கண்ணகியோ தொல்காப்பியரின் மேலே சுட்டிய இயற்பியல் கூறுகளோ இம்மியும் எடுத்தாளப் பெறவில்லை.

அதனைத் தொடர்ந்தே கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் பார்ப்பனீயம் காரைக்கால் அம்மையாரை முன்னிறுத்தியது. அப்போது அவள் பேய் உருவத்தினைக் கொண்டாள் என்றது. கடவுளோடு ஒன்றாகக் கலந்தாள் என்றது. மக்களின் மன நிலையை மடை மாற்றியது.

அதன் பிறகு கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டில் திருஞான சம்பந்தர் பார்வதி தேவியின் திருமுலைப்பாலைக் கிண்ணத்தில் கொண்டு பருகிக்களிக்கிறார். தோடு உடைய சிவன் மாட்டின் மேலே ஏறி காட்சி தருகிறார். அவரது தந்தை சிவபாத இருதயர் கவுணியர் கோத்திரத்தாராக இப்புவி வாழத் தவம் செய்தவராகச் சேக்கிழாரால் புகழப்படுகிறார். குலம், கோத்திர முறைகள் மண்ணில் தலைகாட்டுகிறது. இப்போது தமிழ் இலக்கியம் என்பது முற்றாகக் கடவுளரை முன்னிறுத்துவதாகவே அமைக்கப்பட்டது. அப்போது சிலப்பதிகாரத்து பெண் தேவதைகளும் பார்ப்பனர் காட்டும் கடவுளரின் பக்தர்களாயினர். இன்றோ இவர்கள் மொட்டை யடித்து மண்சோறு உண்ணும் ஒழுகலாற்றினை ஏற்று நிற்கும் அபலைகளாயினர்.

மேலே சுட்டப்பட்ட அவலத்தை உணராத இன்றைய சிலப்பதிகாரச் செம்மல்கள் இளங்கோவடிகளை ஆகா ஓகோ என்று மேடையில் முழங்குகிறார்கள். ஒரு முலை இழந்தாள் ஓர் திருமா பத்தினிக்கு அமரர்க்கு அரசன் தமர் வந்து ஈண்டி என்கிறார்கள். மாமுது பார்ப்பான் மறைவழிக் காட்டிடத்

தீவலம் செய்வது காண்பார்கள் நோன்பு என்னை? என்கிறார்கள். அங்கண் உலகின் அருந்ததி அன்னாளை என்கிறார்கள்.

தேவர் கோமான் தெய்வக் காவல் படை நினக்கு அளிக்க அதன் இடை நினக்கு இடை என்றே காதல் கோட்டைக்குள் கால் எடுத்து வைக்கிறார்கள். இந்திரன் என்கிறார்கள். வச்சிரப் படை என்கிறார்கள்.

உருவிலான ஒருபெருஞ் சேனை இகல் அமர் ஆட்டி எதிர் நின்று விலக்கி என்பதற்கு, ஆகா ஆண் பெண் புணர்ச்சிப் பெருக்கிற்கும் உதவுவதற்கும் பார்ப்பனர்கள் ஒரு கடவுளைப் படைத்துத் தந்துவிட்டான் என்று துள்ளிக் குதிக்கின்றனர். காமன் என்ற பெயரில் கதைகளைப் புனைகின்றனர். இத்தகையக் கடவுளும் அவருக்கு உரிய இரவுப் பணியும் உலகில் எந்த இடத்தில் உள்ளது என்று விளக்க உரையை நல்குகிறார்கள். காரணம் அவர்கள் அப்படித்தான் பார்க்கப் பழக்கப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் பார்க்கின்ற உரையும் உரையாசிரியர்களும் அப்படியே பழக்கப்படுத்தப்பட்ட பார்வைக் குருடர்களானார்கள்.

தந்தை பெரியார் இந்தச் சிலப்பதிகாரத்தை அறிவு நூலா என்று கேள்வி கேட்டவர் ஆகிறார். அறிதலைப் பெறுக. அறிவு பெறுக என்றார். திருவள்ளுவரோ மயக்கும் மங்கையைக் கண்டு

கூற்றமோ கண்ணோ பிணையோ மடவரல்

நோக்கம்இம் மூன்றும் உடைத்து (குறள் 1085)

என்றார். கண்ணால் காண்பதுவும் காதால் கேட்பதுவும் கருத்தாகக் கதைக்கப்படுபவனவும் எதற்காக யாரால் என்ற கேள்வியை எழுப்புகிறார்.

மைமனக் கள்ளம்

சிலப்பதிகாரம் என்பது மூன்று கூறுகளைக் கொண்டு இருக்கிறது. அதன் முதல் கூறு தமிழின் இலக்கியச் செழுமை. அதன் இரண்டாவது கூறு மண்ணின் அழகியலை கவிதையின் வாயிலாகப் படம் பிடித்துக்காட்டுகின்ற சொல்லாட்சி. மூன்றாவது கூறாக உள்ளதுதான் பார்ப்பனீயம் என்ற பார்ப்பனர்களது வேதம் மனு சாத்திரம் மற்றும் கீதைகாட்டும் வாழ்வியல் கொள்கை. இவை பூ நூல் ஏலாச் சாதிகளாகிய சூத்திர இனத்தை பூ நூல் சாதியாகிய பார்ப்பனருக்கு அடிமையாக மாற்றியமைக்கும் மைமனக் கள்ளத்தைக் கொண்டது. சிரித்துப் பேசி சிந்தையைச் சீர்குலைப்பதாகிறது. எனவே சிலப்பதிகாரம் என்பது மக்களை மடை மாற்றுகின்ற போதைப் பொருளாகிறது. அதற்கு அடிமைப்படுத்தப்பட்ட தமிழினம் வேற்று இனத்தின் கால்வருடிகளாக எப்படிப் பழக்கப்படுத்தப்பட்டது என்பதை விளக்குவதுதான் இந்த ஆய்வரையாகிறது.

சங்க காலம்

கி.மு. காலத்தில் மக்கள் இயல்பான வாழ்வியலைக் கொண்டிருந்தனர். தீதும் நன்றும் பிறந்தர வாரா என்ற

கொள்கையில் இயக்கம் பெற்றனர். இல்லறம் அல்லது நல்லறம் இல்லை என்றனர். எனவே துறவறம் தமிழினத்தில் இல்லை என்ற நிலை இருந்தது. அதனால்தான் பிச்சைப் புகினும் கற்கை நன்றே என்றது. புகினும் என்ற சொல்லில் உள்ள இழிவும்மையின் பொருள் இதற்கு விளக்க உரையாக உள்ளது.

அறம்

சங்க காலத்தின் சட்ட திட்டமாக தொல்காப்பியத்தின் அறம் பொருள் இன்பம் என்ற மூன்று கூறுகளைக் கொண்ட விதிமுறையாகியது. பொருளதிகாரம் ஆகியது.

இதன்படி அறம் என்ற கட்டுப்பாடு மக்களுக்கும் மன்னருக்கும் ஒன்றாகவே இருந்தது. சமநீதி என்று இதற்குப் பெயர். சம உரிமை என்று இதற்குப் பெயர்.

எனவேதான் மன்னன் இரவு நேரத்தில் மாற்றான் வீட்டின் கதவினைத் தட்டிய காரணத்தினால் மக்கள் மன்றத்தில் தானே சென்றமர்ந்தான். மக்களையே தீர்ப்பு எழுதச் சொன்னான். கதவைத் தட்டிய கரம் துண்டிக்கப்பட்டது. எனவே அவன் பொற்கைப் பாண்டியன் ஆனான்.

அறம் என்ற கூறுகளில் கல்வியும் வினையும் இடம் பெறுகிறது. சமுதாயம் தலை சிறந்த சமுதாயமாகியது. இலக்கியம் இன்பம் நிறைந்ததாக மலர்ந்தது. அதாவது சிலப் பதிகாரத்தைப் போல் மடைமையை விதைக்கும் கடவுள் கொள்கைப் பரப்புகளாக இல்லை.

பொருள்

அடுத்ததாக வருவது பொருள். பொருள் என்றால் நிலமும் அதன் பயன்பாடும் என்பதாகிறது. இதற்கும் உரிமையாளராக மக்களும் மன்னனும் மகிழ்ந்தேற்கிறார்கள்.

கல்வி கேள்விகளில் சிறந்தோர் பொருளற்ற வறியவராக இருக்கக் கூடாது என்ற கடப்பாட்டினை அரசாங்கம் கொண்டது. அப்போதுதான் மன்னன் பரிசு தருபவனாக

மாற்றம் பெற்றான். இரவலராக அன்று புலவர்களே இருந்தனர். கால மாற்றம் பார்ப்பனரும் இரவலரானார்கள். தமிழ் மொழியின் வித்தகரானார்கள்.

பக்தி இயக்கக் காலத்தில் பொருள் என்ற நிலமும் பயனும், கோயில், அரசன், பார்ப்பனர் என்ற மூவரிடமும் சென்று சேர்ந்தது. உழைக்கும் மக்களுக்கு நிலம் உரிமை இல்லை என்றாகியது. ஒட்டு மொத்த மண்ணின் மைந்தன் சாதி ஏற்று உழைக்கும் வருக்கமாயின. அப்போது அடிமாடுகளுக்கு அறிவு எதற்கு என்ற பரப்புரை மேற்கொள்ளப்பட்டது. அப்போது அடித் தட்டு மக்களின் பிள்ளைகள் கல்வி கேள்வியை இழந்தனர். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் கல்வியற்ற சமுதாயத்தைக் கொண்டதாக தமிழ் மண் மாற்றம் பெற்றது. மக்கள் அப்படிப் பழக்கப்படுத்தப்பட்டனர். இத்தகைய முறையினை காரவேலன் என்ற கலப்பிர மன்னன் ஏற்கவில்லை. கலப்பிரர் காலத்தில் அனைவருக்கும் நிலம் சொந்தமாயின. கல்வியும் இன்பமும் எல்லோருக்கும் பொது உடைமையாயின. சம நீதி போற்றப்பட்டது. ஐம்பெரு காப்பியமும் ஐஞ்சிறு காப்பியமும் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களும் எழுந்தன. தமிழினம் அறிதலைக் கொண்டு வாழ்ந்தது. பொற்காலம் படைத்தது. எனவே பார்ப்பனர் அவனது ஆட்சியை இருண்ட காலம் என்றனர். ஆனால் வரலாறு இருண்டகாலம் என்பது யாருக்கு என்ற கேள்வியை மறந்து நின்றது. உண்மையில் களப்பிரரின் காலத்திற்குப் பிறகு சுமார் 1800 ஆண்டுகளாக அறிவு கொளுத்தும் ஒரு இலக்கியம் எழுதப்படவில்லை. அல்லது அப்படி எழுதுவ தற்குத் தடை இருந்துள்ளது. காரணம் கடவுளையே காப்பியத்தில் கவிதையில் அமைத்துப் பாடப்பட வேண்டும் என்ற எழுதப்படாத சட்டத்தை இயற்றிக் காத்திருக்கிறார்கள். சமுதாயம் அப்படிப் பழக்கப்பட்ட ஒன்றாகியது.

இன்பம்

அடுத்ததாக வருவது இன்பம் என்ற கூறு. இன்பம் என்றால் வாழ்வியல் பயன்பாடு என்று பொருள். ஒரு

மனிதன் கல்வி கற்கிறான். அதனால் அவன் உயர்ந்த பதவியில் அமர்ந்து விடுகிறான். அப்போது,

ஒரு குடிப் பிறந்த பல்லோருள்ளும்,
மூத்தோர் வருக எனாது அவருள்
அறிவுடை யோன்ஆறு அரசும் செல்லும்
வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பா லுள்ளும்
கீழ்ப்பால் ஒருவன் கற்பின் மேற்பால்
ஒருவனும் அவன்கட் கடுமே

என்பது புறநானூற்றில் பாண்டின் ஆரியப்படைக் கடந்த நெடுஞ்செழியனின் பாடல்வழி காண முடிகிறது.

எனவே அறம் பொருள் என்ற இரண்டு கூறுகளின் பயன் பாடாக இன்பம் உள்ளது. அது மன்னருக்கும் மக்களுக்கும் பொதுவாக இருந்தது.

ஆனால், பக்தி இலக்கிய காலத்தில் கல்வி என்பது மக்களிடம் இருந்து தட்டிப் பறிக்கப்பட்டது. அதற்கு வழி வகுத்து அநேக விதமான கடவுளரைத் தென்னகத்தில் அறிமுகப் படுத்தியது கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் சிலப்பதிகாரம். கல்விக்குக் கூட அதிபதியாக இருக்கும் கடவுளாக சரசுவதி ஆக்கப்பட்டாள். இதனையே வேட்டுவவரியில் பார்க்கிறோம். சரசுவதி கடவுளோ மனு சாத்திரத்தின் மறுக் கூறன்றி வேறல்ல. அது சூத்திர இனத்தின் நாக்கை அறுத்து மகிழும் குணத்தினைக் கொண்டது. ஏகலைவனது கட்டை விரல் களைத் துண்டிக்கத் துடிப்பது. சம்பூகன்களின் தலையைக் கொய்யும் கடப்பாட்டினைக் கொண்டது. உழைக்கும் வருக்கம் தமது உழைப்பின் பயனை இழந்தது. வறுமையை ஏற்றது.

அடிமைகளின் கையில் அறம் பொருள் இன்பம்

பாண்டியன் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் பார்ப்பனரைத் தமிழ் மண்ணிற்குள் அனுமதிக்கவில்லை. இருந்தும் அவர்கள் காடுகளின் வழியே தமிழ் மண்ணில் ஊடுறுவிவிட்டனர். எனவேதான் பாலைக் கலி ஒன்பதாவது பாடலில் நற்றாய் ஒரு பார்ப்பனரிடம் இக்காட்டு வழியே ஒரு

இளம் பெண்ணும் இளவயது காளையும் இவ்வழியே சென்றனரோ என்று வினவுகிறாள்.

அதற்கு அந்தப் பார்ப்பனன் காட்டிலே பிறக்கும் சந்தனமும் கடலிலே பிறக்கும் முத்தும் மருத நிலத்துப் பெண்மகளின் மார்க்கங்களிலே மயங்கிக் களிக்கும். ஆனால் அந்தச் சந்தன மரமும் கடலும் கண்ட பலன்தான் என்ன? என்ற கேள்வி வழியே தனது பதிலைப் படைக்கிறான்.

ஆனால் இதே பார்ப்பனர்கள் கி.பி. காலத்தின் களப் பிரர்களைக் கொடுங்கோலர் என்றனர். பக்திப் போரினை முன்னெடுத்தனர். நாட்டைக் கொலைக் களமாக்கினர். பார்ப்பனீயம் கால் ஊன்றியது.

அப்போது அறம் பொருள் இன்பம் என்ற சமுதாயத்தின் மூன்றுக் கூறுகளும் கடவுளின் உடைமையாகத் திருப்பள்ளி எழுச்சிப் பாடப்பட்டது. அதற்கு வழி கோலியது சிலப்பதி காரத்தில் பொதித்து வைக்கப்பட்ட பார்ப்பனீயக் கொள்கைப் பரப்புரையாகும்.

மக்கள் மடை மாற்றம் செய்யப்பட்டுவிட்டனர். மக்கள் பழக்கப்படுத்தப்பட்டு விட்டனர். சமுதாயமும் இப்படிப் பட்ட மடை மாற்றத்தினை ஏற்றபின் அவையே புதிய நிகண்டுகளாக புதிய அறமுறையாக மாற்றம் பெற்றது. புதிய பொருளுரையாக புதிய இன்ப உரையாகப் பார்ப்பனீயம் தன்வயப்படுத்தியது.

எனவே சங்க காலத்தில் அறம் பொருள் இன்பம் என்ற வாழ்வியல் பயன்பாடு தமிழினத்தின் மக்களுக்கும் ஆட்சி கட்டிலுக்கும் சம உரிமை உடையதாகவே இருந்தது.

பார்ப்பனீயம் தமிழினத்தைக் கட்டுப்படுத்துகிற வல்லமையைப் பெறவில்லை. இருந்தும் தமிழ் மொழியைக் கற்று பாட்டியற்றும் வல்லமையை வளர்த்துக் கொண்ட பார்ப்பனீயம் அனைத்தும் தமக்கே உரிமை என்று சாதிக்கத் தொடங்கியது.

திருக்குறள் காலம்

ஆனால் பார்ப்பனர் மேலே சொல்லப்பட்ட மூன்று கூறுகளின் பயன்பாடுகளையும் கடவுளை முன்னிறுத்தியே முற்றாகக் கைப்பற்றுகின்ற ஒரு ஊமைப் போர் நடத்தப்பட்ட காலமாக திருக்குறள் இருந்துள்ளது. ஆட்சியாளர்களும் அதற்கு துணைபோயினர்.

அப்போது மக்களின் உரிமையை நிலைநாட்டும் கடப்பாட்டினைக் கொண்டவராகப் புலவர்கள் எழுச்சியுறு கிறார்கள். அப்போதுதான் வெண்பாவின் மூலமாகப் பாட்டெடுக்கும் ஒரு மரபு மாற்றம் ஏற்படுத்தப்படுகிறது.

இதனையும் பார்ப்பனர் தன் வயப்படுத்தினர். வெண்பா என்றால் பார்ப்பன சாதி என்று தடை சட்டம் கொண்டு வந்தனர். சாதி தந்து இலக்கியத்தையும் தன் வயப்படுத்தினர். இத்தனை நுட்பமானப் போர்முறைகளும் சிலப்பதிகாரத்தில் அடங்கிக்கிடக்கிறது. இருந்தும் அப்போது அறம் பொருள் இன்பம் என்ற மூன்று கூறுகளும் அடித்தட்டு மக்களின் கைகளிலும் இருந்திருப்பதற்கு வாய்ப்புள்ளது என்பதோடு அமைவோம்.

சிலப்பதிகாரத்தின் காலம்

இப்போது அறம் என்ற ஒன்றை மக்களுக்கே உரிமை உடையதாக்கினர். அறம் என்பதற்கு வேறு பொருளைத் தந்தனர். தருமம் என்றனர். அதன் மூலம் மனு சாத்திரம் மீட்டெடுக்கப்பட்டது. கீதை காட்டும் தரும சிந்தனை சிலப் பதிகாரத்தின் பாடலாகியது. மணிமேகலையின் பாடலாகியது. அதன்படி கடவுளை ஏற்பது அடித்தட்டு மக்களின் அறமாகியது. வீடு பேறாகியது. அன்றாட வாழ்வியல் கூறாகியது. நடைமுறைச் சட்டமாகியது.

கடவுள் என்பார் எவர் என்ற கேள்விக்கு இராமாயணம் மகாபாரதம் வழிகாட்டியாயின. இருந்தும் ரிக் வேத காலத்தில் எந்த ஒரு இந்திரன் தமிழினத்தைக் கொண்டு குவித்தானோ அவனைக் காக்கும் கடவுள் என்று அறிமுகம் செய்வது சிலப்

பதிகாரம் என்பதை மீண்டும் நினைவில் கொள்வோம். அவனை வணங்கும் கடப்பாடு அந்தத் தமிழினத்திற்கு உரியதாகிறது. அவனுக்கு விழா எடுப்பது தமிழினத்தின் கடப்பாடாகிறது. அது மட்டும் அன்று, அவனது கை வாளாகிய அந்த வச்சிராயுதத்தையையும் உச்சி முகர வேண்டும் என்ற ஏற்பாட்டையும் சிலப்பதிகாரம் காட்டுகிறது.

பார்ப்பனீயம் காட்டும் அறம்

இப்போது அறம் என்பதற்கு மேலும் ஒரு விளக்க உரை தரப்படுகிறது. அதன்படி அறம் என்றால் பார்ப்பனருக்குத் தானம் தருவது மற்றும் கடவுளுக்குத் தனது கழுத்தினைத் தானே அறுத்து அளிப்பது என்றாகிவிட்டது. இது எங்கிருந்து வந்தது ? அதுதான் பாரதக்கதை.

கதை மாந்தரும் பண்பாடும்

ஒரு நாட்டின் ஒரு குறிப்பிட்ட பண்பாட்டோடுதான் கதை மாந்தரை உலவ விடுவார்கள். சிலப்பதிகாரத்தில் தமிழ் மக்களின் தன்னிகர் இல்லாத் தலைவியாகக் கண்ணகியைக் காட்சிப்படுத்துகிறார்கள். ஆனால் அவளது கதையைச் சொல்லுகின்ற போர்வையில் பார்ப்பனீயத்தைப் பரப்புரை செய்கின்றனர். இத்தகைய பரப்புரை என்பது திட்டமிட்ட பார்ப்பனரின் பண்பாட்டுப் போராக இருப்பதை உணர்கிறோம்.

ஒரு கதையை எப்படி வேண்டுமானாலும் புனைந்துரைக்கலாம். ஆனால் இங்கு பார்ப்பனீயம் தங்களது வேத மதக் கருத்துகளை உயர்வாகப் போற்றுவதைக் காண்கிறோம். கடவுள் என்பார் கேட்டதைக் கேட்டவாறு தருபவராகக் காட்ட முயற்சிக்கின்றனர் என்பதைக் காண்கிறோம்.

கடலாடு காதை என்பது கி.மு. காலத்தின் வட இந்தியர் பலரும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் நடந்ததாகக் கூறப்பட்ட இந்திர விழாவினைக் காண வந்தனர் என்பதாகத் தொடங்குகிறது. அவர்களது பார்வையில் இந்த நகரின் அமைப்பு மற்றும் மக்களின் வாழ்வியல் எவ்வாறு இருந்தது என்பதை விரிவாகக் கூறும் பகுதியாகவே உள்ளது.

கடலாடு காதையில் காட்டப்படுகின்ற வித்தியாதரர் யார்? என்பதற்கு விடையாக இவர்கள் இமய மலையின் வடக்குக் கோடியில் வாழ்ந்தவர்கள் என்பதாக உரையாசிரியர்கள் கூறுகிறார்கள். ஆனால் நாமதீப நிகண்டோ இவர்களை கோசர் என்றும் சேடியர் என்றும் விஞ்சையர் என்றும் விளிக்கிறது.

கி.மு. காலத்தின் புத்தரும் மகாவீரரும் ஏனைய குடிகளும் பார்ப்பனர்களேயன்றி வேறல்லர். இருந்தும் வேதம் யாகம் மற்றும் வேள்வியை எதிர்த்தோரே சமணர்களாக புத்தர் களாக மாற்றம் பெற்ற பார்ப்பனராயினர். புதிய வாழ்வியல் நெறிகளைக் கொண்டனர். பூ நூல் துறந்தனர்.

கோசர் என்பார் அன்றைய கோசல அல்லது கோசர் நாட்டில் வாழ்ந்தவர். அது போல் சேடி நாடு என்பதுவும் மகா பாரதக் கதை காட்டுகின்ற நாடுகளாகவே உள்ளன. இவை அன்றைய வட இந்தியாவின் ஒரு பகுதி.

கி.மு. காலத்தில் புத்தரின் கருத்தாக்கம் அடித்தட்டு மக்களை பார்ப்பனரின் வேதக் கொள்கையின் பிடியில் இருந்து மீட்டெடுத்தது. மக்கள் பார்ப்பனரைத் தங்களது இருப்பிடத்தில் இருந்து விரட்டியடித்தனர். யாகத்தைத் தடுத்து பலியிடக் காத்துக்கிடந்த உயிர்களை மீட்டனர். அப்போது பார்ப்பனர் கோசல நாடு சேடி நாடு அங்க நாடு, பாஞ்சால நாடு, குரு நாடு, அவந்தி நாடு, காந்தார நாடு, காசி நாடு என்று புலம் பெயர்ந்தனர். இவர்கள் அனைவரும் இப்போது சிலப்பதிகாரம் எழுதப்பட்ட காலத்தில் புகார் நகரம் வரையில் வந்து அமர்ந்து விட்டனர் என்பதை வித்தியாதரரின் மூலமாக எடுத்துரைக்கின்றனர். இதனை,

வெள்ளி மால்வரை வியன்பெருஞ் சேடிக்
கள்அவிழ் பூம்பொழில் காமக் கடவுட்குக்
கருங்கயல் நெடுங்கண் காதலி தன்னொடு
விருந்தாட்டு அயரும்ஓர் விஞ்சை வீரன்

என்று அறிமுகப்படுத்துகின்றனர்.

எனவே கடலாடு காதையில் இடம்பெறும் வித்தியா தரனை வட நாட்டுப் பார்ப்பான் என்றே உணர்ந்து கொள்ள

முடிகிறது. அவன் அவனது பண்பாட்டுக் கூறுகளை புகார் நகரத்திலும் பதியம் போடப்பட்டுள்ளதைக் கண்டு மகிழ்வதாகவே கடலாடு காதையின் முற்பகுதி அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் மூலமாக வட நாட்டு காமன் என்ற கடவுளரையும் தமிழ் மண்ணில் கொண்டு வந்து சேர்க்கிறது. தமிழ் மண் பார்ப்பனமயமாக்கப்படுகிறது.

இந்த வித்தியாதரனின் மூலமாக ஆண் பெண் உறவுக் கூட்டுக்கும் ஒரு கடவுளைப் படைத்த பார்ப்பனீயத்தை நம்முன் கொண்டு வந்து காட்டுகிறது. காமனுக்கு ஒரு கோயில் இமய மலையின் வடபால் உள்ள நாட்டின் நகரமாகிய சேடியில் இருந்தது என்கிறார். அங்கு விழா நடைபெற்றது என்ற தகவலைத் தருகிறார்.

காமனுக்கு விழா.

இமய மலையானது எப்பொழுதும் பனியால் மூடிக்கிடப்பது. இதனையே வெள்ளிப் பனிமலை என்றழைப்பர். மால் என்றால் பெரிய என்று பொருள். மால்வரை என்றால் பெரிய மலை என்றாகிறது. இமயமலையில் பார்ப்பனரது கடவுளாகிய சிவன் பார்வதி ஆகிய இருவரும் இருக்கிறார்கள் என்றே இன்றும் கூறுகிறார்கள். அதனை கைலாயம் என்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட கைலாயம் இன்று சீனாவின் வசம் உள்ளது. ஆனால் சீன நாட்டினர் எவரும் சிவ வழிபாட்டினை ஏற்கவில்லை. பார்ப்பனரின் திதி திவட சடங்குகளை அறியார். பார்ப்பனரின் வருண சபத்தைக் கேட்டே மழையை வானம் தருகிறது என்பதை ஏலார். சிவன் தங்களது மலையில் இருந்தார் என்று சீனர் கூறியது இல்லை.

வியன் என்பதற்கு அகன்ற என்று பொருள். உலகினை வியன் உலகு என்பர். அது போல் இங்கு வியன் சேடி என்கிறார் அடிகள். சேடி நகரத்தை அகன்ற வீதிகளையுடைய பெரு நகரம் என்கிறார். அங்கே கள் அவிழ் பூஞ்சோலை ஒன்று இருந்தது என்கிறார். அதனுள் காமன் என்ற காதல்

கடவுளுக்குக் கோயில் இருந்தது என்கிறார். அந்தக் காமன் சிலைக்கும் விழா எடுத்து விருந்து படைத்த வீரனே இந்த வித்தியாதரன் என்பான் என்கிறார் புலவர். அப்படிப்பட்ட வட இந்திய காமனை புகார் நகருக்கும் கொண்டு வரப்படுவதற்கு சிலப்பதிகாரம் கை கொடுத்தது.

எனவே இமயமலையில் இருந்த காமன் கோயிலில் தனது காதலியோடு அமர்ந்து கொண்டு தமிழ்நாட்டின் புகார் நகரத்தில் நடை பெறுகின்ற இந்திர விழாவினைப் பற்றி விரிவாக எடுத்தோதுவதாகக் கடலாடு காதை அமைக்கப் பட்டுள்ளது. அதனையே,

தென்திசை மருங்கின்ஓர் செழும்பதி தன்னுள்
இந்திர விழவுகொண்டு எடுக்கும்நாள் இதுஎன

என்கிறார்.

புகார் நகரத்தில் இந்திரனுக்கு விழா எடுக்கின்ற நாளாக இன்று உள்ளது என்கிறான் இமயமலையின் வித்தியாதரன் என்ற பூ நூல் இனத்தான். எனவே அங்கு செல்வோம் என்ற விழவினை தனது காதலிக்கு எடுத்துரைக்கிறான். அவனது சொல்லாடல் வழியாகவே இந்தக் கடலாடு காதையை இலக்கியச் சுவையோடு நகர்த்திக் கற்போரைக் கட்டிப் போடுகின்றார் அடிகள்.

பத்தினி கடவுளா?

சிலப்பதிகாரத்தின் கடலாடு காதையைச் சென்ற ஆய்வுக்கட்டுரையில் காணத் தொடங்கினோம். அதன்படி இளங்கோவடிகள் கண்ணகி மற்றும் கோவலனது கதையைக் காப்பியமாக்கினார். அப்போது கண்ணகியின் திருமண நிகழ்வைக் காட்டினார்.

அதன் மூலம் மா முது பார்ப்பான் என்றார். மறைவழி திருமணம் நடந்தது என்றார். தீவலம் வந்து திருமண நிகழ்வு நிகழ்த்தப்பட்டது என்றார். அருந்ததி நட்சத்திரத்தைப் போன்ற கற்புடையவள் என்றார்.

அதாவது சங்க காலத்தில் அகம் என்பது சுட்டி ஒருவர் பெயர் கொளப்படார் என்ற தொல்காப்பிய விதியைக் கொண்டது. ஆனால் இங்கு அந்த விதி கொச்சைப்படுத்தப்படுகிறது. அவள் கற்புடையவள் என்று பறை சாற்றப்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட காப்பிய ஒழுக்கலாறு இதற்கு முன்பாக எழுதப்பட்டது இல்லை.

ஒரு இளம் நங்கையைப் பார்த்து இவள் கற்புடையவள் என்று கதைக்கும் பண்பினை எந்த ஆடவரும் கொண்டிருக்கவில்லை. அதன்படி கண்ணகிக்குக் கோயில் எனலாம்.

ஆனால் கற்பிற்கு அரசியாகிய கண்ணகிக்குக் கோயில் என்பதினால் பெறப்படுகின்ற பண்பாட்டுச் சிதைவினை உணர்வார் இல்லை. கற்பெனப்படுவது கடைவிரிச் சரக்கல்ல. அது கருத்திலும் கண்ணிலும் கனலாவது. அகத்துறையின் ஆழ்மனமாவது. சிதையிடை புகுந்து தன் கற்பினை கடை விரிக்கும் சதைகளைக் கொண்டது அல்ல நம் தமிழ் மண்.

வச்சிரப் படை

மனையறம் படுத்தக் காதையில் கண்ணகியைத் தேவர் கோமான் தெய்வக் காவல் படை நினக்கு அளிக்க அதன் இடை நினக்கு இடையென என்று சொல்லெடுத்து அவளது இடுப் பினை வருணனை செய்கிறார். அதன் மூலம் தமிழினத்துப் புலவர், பார்ப்பனரின் ரிக் வேதத்துக் கடவுளான இந்திரனை அறிமுகப்படுத்துகிறார். அவனது கையில் உள்ள வச்சிரப் படையைப் போன்றே இவளது இடையும் உள்ளது என்கிறார்.

வச்சிரப் படை என்ற ஆயுதத்தினால்தான் இந்திரன் சிந்து வெளி திராவிட இனத்தைக் கொன்று குவித்தான் என்றே ரிக் வேதம் மார்பினைத் தட்டிக் களிக்கிறது. ஒரு இலட்சம் திராவிட இனத்தாரைத் தாசர் படையைக் கொன்று குவித்ததாகக் குதாகளிக்கிறது. ஆனால் அவையே இங்கு மெல்ல அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறது. அடுத்தடுத்தக் காதையில் வணங்கு பொருளாகப் பாட்டெடுக்கப்படுகிறது.

தமிழ்ப் புலவர் தமிழ் மண்ணில் அமர்ந்து கொண்டு ஆரிய தெய்வங்களைப் பட்டியல் இடுகின்ற வேலையைச் செய்துவிடுகிறார். எனவே இதனை எழுதியப் புலவர் ஆரியராக இருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் எழுகிறது. மேலும் இளங்கோ அடிகளைப் பற்றிய வேறு குறிப்புகள் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் இல்லை என்பது அ.சா.ஞா அவர்களது முடிவு.

கைலாயம்

தமிழ்ப் பெண்ணின் கதையைக் கூற வந்தவர், பார்ப்பனரின் கைலாயத்தைக் கதையில் திணிக்கிறார். காமக் கடவுளைக் கதையில் திணிக்கிறார். வடவராகிய விஞ்சையன்

தென்னாட்டின் கடற்கரை நகராகிய பூம்புகாரின் எழில் குறித்து வருணனை செய்வதாகப் பாட்டுக்கிறார். இந்திர விழா எடுக்கப்படுகின்ற நாளாக இன்று உள்ளது என்று தனது காதலியிடம் அவன் சொல்வதாகக் காப்பியம் படைக்கிறார்.

அதாவது இந்திர விழா ஊர் எடுத்த காதையில் இந்திரன் என்றார். பலி பீடம் என்றார். தமிழனின் வீரத்தைக் கொச்சைப் படுத்துகின்ற தற்கொலைச் செயலைக் கழுத்தறு விழாவாக் கினார். பிறவா யாக்கைப் பெரியோனாகிய சிவனுக்குக் கோயில் இருந்தது என்றார். அறுமுகக் கடவுளுக்கு அணிதிகழ் கோயில் இருந்தது என்றார். வால்வளை மேனி வாலியோன் என்ற பலராமனுக்கும் கோயில் இருந்தது என்றார். நீல மேணி நெடியோனாகிய திருமாலுக்கும் கோயில் இருந்தது என்றார். இவை அனைத்தும் வட இந்திய மண்ணில் பார்ப்பனீயம் தமது இராமாயணம் மற்றும் மகாபாரதக் கதையின் மாந்தர்களாக இருந்தன. இவர்களைக் கண்ணகியின் கதை என்ற போர்வையில் தமிழ் மண்ணில் திணிக்கப்படும் செயலைப் புலவர் பெருமகன் செய்து முடித்துவிட்டார்.

சிலப்பதிகாரம் எவரால் எழுதப்பட்டது?

எனவே இன்று கண்ணகியின் கதை என்பது தமிழ் மண்ணில் நடமாடி, தேரா மன்னா என்று தமிழ் மண்ணில் குரலெழுப்பி, மதுரை மாநகரைத் தீக்கிரையாக்கி முடிகின்ற ஒரு சிறு கதையல்லவா? என்ற நினைவு எழுவதில்லை.

மாறாகப் பார்ப்பனரின் வேத மதக் கடவுளுக்கு மேற் கோள் காட்டுகின்ற தொகுப்பாக இருப்பதைக் காண்கிறோம். அந்த வகையில் வேட்டுவ வரி என்பது லலித்தா சகஸ்ர நாமத்தின் தமிழ் மொழிப்பெயர்ப்பாகவே உள்ளதை அறிய முடிகிறது. இது குறித்துப் பேராசிரியர் அ.சா.ஞானசம்பந்தம் அவர்களது ஆய்வுக் கட்டுரை விரிவாகப் பேசுகிறது.

வேட்டுவ வரி இடைச்செருகலாக இருப்பதற்கு வாய்ப்பில்லை. ஆனால் பிற்காலத்தில் லலிதா சகஸ்ரநாமங்கள் உருவாவதற்கும் இது வழி வகுத்திருக்க வாய்ப்பிருக்கிறது. ஆய்வு என்பது காலத்தின் கட்டாயமாகிறது. சமுதாய

மாற்றத்தின் கண்ணாடியாகிறது. இன்றைய சமுதாயக் கேட்டிற்குச் சிலப்பதிகாரத்தில் பெய்து வைத்த பார்ப்பனியம் எவ்வாறு காரணியானது என்பதை ஆய்வு எடுத்தோதுகிற தன்றோ. எனவே கண்ணகி என்று சொல்லெடுத்து, இந்திரன் சந்திரன் காமன் விஞ்சயன் என்று தமிழ் மண் அறியாத பெயர்களைத் தொகுத்தளித்த புலவன் தமிழினத்தாராகிய இளங்கோவடிகளாக இருப்பதற்கு வாய்ப்பில்லை. எனவே சிலப்பதிகாரம் என்பது பார்ப்பனப் புலவரலாலேயே எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று பேராசிரியர் அ.சா.ஞான சம்பந்தம் கூறுகிறார்.

ரிக் வேதமும் இந்திர விழாவும்

எனவே பார்ப்பனப் புலவர் தமது இமய மலையின் கைலாயத்தையும் அங்குள்ள அழகிய தோட்டத்தையும் அங்கு சல்லாபிக்கும் விஞ்சயன் ஒருவனின் மூலமாகக் கடலாடு காதையை நகர்த்துகிறார். இப்போது இது எவருடைய கதைக்கு முக்கியத்துவம் தரப்பட்டுள்ளது என்பது தெரிகிற தல்லவா?

கைலாய மலை என்பது இன்றும் பனி மூடிய மேரு மலையே. அங்கு தோட்டம் துறவு வசிப்பிடம் போல்வன இல்லை என்பதை மறவோம். மேலும் இவை போன்ற கட்டுக்கதைகளை அந்த மலைக்குச் சொந்த நாடான சீனா அறியவில்லை. அங்கு புத்த மதமே பரவின என்பதையும் நினைவு கொள்வோம்.

மேலே இமய மலையின் சாரலிலே விஞ்சயன் தனது காதலிக்கு,

தென்திசை மருங்கின்ஓர் செழும்பதி தன்னுள்
இந்திர விழவுகொண்டு எடுக்கும்நாள் இதுஎன

என்கிறான்.

அன்பே ஆருயிரே இந்த நாள் இனிய நாள். நாம் இருவரும் இங்கு இமய மலையில் இருக்கிறோம். ஆனால் இந்தியாவின் தென்னகத்தில் தமிழ் நாடு என்று ஒன்று உள்ளது. அதில் கடற்கரை நகரமாக காவிரிப்பூம்பட்டினம்

என்று ஒன்று உள்ளது. அதனை முசுகுந்த சக்கரவர்த்தி என்ற சோழ மன்னன் ஆட்சி செய்தான். அந்த நகரில் இந்திரனுக்கு விழா எடுக்கிறார்கள். ஐராவதம் என்ற யானைக்குக் கோயில் உள்ளது. அது இந்திரனுடைய நகரம். அதனை முசுகுந்த சக்கரவர்த்தி ஆட்சி செய்கிறார். அப்போது அந்த மன்னரை அசுரர்கள் பெருங் கூட்டமாகப் படையெடுத்து வந்து தாக்கினர் என்கிறார்.

அதாவது ரிக் வேத பார்ப்பனப் படையெடுப்பும் அதனை எதிர்த்த தமிழினத்தையும் இங்கு மீட்டெடுத்துப் பாட்டா கிறது. தமிழினத்தை இந்திய இனமாக, திராவிட இனமாக, ரிக் வேதம் செப்புகிறது. அவர்களைத் தாசர் என்றும் அசுரர் என்றும் ரிக் வேதம் செப்புகிறது. இராமாயணம் மற்றும் மகா பாரதக் கதைகளும் அப்படியே அடிகோடிட்டுக் காட்டுகிறது. அவற்றின் மறு பதிப்பாக இப்போது கடலாடு காதையின் முகப்புரையாகிறது.

கடுவிசை அவுணர் கணங்கொண்டு ஈண்டிக்
கொடுவரி ஊக்கத்துக் கோநகர் காத்த
தொடுகழல் மன்னற்குத் தொலைந்தனர் ஆகி

என்று பாட்டெடுக்கிறது.

கடுவிசை அவுணர் என்றால் வேகமாகப் போருக்கு எழுகின்ற வீரன். அவனைத் தமிழினம் என்று காட்ட அவுணர் என்றார். அதன் பொருள் அசுரன் என்பதாகும். தேவாசுரர்ப் போர் என்பர். இராவணனை அசுரன் என்பர். நரக அசுரன் என்பர். இவையனைத்தும் திராவிட இனத்தாரின் வீரனைக் குறிக்கும் பார்ப்பனச் சொற்கள். தமிழனின் வீரத்தை தன்மானத்தைத் தட்டிப்பறிக்கும் ஏளனச் சொற்கள்.

எனவே கடுவிசை அவுணர் கணங் கொண்டு ஈண்டு என்றால், தமிழர்களாகிய அசுரர்கள் படை திரட்டி, இந்திர லோகத்தைக் காத்து நின்ற முசுகுந்தன் என்ற மன்னரை எதிர்த்து நின்றனர், என்றாகிறது.

ஆனால் முசுகுந்தனை வீரப்புலி என்கிறார். கொடுவரி என்றால் வரிப்புலி என்று பொருள். கோ நகர் என்றால் தலை

நகராகிய புகார் நகரம் என்று பொருள் கொள்ள இடமுண்டு. ஆனால் உரையாசிரியர்கள் அதனை இந்திரலோகத்தின் தலைநகரம் என்கின்றனர். அதனை ஒரு சமயம் முசுகுந்த சக்ரவர்த்தி காவல் காத்தான் என்கின்றனர். அப்போது அசுரர்கள் தேவலோகத்தின் மீது போர் தொடுத்ததாகவும். அதனை முசுகுந்தன் எதிர் கொண்டு அழித்ததாகவும் கதைக்கின்றனர். எனவே, இதனைக் காத்த முசுகுந்தன் என்ற மன்னரை கோநகர் காத்த தொடு கழல் மன்னன் என்கிறார். ஆனால் முசுகுந்தன் என்ற பெயரில் எந்த ஒரு மன்னரையும் சோழ வரலாறு கொண்டிருக்கவில்லை. பார்ப்பனர் தான்தோன்றித் தனமாக வரலாற்றுத் திரிபுகளைச் செய்வதில் வல்லவர் என்பதற்கு இது எடுத்துக்காட்டாகிறது.

மன்னரின் அல்லது வீரனின் கால்கள் ஒலி பொருந்திய கழல் என்ற அணியினைக் கொண்டிருந்தது. எனவேதான் தொடுகழல் மன்னர் என்கிறார் புலவர். மன்னரை எதிர்த்த அசுரர் படை அழிந்தது என்கிறார். தொலைந்தன என்கிறார். இருந்தும் ரிக் வேதம் காட்டுகின்ற பார்ப்பனப் போரின் விரிவினை இங்கு கையாண்டுள்ளார்.

காதைத் தேடும் கதைகள்

சிலப்பதிகாரத்தின் கடலாடு காதையைப் பார்த்து வருகிறோம். இமயமலையின் ஒரு பகுதியில் உள்ள சேடி நாட்டு ஆண்மகன், தனது காதலிக்குக் கதை கூறுவது போல் அடிகள் இப்பகுதியினை அமைத்துள்ளார் என்பதையும் பார்த்தோம். அவன் காவிரிப் பூம்பட்டினத்தை முசுகுந்த சக்ரவர்த்தி ஆட்சி செய்தான் என்கிறான். அவனை எதிர்த்தவர்களை அசுரர்கள் என்கிறான். முசுகுந்தன் அசுரர்களை அழித்தான் என்கிறான். இருந்தாலும் அந்த அசுரர்களின் மனத்தில் பகை ஒழியவில்லை என்கிறான். இதனை அடிகள் பகை இருள் என்கிறார்.

இப்போது இந்தச் சோழ மன்னனின் மீது அசுரர்கள் ஒரு அம்பினை எய்துவிடுகின்றனர். அந்தக் கணையை இருள் கணை என்கிறார். எனவே நகரம் பகலிலும் இருள் கவ்வியது. மன்னன் என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் திகைத்தான் என்கிறான் வட நாட்டு இளைஞனான வித்தியாதரன். அப்போது இந்திரன் அவனுக்கு உதவி செய்ய ஒரு பூதத்தை அனுப்பினான். அது அந்த கொடுமையான இருளை அகற்றியது என்கிறான். மகாபாரதக் கதையின் மறுபதிப்பாக்குகிறான்.

தமிழ் மண்ணில் கால் வைத்த பூதம் மீண்டும் இந்திர லோகத்திற்குத் திரும்பிச் செல்லவில்லை. அது பூம்புகார் நகரத்திலேயே தங்கி விட்டது. அதற்கு அப்படியாகக் கட்டளை இடப்பட்டது எனலாம். அதற்குத் தினமும் தமிழர்கள் பலி பூசை செய்து படையல் இடுகிறார்கள். அத்தகையப் பூதப் பலி பீடம் நாளங்காடியில் உள்ளது. அதனைக் காண்போம் என்று தனது காதலியிடம் கூறுகிறான். அதாவது இப்போது அந்த வட நாட்டு இளைஞன் தனது காதலியோடு புகார் நகரத்திற்குள் புகுந்துவிட்டான் என்பதை,

நெஞ்சுஇருள் கூர நிகர்த்துமேல் விட்ட
வஞ்சம் பெயர்த்த மாபெரும் பூதம்
திருந்துவேல் அண்ணற்குத் தேவன் ஏவ
இருந்துபலி உண்ணும் இடனும் காண்கும்

என்ற அடிகள் காட்டுகிறது.

கண்ணகியின் கதையைக் கூறுவதாக அடியெடுத்து எவருடைய கதையை இந்த மண்ணில் திணிக்கிறார்கள் என்பது வெள்ளிடையன்றோ. உண்மையில் முசுகுந்த சக்ர வர்த்தி எந்த ஆண்டு இந்திர லோகத்தில் இருந்தார்? அவர் எந்த ஆண்டு சோழ நாட்டின் அரசானாக அமர்த்தப்பட்டான்? இந்திரன்தான் சோழ நாட்டு மன்னரை ஆட்சிக் கட்டிலில் ஏற்றுகின்ற அதிகாரியா? என்ற கேள்விகளைக் கேட்பது இன்றும் தகாத செயலாகிறது. காரணம் சமுதாயம் அப்படிப் பழக்கப்படுத்தப்பட்டு விட்டது. இப்படிக் கேட்பது சமுதாயத் தின் மனத்தைப் புண்படுத்தும் குற்றமாகிறது. தண்டனைக்கு உரிய குற்றமாகிறது. பார்ப்பனரின் பண்பாட்டுப் போர் அப்படி.

இப்போது கதையைக் கூறுகின்ற பொறுப்பு மேலே காட்டிய வட நாட்டவனிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுவிட்டதை அறிகிறோம். அவன் கூறுவான்,

அமரா பதிகாத்து அமரனிற் பெற்றுத்
தமரில் தந்து தகைசால் சிறப்பின்
பொய்வகை யின்றிப் பூமியில் புணர்த்த
ஐவகை மன்றத்து அமைதியும் காண்குதும்

என்று தனது காதலிக்குக் கூறுகிறான். ஐந்து வகையான மன்றங்களைப் புகார் நகரத்தில் பிறகு காண்போம் என்கிறான். காண்குதும் என்றால் எதிர்கால வினை முற்று. காண்போம் என்று பொருள் தருவது.

கண்ணகியின் கதை இவர்களுக்கு முக்கியமானது அல்ல. எனவே இவர்கள் அமராபதியைக் காத்த கதையாக உரையா சிரியரையும் ஒரு கதையைக் கட்டவிழ்த்து விடுமாறுச் செய்து விட்டனர். அதன்படி நாட்டார் அவர்கள் தமது உரையில் அன்று ஒரு நாள் என்று உப கதையைத் துவக்குகிறார். அதன்படி வானத்தில் இந்திர உலகம் உள்ளது என்கிறார். அங்கே ஒரு காப்பகத்தில் அமிர்தம் நிறைந்த கலசத்தை வைத்திருந்தினர். ஆனாலும் கருடன் வேகமாக வந்து அந்தக் கலசத்தைத் தனது காலால் கவர்ந்துச் சென்று மறைந்தது. அப்போது அதனை மீட்பதற்கு இந்திரன் தனது நகரத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு போனான். அப்படி போவதற்கு முன்பாக இந்திர லோகத்தைக் காக்கும் பொறுப்பினை முசுகுந்தச் சக்கரவர்த்தியிடமே ஒப்புவித்தான் என்கிறார். புகார் நகரத்து மக்கள் தங்களது மண்ணின் பிரச்சினைக் குறித்து சிந்தித்தல் கூடாது என்ற ஒரு சூழலை உருவாக்கி விடுகின்றனர். எனவே மேலோகத்துச் செய்திகளை அவர்களுக்கு சொல்லுகிறார்கள். சூது புரிகிறதன்றோ? தங்களது அத்தியாவசிய தேவையைப் பற்றி சிந்திக்க வேண்டிய மக்கள் இப்படித் திசை திருப்பப்பட்டனர். இன்றும் இதே நிலை நீடிக்கிறதன்றோ.

கண்ணகி என்று கதையைத் தொடங்கி வைத்து, ஆங்காங்கு எவருடைய கதையைச் சொல்ல வைக்கிறார்கள் என்பது புரிகிறதன்றோ? எமது ஆய்வின் நோக்கம் புரிகிறதன்றோ? இப்படிப்பட்ட பார்ப்பனப் பண்பாட்டுப் பரப்புரையைத் தமிழனைக் கொண்டே, தமிழினத்திற்குக் கொண்டு சேர்க்கின்ற பணியைச் செய்துவிட்டனர். இன்றளவும் மக்கள் காப்பியம் என்ற போர்வையில் பார்ப்பனீயம் பரப்புரையாகிறது.

அவர்களுக்கு முசுகுந்த சக்ரவர்த்தி முக்கியமில்லை. ஆனால் இந்திரனும், அவன் அனுப்பிய பூதமும், புகார் நகரத்தில் பூதபலி பீடமும், மக்களைத் திசை திருப்புகின்ற பூசனையும் கழுத்தறுப்பு விழாவுமே முக்கியமானது என்பதை மறவோம். எனவேதான் அடிகளார் பொய்வகை யின்றிப் பூமியில் புணர்த்த ஐவகை மன்றத்து அமைதியும் காண்குதும் என்கிறார். இவையெல்லாம் பொய்யுரை அல்ல என்கிறார். பொய்யுரை அல்ல என்று சொல்வதன் மூலம் நாம் அறிந்து கொள்ளும் உண்மை என்ன? ஏதும் அறியாத ஒரு சமுதாயத் திடம் முதல் முதலாக இப்படிப்பட்ட மடமைகளை உண்மை என்றே எடுத்து வைக்கும் எதிரிகளின் முயற்சியாக உள்ளதன்றோ.

தேவர்களது உலகத்தில் இருந்து இந்த மண்ணுலகிற்கு வந்து அமர்ந்துள்ள காவல் பூதம் உண்மையில் உங்களைக் காக்கும். உங்களது கழுத்தினை நீங்களே அறுத்து பலி யிடுங்கள். நீங்கள் நினைத்தது நடக்கும் என்கிறார். இருந்து பலி உண்ணும் இடனும் காண்கும் என்கிறார். எனவே வீரம் காக்கும் வில் வித்தை வேள் வித்தை மல் யுத்தம் போன்ற கலைகளில் தேர்ச்சிபெற்ற வீரனை இப்போது தமிழினம் கொண்டிருக்க வில்லை. வீரம் விலை போயின. வெற்றி கேட்டு இந்திரனுக்கும் அவனது பூதத்திற்கும் உயிர் பலி இடுகின்ற ஒழுகலாற்றினைத் தமிழ் மண் கொண்டது. ஊர் தோறும் அரவாணுக்குக் கோயில் எழுந்தது. எடுத்த காரியம் இனிதே நடக்க விக்னேசுவர பூசை மலிந்தது.

கும்பிட்டு நிற்கும் குடும்ப விளக்கு

எந்த ஒரு இனம் தனது குடும்பத்தில் கொண்டிருந்த வீரனின் வெற்றியை காதலைப் போற்றி அவனுக்குச் சிலை வடித்ததோ, அந்த இனம் இப்போது இந்திரனுக்கும், தமிழனின் குருதியைக் கோறும் பூதத்திற்கும் சிலை வடிக்கும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டது. எந்த இனம் தமது முன்னோரின் உருவச் சிலையை அன்போடு தொட்டுத் துளக்கி பூவிட்டு நெல்லிட்டுப் பூசை செய்ததோ, அந்த இனம் மாற்றான் காட்டிய இந்திரனுக்கும் இன்ன பிற கடவுளருக்கும் பூசை

செய்கின்ற கடப்பாட்டினைக் கொண்டது. சிலையைத் தொட்டால் தீட்டுபடும் என்பதையும் ஏற்று நின்றது. அது மட்டும் அன்று அந்த மண்ணின் மைந்தன் அவர்கள் கட்டிய கோயிலுக்குள் கால் வைக்கவும் உரிமையற்றவராக மாற்றியமைக்கப்பட்டனர். இன்றும் பார்ப்பனரது ஆகம விதிகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு கையேந்தி நிற்கின்றனர். பண்பாட்டுப் போர் அப்படி.

செம்மாந்திருந்த தமிழ் இனம் இன்று கடவுளை நம்பிக் கண்விழிக்கிறது. காரணம் அவர்கள் அப்படிப் பழக்கப்படுத்தப்பட்டுவிட்டனர். தனது பிள்ளைகளையும் அப்படியே பழக்கிக்கொண்டு வருகின்றனர். அறிவு கொள்கையை குடும்ப விளக்குகள் இன்று கும்பிட்டுக் குமைகிறது. கோவில் சிலைகளைத் தேடி ஓடுகிறது. திருவள்ளுவர் இப்படிக்கண்மூடித் திரிபவரைத் தடுத்து நிறுத்துகிறார்.

அரம்போலும் கூர்மைய ரேனும் மரம்போல்வர்
மக்கட்பண்பு இல்லா தவர் (குறள் 997)

என்று பாடம் நடத்துகிறார்.

நாரதரைக் காட்டும் நற்கதை

கூடலாடு காதையில் சிவனும் பார்வதியும் வீற்றிருக்கிற சீன தேசத்திற்குச் சொந்தமான இமய மலையில் இருந்து ஒரு வட நாட்டு இளைஞன் தனது காதலியோடு பூம்புகார் நகரத்தின் இந்திர விழாவினைக் காண வந்தான் என்று காதை தொடங்குகிறது. அவன் தனது காதலிக்கு 1. வெள்ளிடை மன்றம் 2. இலஞ்சி மன்றம் 3. நெடுங்கல் நின்ற மன்றம் 4. பூதச் சதுக்கம் 5. பாவை மன்றம் என்ற ஐந்து மன்றங்களையும் காட்டி அதன் சமுதாயப்பயன்பாட்டினை விளக்கினான். இப்போது இவன் மூலமாகப் பார்ப்பனியத்தின் அடுத்தப் படைப்பாகிய நாரதரை அறிமுகப்படுத்துகின்றனர். அதனை நாரத வீணை நயம் தெரி பாடல் என்கிறான். இதன் பொருள் அங்கே வீணை கச்சேரி ஒன்று நடைபெற்றது என்று பெறப்படுகிறது. அதனை நடத்தியவனாக நாரதர் காட்டப்படுகிறார்.

பார்ப்பனரின் பண்பாட்டில் சிவன் பார்வதி ஆகியோரிடையே ஊடலை ஏற்படுத்துகின்ற அல்லது கலகம் செய்து காமத்தை அதிகப்படுத்தும் தொழில் வல்லானாக நாரதர் இருக்கிறான் என்றே பாரதக் கதை புனையப்பட்டது. அவன் வீணை இசைக்கு நாயகன் என்றனர். அதாவது வீணை

இசையை சிவன் நாரதருக்குக் கற்றுக் கொடுத்தான். நாரதர் இமய மலையில் இருந்து கீழே இறங்கி வந்து அந்த இசையை வட இந்தியாவிற்குத் தந்தார். அவர் இப்பொழுது முசுகுந்த சக்ர வர்த்தியின் மண்ணில் அதனை வாசித்துக் காட்டுகிறார் என்று கதைக்கிறான். அதன் மூலமாக வீணை இசை பார்ப்பனரின் தனி உடைமையானதை அறிவார் இல்லை. அதாவது சங்க காலத்தில் தமிழினம் வீணையை வீணை இசையை அறியாதது என்றே சொல்லாமல் சொல்கின்றனர்.

பொது மகளோடு பூ நூல் தந்தையும் மகனும்

வீணைக் கச்சேரியைக் கேட்ட இமயத்து காதலன்
இப்போது

தோரிய மடந்தை வாரம் பாடலும்
ஆயிரம் கண்ணோன் செவியகம் நிறைய
நாடகம் உருப்பசி நல்காள் ஆகி
மங்கலம் இழப்ப வீணை மண்மிசைத்
தங்குக இவள்ளன்ச சாபம் பெற்ற
மங்கை மாதவி வழிமுதல் தோன்றிய
அங்குஅரவு அல்குல் ஆடலும் காண்குதும்

என்கிறான்.

இந்தப் பாடல் வரிக்கு விளக்கம் எழுதப் புகுந்த அடியார்க்கு நல்லாரும் ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார் அவர்களும் பார்ப்பனீயத்தைப் படையல் இடுகின்றனர். அதன் மூலம் இந்திர லோகம் என்கின்றனர். அங்கு இந்திரனது அவை என்கின்றனர். அங்கு அகத்தியரும் அமர்ந்து இருக்கிறார் என்கிறார். அதில் ஊர்வசி என்பாள் நாட்டியம் ஆடினாள். அதனை இந்திரன் வைத்த கண் வாங்காமல் இரசித்தான். அவையோரும் அவளது நாட்டியத்தில் மதி மயங்கினர். அவையில் இருந்த இந்திரனின் மகன் சயந்தனும் ஊர்வசியின் அழகிலும் நாட்டிய ஓட்டத்திலும் மயங்கினான். காதல் கணையை வீசினான். அதற்கு இசைவாக ஊர்வசி அவனிடம் தனது உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்தாள். அப்போது அவளது இடுப்பின் ஆடை விலகியது. அவன் அவளது அங்க அழகில்

தன்னை இழந்தான். அவையேயார் அனைவரும் தலை குனிந்தனர். அப்போது நாட்டியத்திற்கு வீணையை வாசித்த நாரதரும் மதி மயங்கி தமது நாத இசையின் ஒழுங்கினை மறந்து தவறான மெட்டினைத் தட்டிவிட்டார். அதனைக் கண்ட குறுமுனியான அகத்தியன் வெகுண்டான் என்று கதை படிக்கின்றனர். பார்ப்பனர்கள் இப்படி ஒரு கதையைப் புனைந்து அகத்தியனைத் தமிழ் மண்ணில் நிலை நிறுத்தினர்.

நாரதரின் வீணையானது தனது மங்கலத் தன்மையை இழந்து சோழ நாட்டின் மண்ணில் போய் விழுக என்று அகத்தியன் சபித்தான் என்கிறார் இளங்கோவடிகள். அது மட்டுமன்று இத்தனைக்கும் காரணமாக இருந்த ஊர்வசி பூமியில் சென்று நாட்டிய மங்கையாகப் பிறப்பெடுக்கவும் என்றே அகத்தியன் சபித்தான் என்கிறார். அது போன்றே தனது தந்தையின் அழகு சுந்தரி என்று தெரிந்தும் அவளைக் கண்ணடித்துக் காதல் கொண்ட இந்திரனின் மகன் சயந்தன் பூமியில் மூங்கிலாகப் பிறக்கும்படியும் சபித்தான் என்று கதையை விரிவு படுத்துகின்றனர்.

இவர்கள் கண்ணகி என்று சொல்லெடுத்து பாடல் புனைந்து அவளது கதையைத்தானே சொல்ல வேண்டும்? ஆனால் என்ன நடந்தது? பார்ப்பனீயத்தின் இராமாயணம் மற்றும் பாரதக் கதையின் கருவூலமாகச் சிலப்பதிகாரம் செய்யப்பட்டுவிட்டது. தமிழ் மொழியைக் கொண்டே தமிழனைக் கொண்டேயல்லவா பார்ப்பனீயம் தமது பரப்புரையை ஆண்டாண்டு காலமாக நடத்தி வருகிறது.

ஆயிரம் கண்கள் ஆயினும் என்ன?

அகத்தியன் என்பான் இந்திரனையும் ஆட்டிப் படைக்கின்ற ஒருவனாகக் கதைத் தொடுக்கப்பட்டது. அதனையே உ.வே.சாமிநாதய்யரும் அவரது மாணாக்கரும் தமது மனம் போன போக்கில் விரிவுபடுத்தி அகத்திய புராணங்களைப் படைக்கும்படி செய்துவிட்டது.

எனவே தோரிய மடந்தை வாரம் பாடலும் ஆயிரம் கண்ணோன் செவியகம் நிறைய நாடகம் உருப்பசி நல்காளாகி

என்பதிலிருந்துப் பெறப்படுவது என்ன? இந்திரன் என்ற கடவுளுக்கு ஆயிரம் கண்கள் உண்டு என்ற பரப்புரையாகிறது. அது போல் அவனது காதுகளும் ஆயிரம் என்றாகிறது. இதனால் இந்திய நாட்டிற்கு என்ன பயன் என்று கேட்பார் இல்லை. ஆனால் ஊர்வசியானவள் இவனது ஆயிரம் கண்களிலும் நிறைந்து நின்று ஆடுகிறாள் என்கின்றனர். அவனது ஆயிரம் காதுகளும் குளிரும் வண்ணம் பாட்டெடுக்கிறாள் என்று பெறப்படுகிறது. இதனால் சோழ மண்ணின் மைந்தனுக்கு என்ன பயன் என்பது முக்கியம் அல்ல. அவர்களை இப்படிப்பட்ட கதைகளின் மூலமாகத் தமிழினம் பார்ப்பனரின் அடிமைகளாக மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டும் என்ற ஒரே நோக் கமாக இருந்துள்ளதை இன்றைய தமிழ் மண்காட்டுகிறது. இதனால் வெற்றி பார்ப்பனருக்கே.

நாரதரின் கதையை அறியாத தமிழன் இன்றில்லை. ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற தமிழர் பண்பாட்டைச் சிதைவுபடுத்தும் பார்ப்பனரின் முயற்சியாக இப்படி தந்தையும் மகனும் ஒரு பெண்ணின் காம வலைக்குள் அகப்படுத்த முயலுகின்ற முயற்சியாகியது. காரணம் வட இந்தியாவில் ஒருத்திக்கு பல ஆண்மகன் கணவனாக இருக்கலாம் என்றனர். ஆனால் அதே கலாச்சாரம் தமிழகத்திற்குள் தலைகாட்டும் போது ஒரு படி மேலே சென்று தந்தையும் மகனும் ஒருத்தியோடு உறவு கொள்ளலாமா என்ற ஒரு கேள்வியைத் தொடுத்துக் காமக் கடவுளை காவிரிக் கரையில் கரும்புடன் கால்பதிக்க வைத்து விட்டனர். கலாச்சார சீர்கேட்டிற்கு இப்படிப்பட்ட கருத்தாடல் கை கொடுத்தன.

சங்க காலம் காணா அகத்தியன்!

அப்படிப்பட்ட பரப்புரையின் ஊடாக அகத்தியர் என்ற ஒருவனையும் இங்கு வரவழைத்துவிடுகின்றனர். அதன் பிறகு அவனே தொல்காப்பியனுக்குத் தமிழ் மொழியைக் கற்றுக் கொடுத்தவன் என்று வரலாறு படைத்தனர். அதாவது கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் சிலப்பதிகாரம் மற்றும் மணிமேகலையின் வழியாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட ஒரு கதாபாத்திரம், அநேக ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட

தமிழினத்தின் மூதாதையாகத் தன்னை நிலை நாட்டிக் கொள்கிறது. பார்ப்பனரின் அறிவுச் சாதுரியம் அப்படி. அதன் வழியாகத் தமிழ் மொழிக்கு மூலம் என்பது இந்த அகத்தியனின் தாய் மொழியாகிய சமஸ்கிரதம் என்றனர். தொல்காப்பியத் திற்கு மூலமாக அகத்தியம் இருந்தது என்றனர். அகத்தியம் இப்போது எங்கே உள்ளது என்று கேட்கும்போது அதுதான் கடல்கோலில் அழிந்துவிட்டதே. அறியாயோ என்கிறார்கள்.

அது போல் பூ நூல் சாதிகளுக்குப் பணிவிடை செய்து சொர்க்கப் பிராப்தியைப் பெறுகின்ற பெரும் பாக்கிய வான்களாகிய பூ நூல் ஏலாச் சாதிகளாகிய சூத்திரனையும் தோற்றுவித்தவர் அகத்தியர் என்றனர். ஆரிய திராவிடம் என்பது ஒன்றுக்குள் ஒன்றாகப் பிண்ணிப் பிணைந்தது என்றனர். இவை இமய மலையில் உள்ள சிவனின் அருளாணை என்றனர். சிவனின் கட்டளையின்படியே அகத்தியர் அப்படிச் செய்தார் என்றனர். தென் கோடி தமிழனும் சிவனின் ஆரளாணையின்படியே பிறந்து வாழ்ந்து மடிகிறான் என்றனர்.

இன்றளவும் அகத்தியரின் கதையை நம்பி அடிமைகளாக மாற்றம் பெற்ற தமிழினம் பக்தி வலையில் அகப்பட்டுப் பதர்களாகக் காட்சியளிக்கிறது. மனித வளத்தை இழந்து நிற்கிறது. அறிதலை அறவே தொலைத்து விழிக்கிறது. கடவுள் காப்பான் என்று கையேந்துகிறது. கல்வி கேட்டு கையேந்தி நிற்கிறது. சிலப்பதிகாரமோ மங்கை மாதவி வழிமுதல் தோன்றிய அங்குஅரவு அல்குல் ஆடலும் காண்குதும் என்று காப்பியம் படைக்கிறது. மாதவியின் அல்குல் படமெடுத்த தாடும் பாம்பு போல் உள்ளது என்று தமிழகத்து பெண்மணிகளிடம் பாடம் நடத்துகிறது. உற்று நோக்குக என்று ஆடவரை ஆட்டுவிக்கிறது. காணும் கண்களைக் காயப்படுத்துகிறது. இப்போது பாடல் முழுவதையும் காண்போம்.

நாரத வீணை நயம்தெரி பாடலும்
தோரிய மடந்தை வாரம் பாடலும்
ஆயிரம் கண்ணோன் செவியகம் நிறைய

நாடகம் உருப்பசி நல்காள் ஆகி
மங்கலம் இழப்ப வீணை மண்மிசைத்
தங்குக இவள்ளனச் சாபம் பெற்ற
மங்கை மாதவி வழிமுதல் தோன்றிய
அங்குஅரவு அல்குல் ஆடலும் காண்குதும்

என்று கூறி வட நாட்டான் தனது காதலியின் இடுப்பைக்
கிள்ளுகிறான். அங்கு சென்றால் அப்படிப்பட்ட ஒரு
நடனத்தை மாதவியின் வழி வந்தவள் மூலமாகக் காணலாம்
என்கிறான். மேலும்

துவர்இதழ்ச் செவ்வாய் துடிஇடை யோயே
அமரர் தலைவனை வணங்குதும் யாம்என

என்று சொல்லுகிறான். அதாவது நாம் இருவரும் அமரர்
தலைவனாம் இந்திரனை அங்குச் சென்று வழிபடுவோம்
என்று பயணப்படுகிறான். வாழ்க்கைப் பயணத்தின் தடை
களைத் தகர்த்து எரியும் கருவியாக அறிவினை முன்னிறுத்
துகிறார் வள்ளுவர்.

அறிவுஅற்றம் காக்கும் கருவி; செறுவாக்கும்
உள்அழிக்கல் ஆகா அரண் (குறள் 421)

என்கிறார்.

களப்பிரர்களின் ஆட்சி

1. காதால் கேட்டதால் மட்டுமே எதையும் நம்பிவிடாதே.
2. பலதலைமுறைகளாகப் போற்றப்பட்டு வருபவை என்ற காரணத்தினாலேயே மரபுகளை நம்பாதே.
3. பலபேராலும் பேசிப் பரப்பப்படுகிறது என்ற காரணத்தினாலேயே எதையும் நம்பாதே.
4. உன் ஆசிரியர்களும் மூத்தோரும் சொல்கிறார்கள் என்பதனாலேயே எதையும் நம்பாதே.

என்று கூறியவர் கொளதம புத்தராவார். இவை இன்றும் இன்றியமையாத வழி காட்டியாகிறது.

சுங்க வமிசத்தின் ஆட்சியாண்டாகிய கி.மு. 180 முதல் சுமார் கிபி நானூறு வரையில் பார்ப்பனர்கள் தமிழகத்தின் பல பகுதிகளிலும் கால் ஊன்றி மன்னருக்கு எதிராகவும் ஆட்சிக் கட்டிலுக்கு எதிராகவும் பரப்புரைகளில் ஈடுபட்டனர். கலகங்களை உருவாக்கினர். இத்தகைய நிலைமை சிலப்பதிகாரம் எழுதப்பட்ட காலம்வரையில் தொடர்ந்தது. அப்போது இன்றைய கர்நாட்டக இராச்சியத்தையும் தமிழகத்தின்

பாண்டிய இராச்சியத்தையும் ஓரிசாவின் கலிங்கத்தையும் களப்பிரர் என்ற இனத்தார் ஆட்சி செய்தனர். அவர்கள் ஆதி திராவிட இனத்தின் கடைசி தலைமுறையினர். கலிங்கப் போரில் அசோகரை எதிர்கொண்ட முன்னோர்களைக் கொண்டவர். அவர்களது ஆட்சி பார்ப்பனருக்கு இருண்ட காலமாக அமைந்தது. பார்ப்பனர் நாடு கடத்தப்பட்டனர்.

களப்பிரர்களின் காலத்தில்தான் ஐம்பெருங் காப்பியம் ஐந்து சிறு காப்பியம் நீதி நூல்கள் போன்றவை எழுதப் பட்டன. சங்க காலத்திற்குப் பிறகு முறையாகப் புலவர் பெருமக்கள் காக்கப்பட்டனர். அவர்கள் தமிழினத்தையும் தமிழையும் தமது கவிதைகளில் வாழச் செய்தனர். உலகிற்கு நீதி போதனையைத் தந்தனர். ஆனால் அதன் பிறகு தமிழும் தமிழினமும் பார்ப்பனியத்தின் பக்தி வலையில் அகப்பட்டன. பரமனைப் பாடிய வாயினால் மக்களைப் பாட மாட்டேன் என்றன.

எனவே கி.மு. 180 முதல் கி.பி. 400 வரையில் களப்பிரர் மதுரையிலும் கன்னட நாட்டிலும் நல்லாட்சியை தந்தனர். களப்பிரர்களே தமிழும் தமிழினமும் கல்வியிலும் பொருளாதார வளத்திலும் முன்னேறப் பாடுபட்டனர். சங்க காலத்து தமிழினத்தின் மரபினை மீட்டெடுக்கத் துடித்தனர். இருந்தும் அவர்கள் சமணம் சார்ந்தவர்கள். இவர்களது வழி வந்தோரே பிற்கால பாண்டியர்கள்.

சாத்தனாரின் பங்களிப்பு

கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டு வரையிலும் மதுரையில் பாண்டிய ஆட்சியாகப் பார்ப்பனியத்தை எதிர்த்த மத நோக்கு இருந்தது. அதாவது அது நாள்வரையில் மதுரையில் இன்றைய மீனாட்சியம்மன் கோயில் இல்லை. அங்கு சமணமும் புத்தமுமே பரவியிருந்தது. சமண புத்த துறவிகளுக்கே மன்றம் இருந்தது. அதனைப் புத்தப் பள்ளி என்றனர். சமணப் பள்ளி என்றனர். (இது குறித்து வேறு தலைப்பில் சற்று விரிவாக காணலாம்). அப்போது திருஞானசம்பந்தர் பாண்டிய அரசனுக்குற்ற வயிற்றுவலி நீக்க பதிகம் பாடி

அவனைச் சைவத்திற்கு மதம் மாற்றினான். புத்த சமணத் துறவிகளின் வழிபாட்டு இடங்களான பள்ளிகள் இடிக்கப் பட்டன. அங்கே கருவறைகள் நாட்டப்பட்டன. சிவ லிங்கம் வைத்துப் பதிகம் பாடப்பெற்றன. (சிவன் இமயமலையில் இருந்து மதுரை நகரத்திற்கு வந்து அங்குள்ள பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொண்டான் என்ற கதைகள் பிற்காலத்து வடமொழி கதையின் தமிழாக்கப் பரப்புரையின் மூலமாக நிலைநாட்டப்பட்டது). ஆலவாயான் புகழ் பாடினர்.

மேலே உள்ள நிகழ்வுகளுக்குத் துணை சேர்க்குமுகமாக கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட சிலப்பதி காரத்தைத் தமது கையில் எடுத்துக் கொண்டனர். அதில் பதிகம் என்ற ஒன்றை எழுதி இணைத்தனர். அங்கே மணிமேகலையின் ஆசிரியர் சீத்தலைச் சாத்தனாரின் கூற்றாக இளங்கோவடிகளோடு உரையாடலைத் தொடுத்தனர். அதில்

விறலோய் கேட்டி

அதிராச் சிறப்பின் மதுரை மூதூர்க்

கொன்றையஞ் சடைமுடி மன்றப் பொதியலில்

வெள்ளிஅம் பலத்து நள்ளிருள் கிடந்தேன்

என்பதாகப் பதிகம் செய்தனர்.

பதிகம் பாடும் பாட்டு

பதிகம் என்பது பிற்காலத்தில் எழுதி இணைக்கப் பட்டது. அப்படி எழுதி இணைக்கின்ற அவசியம் எழுந்த காலம் பக்தி இயக்கக் காலம் என்றே உணரமுடிகிறது. இதனைப் பிற்காலத்து பார்ப்பன புலவர் எழுதி இணைத்தது என்கின்றனர். இதன் மூலம் பதிகம் எழுதிய பார்ப்பனர் சொல்ல வந்தது என்ன? கண்ணகியின் கதையை முதலில் சீத்தலைச் சாத்தனார் அறிந்திருந்தார். ஆனால் இளங் கோவடிகள் இவளது கதையைக் கேள்விப்பட்டது இல்லை. இருந்தும் சிலப்பதிகாரம் எழுதப்படாத சங்க காலத்திலும் இப்படிப்பட்ட கதைகள் வழக்கில் இருந்துள்ளன. இளங் கோவடிகளைப் போன்ற தமிழ் அறிஞர்கள் அதனை அறியாமல் இருக்க வாய்ப்பில்லை.

இப்போது, சாத்தனார் தமது உரையாடலைத் தொடங்குகிறார். மதுரை என்ற பழமையான ஊரில் தலையில் கொன்றை மலர்களைச் சூடியோனின் மன்றத்தின் அருகே உள்ள வெள்ளியம்பலம் என்ற மண்டபத்தில் இரவு நேரத்தில் உறங்கிக்கொண்டு இருந்தேன் என்கிறார். கொன்றையஞ்சடைமுடி மன்றப் பொதியலில் வெள்ளி அம் பலத்து நள்ளிருள் கிடந்தேன் என்கிறார். அப்போது கண்ணகி துயருற்று அரற்றுகிறாள் என்கிறார். அவளைத் தேற்றுவதற்கு மதுரையில் பணி செய்த காவல் தெய்வம் வந்து தோன்றியது என்கிறார். இதனை,

ஆர்அஞர் உற்ற வீரபத் தினிமுன்
மதுரைமா தெய்வம் வந்து தோன்றி

என்கிறார்.

அதாவது இவர் மதுரையில் கொன்றைப் பூ சூடியவன் வீற்றிருக்கிற மன்றத்தில் உள்ள வெள்ளியம்பலத்தில் உறங்கும் போது கண்ணகி தென்பட்டாள் என்கிறார். தான் பார்த்தேன் என்கிறார். அதாவது கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டிலேயே மதுரையில் சிவனுக்குக் கோயில் இருந்தது என்கிறார். இப்படிச் சொல்ல வேண்டும் என்பதுதான் இவர்களது வேட்கை. வரலாற்றுத் திரிபினை இப்படி இடைச்செருகலாகச் செய்து முடித்தனர். ஆனால் அப்போது கூட சிவன் என்ற சொல்லாடல் தோற்றம் பெறவில்லை என்பதை மறவோம். பொதுவாக கொன்றையம் சடையன் என்கிறார். பிற்சேர்க்கை இப்படி முரண்பாடாகத்தான் இருக்கும்.

கண்ணகியை மதுரை நகரின் காவல் தெய்வம் தேற்றியது என்கிறார். அப்போது அந்தக் காவல் தெய்வம் சிங்கபுரம் என்ற ஒரு ஊர் இருந்தது என்று கதைச் சொல்லத் தொடங்கிற்று என்கிறார். கோவலனின் முற்பிறப்பில் நடந்த சம்பவத்தை எடுத்துச் சொன்னாள் என்கிறார்.

முற்பிறப்பு கதையே

சிங்கபுரத்தில் சங்கமன் என்ற வாணிகன் வாழ்ந்தான். அவனது மனைவி உனது கணவனாகிய கோவலனுக்கு ஒரு

சாபம் கொடுத்தாள். அதனால்தான் கோவலன் இந்தப் பிறப்பில் இப்படி கொலை செய்யப்பட்டான். அவன் இன்றிலிருந்து பதினான்கு நாட்களுக்குப் பிறகு வானவர் களின் வடிவத்தோடு வந்து உன்முன்னே தோன்றுவதைக் காண்பாய் என்று கூறித் தேற்றியது. அதனை நான் காதினால் கேட்டேன் என்கிறார். இப்போது இந்தப் பாடல் முழுவதையும் காண்போம்.

அதிராச் சிறப்பின் மதுரை மூதூர்க்
கொன்றையஞ் சடைமுடி மன்றப் பொதியலில்
வெள்ளிஅம் பலத்து நள்ளிருள் கிடந்தேன்
ஆர்அரூர் உற்ற வீரபத் தினிமுன்
மதுரைமா தெய்வம் வந்து தோன்றிக்
கொதியமூல் சீற்றம் கொங்கையில் விளைத்தோய்
முதிர்வினை நுங்கட்கு முடிந்தது ஆகலின்
முந்தைப் பிறப்பில் பைந்தொடி கணவனொடு
சிங்கா வண்புகழ்ச் சிங்க புரத்துச்
சங்கமன் என்னும் வாணிகன் மனைவி
இட்ட சாபம் கட்டியது ஆகலின்
வார்ஓலி கூந்தல் நின்மகன் தன்னை
ஈர்ஏழ் நாளாகத்து எல்லை நீங்கி
வானோர் தங்கள் ;வடிவின் அல்லதை
ஈனோர் வடிவில் காண்டல் இல்எனக்
கோட்டம்இல் கட்டுரை கேட்டனன் யான்என

என்பது முழுமையான பாடல் வரி.

மக்களைக் கொண்டே மக்களைக் கொன்றனர்

கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டில் பக்திப் போர் நடத்தப் பட்டது. பார்ப்பனப் புலவன் திருஞானசம்பந்தனும் அப்பரும் அதற்குத் தலைமை வகித்தனர். எண்ணில் அடங்கா சமண புத்தத் துறவிகள் கொலை செய்யப்பட்டனர். அது தவிர புத்த மதத்தினரின் தலையைத் துண்டித்துத் தனது வீட்டின் முன்பாக வைத்திருப்போருக்குத் தண்டனை இல்லை என்றும் பொற்தாசுகள் பரிசளிக்கப்படும் என்றும் ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தனர். எனவே தமிழ் நாட்டில் சமணமும்

புத்தமும் முற்றாகக் களையெடுக்கப்பட்டன. மக்களைக் கொண்டே மாற்றுக் கருத்துக் கொண்டவர்களை களையெடுத்தனர். இன்றோ அவர்கள், சமணர்கள் தாங்களே கழுவின் மீது ஏறி அமர்ந்து உயிர் விட்டனர் என்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட கழுத்தறுப்பு நிகழ்வின் எச்சமாக இன்றும் தமிழினத்தின் வீடுகளில் தலையின் ஓவியத்தோடு கூடிய திருஷ்டி பொம்மை தொங்கவிடப்படுகிறது.

மேலே உள்ள பாடல் வரிகள் பார்ப்பனர்களின் கலாச்சாரத் தினிப்பிற்குக் கட்டியம் கூறுவது. முதலில் சாத்தனார் இரவு நேரத்தில் அன்று இல்லாத சிவன் கோயிலில் படுத்து உறங்கினேன் என்கிறார். அது போல் என்றும் இல்லாத காவல் தெய்வம் அந்தக் கோயிலில் கண்ணகியைக் கண்டது என்கிறார். சிலப்பதிகாரத்தில் மதுரையின் காவல் தெய்வமும் கண்ணகியும் சந்தித்தபோது அங்கு சீத்தலைச் சாத்தனார் இருந்ததாகப் பாடம் இல்லை.

மதுரை நகரத்தைக் கண்ணகி எரித்தாள் என்றனர். அதன் பிறகு அவளிடம் மதுரையின் காவல் தெய்வம் வருத்தம் தெரிவித்தது. பிறகு கண்ணகி வைகை நதியின் கரை வழியே நடந்து நெடுவேள் குன்றம் என்னும் மலையில் ஏறி நின்றாள். அப்போது பதினான்கு நாட்களும் முடிவுற்றது. கோவலன் அங்குத் தோன்றி கண்ணகியோடு வான ஊர்தியில் ஏறிச் சொர்க்கம் சென்றாள் என்றே பாட்டெடுத்தனர். காண்க கட்டுரை காதை.

மேலும் இங்கு முற்பிறப்புக் கொள்கையைத் தமிழ் இலக்கியத்தில் முதல் முதலாகப் புகுத்துகின்றனர். அதாவது திருக்குறள் எழுதப்பட்ட காலத்திற்கு முன்பு சொர்க்கம் நரகம் என்ற கொள்கையைத் தமிழினம் அறியாது. அடுத்தப் பிறப்பில் அன்றைய தமிழினம் அல்லது புத்த சமணம் நம்பிக்கைக் கொண்டது அல்ல. முற்பிறப்பின் வினைப்பயன் அடுத்த பிறப்பிற்கு ஆகும் என்பதில் நம்பிக்கை இல்லை. சென்ற பிறப்பில் நல்ல கல்வியைக் கற்றவர் ஆயினும் இந்தப் பிறவியில் ஆனா ஆவன்னா கற்கத்தான் வேண்டும். நிலைமை அப்படி இருக்க, முதிர்வினை நுங்கட்கு முடிந்தது

ஆகலின் என்பது பார்ப்பனியத்தின் வடமொழி காப்பியத்தின் வார்ப்படமாகும். தீதும் நன்றும் பிறர் தர வாரா என்ற இனத்தின் வீரத்தைப் பாழ்படுத்துகின்ற முயற்சியாகும்.

எனவே பார்ப்பனியம் தமது சாபக் கொள்கையைச் சென்ற பிறப்பின் சங்கமன் என்றது. அவளது மனைவி இட்ட சாபம் கட்டியது ஆகலின் என்றது. மேலும் பார்ப்பனியத்தின் திதி தீட்டு என்ற பிழப்பிற்கு பொருள் ஈட்டும் ஒரு சடங்கினையும் இதன் மூலம் மண்ணில் ஏற்படுத்தியது. அதுதான் இறப்பிற்குப் பிறகு பதிநான்காம் நாளில் கல் நிறுத்துதல் கருமம் செய்தல் தீட்டு கழித்தல் என்ற சடங்காகும். அது இன்றளவும் பார்ப்பனருக்குப் பணம் கொட்டும் பழக்குமுறையாகிறது.

தமிழினம் தன்னையறியாமல் இதனை நடத்திய வண்ணம் உள்ளது. சமுதாயம் அப்படிப் பழக்கப்படுத்தப் பட்டு விட்டது. இதனை எதிர்ப்போர் குற்றம் புரிந்தோராகக் கொள்ளப்படுகிறார்கள். இதனையே வார்டுலி கூந்தல் நின்மகன் தன்னை ஈர்ஏழ் நாளாகத்து எல்லை நீங்கி வானோர் தங்கள்; வடிவின் அல்லதை ஈனோர் வடிவில் காண்டல் இல்எனக் கோட்டம்இல் கட்டுரை கேட்டனன் யான்என என்று சாத்தன் கூறுவதாக பதிகம் இணைக்கப்பட்டுள்ளது.

ஏற்க இயலா இன்னல் கூற்று

மேலே உள்ளதைப் போன்ற ஒரு காட்சியைத் தமிழினம் என்றும் கண்டது இல்லை. வானத்திலிருந்து ஒருவர் வந்து இங்குள்ள ஒருவரை ஆகாயத்திற்கு அழைத்துச் செல்வதாகக் கற்பனையில் கூட கண்டதாகப் பாடல் புணையவில்லை. காரணம் தமிழும் தமிழினமும் அப்படிச் சொல்லி ஏய்த்துப் பிழைக்கும் ஈனப் பிழைப்பினை அறியா. இருந்தும் இப்படிப் பழக்கப்படுத்தப்பட்ட மக்களை மீட்டெடுக்க முடியவில்லை. பழக்கப்படுத்தப்பட்ட வழக்கங்களைக் கைவிட மனம் இல்லை. பார்ப்பனியம் தமிழினத்தைத் தலைகுனிந்து நடக்கச் செய்துவிட்டது.

எனவே தமிழினத்தின் இன்றைய கேடுகளுக்கு விதையாக இருப்பது மக்களின் காப்பியம் என்ற போர்வையில் அன்று விதைக்கப்பட்ட நச்சுக் கருத்துகளாகும் என்பதில் ஐயமில்லை. மக்களை மடையர்களாக்குகிறார்கள். வள்ளுவமோ

பேதமையுள் எல்லாம் பேதைமை, காதன்மை

கைஅல்ல தன்கண் செயல்

(குறள் 832)

என்கிறது.

இந்திர சபையும் அகத்தியனும்

இந்திரனின் அரசவையைக் காண்பதற்கு அகத்தியர் சென்றதைப் பார்த்தோம். அவரைச் சிறப்பிக்க ஊர்வசியின் நடனக் கச்சேரி நிகழ்த்தப்பட்டது. அப்போது ஊர்வசி இந்திரனையும் அவன் மகன் சயந்தனையும் ஒருங்கே தமது காதல் வலையில் வீழ்த்தினாள் என்பதையும் மேலே பார்த்தோம். அப்போது அங்கிருந்த அகத்தியர் ஊர்வசிக்கும் சயந்தனுக்கும் சாபம் இட்டான் என்பதையும் பார்த்தோம். அதாவது குறுமுனியாகிய அகத்தியன் என்பான், இந்திரனைவிட அதிக சக்தி வாய்ந்தவன் என்பதைத் தமிழினத்திற்குக் கற்பிக்க இந்தப் பாடல்வரிகள் எழுதப்பட்டன என்போம்.

அத்தகைய அகத்தியனைத் தமிழ் மண்ணிற்கு முதல் முதலாக அறிமுகப்படுத்தும் நூல் சிலப்பதிகாரமும் மணி மேகலையும் ஆகும். அதாவது சிலப்பதிகாரம் எழுதப்பட்ட காலத்தின் கண்டுபிடிப்பாகிய அகத்தியனைத் தொல்காப்பியருக்குத் தமிழ் கற்பித்தவன் என்ற கதையையும் புனைந்து அவனே தமிழுக்கும் தமிழினத்திற்கும் முன்னோடி என்ற வகையில் வரலாற்றுத் திரிபினைப் பல வகையிலும் செய்து முடித்தனர் என்பதோடு கடலாடு காதையை ஆய்ந்து பார்க்கிறோம்.

இமய மலைச் சாரலில் வாழுகின்ற வித்தியாதர இளைஞன் தனது காதலிக்குப் புகார் நகரத்தில் நடக்க இருக்கின்ற இந்திர விழாவின் சிறப்பினை எடுத்துச் சொன்னான். இப்போது

துவர்இதழ்ச் செவ்வாய்த் துடிஇடை யோயே
அமரர் தலைவனை வணங்குதும் யாம்என

என்று கூறித் தமது பயணத்தை இமயமலைச் சாரலில் இருந்து தொடங்குகிறான். அடிகள் இமய மலையில் இருந்து பூம்புகார் நகரம் வரையில் எதிர்படும் காட்சிகளைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார்.

வீணர் பார்வை விந்தை காட்சி

சிமயத்து இமயமும் என்கிறார். அதாவது இமயமலை என்றாலே வாணைத் தொடும் சிகரங்களைக் கொண்டது என்கிறார். அதில் பாய்ந்தோடும் வற்றாத நதியாகிய கங்கை ஆற்றினை செழுநீர்க் கங்கை என்கிறார். வித்தியாதர காதலர் இமயமலையில் இருந்து இறங்கிக் கங்கையைக் கடந்து அவந்தி நாட்டின் உச்சயினி நகரத்தை அடைந்தனர் என்கிறார். அதனை உஞ்சயம் பதியையும் விந்தத்து அடவியும் என்கிறார். விந்தம் என்றால் விந்திய மலை. அடவி என்றால் காடு என்று பொருள்.

இவர்கள் இப்போது வட நாட்டைவிட்டு தக்காணத்தின் விந்திய மலைக் காடுகளை அடைந்தார்கள் என்கிறார். அதனைக் கடந்து இன்றைய திருப்பதி ஏழுமலையான் கோயில் உள்ள வேங்கட மலைக்கு வருகிறார்கள். பின்பு பயிர்த்தொழிலுக்குப் பஞ்சமில்லாத காவிரி நதி பாய்கின்ற நகரங்களைக் கண்டனர் என்கிறார். அதன் பிறகு பூச்சோலையும் பேரூரும் சூழ்ந்த புகார் நகரத்திற்கு வந்தனர் என்கிறார். அவர்கள் வானத்து வழியே இப்படிப் பயணப் பட்டனர் என்பதை மறைமுகமாகப் பாட்டில் பெய்துள்ளார் அடிகள்.

இமய மலைச் சாரலில் இன்று புகார் நகரத்தில் இந்திர விழா துவங்குகிறது என்று கூறியே இவர்கள் தங்களது

பயணத்தைத் தொடர்ந்தனர். அது போல் இந்திர விழாவின் முதல் நாளிலேயே அவர்கள் புகார் நகரத்தில் கால் பதித்தனர் என்பது பெறப்படுகிறது. இப்போது பாடல் முழுவதையும் காண்போம்.

துவர்இதழ்ச் செவ்வாய்த் துடிஇடை யோயே
அமரர் தலைவனை வணங்குதும் யாம்எனச்
சிமையத்து இமையமும் செழுநீர்க் கங்கையும்
உஞ்சையம் பதியும் விஞ்சத்து அடவியும்
வேங்கட மலையும் தாங்கா விளையுள்
காவிரி நாடும் காட்டிப் பின்னர்ப்
பூவிரிப் படப்பைப் புகார்மருங்கு எய்திச்
சொல்லிய முறைமையில் தொழுதனன் காட்டி
மல்லல் மூதூர் மகிழ்விழாக் காண்போன்

என்கிறார்.

இப்படியாக இமயமலையில் இருந்து புறப்பட்டுப் புகார் நகரின் இந்திர விழா நிகழ்விடத்திற்கு வந்த வித்தியாதர காதலர் மல்லல் மூதூர் மகிழ் விழாவினைக் கண்டு கை கூப்பித் தொழுதனர் என்கிறார். இந்திர விழாவினை இருவரும் கண்குளிரக் கண்டனர் என்கிறார்.

முசுகுந்த சக்ரவர்த்தியை, இந்திரனை, சயந்தனை, ஊர்வசியை, வித்தியாதரனை புகார் நகரம் அறிந்திருந்ததாக வேறு எங்கும் பதிவுகள் இல்லை. ஆனால் இப்படிப்பட்ட ஒரு இலக்கிய / வரலாற்றுத் திரிபினை பார்ப்பனீயம் இலாவகமாகச் செய்து முடித்துவிட்டது.

இரட்டைக்காப்பியங்களாக, சமஸ்கிரதத்தில் எழுதப் பட்ட இதிகாசப் புரட்டுகளைத் தமிழ் மொழியின் ஒப்பற்ற இலக்கியமாக மீட்டுருவாக்கம் செய்யப்பட்டு விட்டது. மக்கள் காப்பியம் என்ற போர்வையில் மக்களிடம் மடைமையைத் தெளித்துவிட்டது. இத்தகையப் பணியைத் தமிழ் மண்ணில் தமிழ் வல்லார்களைக் கொண்டே நிகழ்த்துகின்ற ஒரு ஏற்பாட்டைப் பார்ப்பனியம் செய்துவிட்டது.

மீண்டும் அரங்கேறும் காதை

இப்போது, மாதவியின் நாட்டிய அரங்கேற்றத்தை இந்த வித்தியாதரக் காதலர் காண்பதாக அடிகள் இலக்கியம்

படைத்துள்ளார். அரங்கேற்றுக் காதையினை வேறு கோணத்தில் இங்குக் காட்சிப்படுத்துகிறார். நாட்டிய சாத்திரத்தின் நுட்பத்தினைப் படம் பிடிக்கிறார். அவற்றின் ஊடாக பார்ப்பனரின் உள்ளத்தில் அவதாரம் எடுத்த அத்துனை கடவுளரும் மாதவியின் உருவில் நடனம் ஆடுவதாக விரிவுபடுத்தினார். அதன்படி வித்தியாதரன் மாதவியின் ஆடலுக்கு விளக்க உரை தருகிறான். அதோ பார்திருமாலைப் போற்றும் தேவபாணி நடனம் என்கிறான். பாணி என்றால் பாடல் என்று பொருள். நாட்டிய விழா முதலில் தேவர்களைப் போற்றிப் பாடியபின்பே தொடர வேண்டும் என்ற ஒரு கட்டமைப்பினை இதன் மூலம் வகுத்துவிட்டனர். எனவே முதலில் தேவபாணி பாடப்பெற்றது என்கிறார் புலவர்.

வருண தேவர் நால்வரைப் போற்றுகின்றதும் தேவபாணி தான் என்கிறான். நிலவானது உலகத்தில் உள்ள பலவிதமான உயிர்களும் நலம் பெற வேண்டும் என்றே வானத்தில் வலம் வருகிறது என்ற ஒரு புதிய செய்தியையும் அவிழ்த்து விடுகிறான். நிலவினையும் அதே தேவபாணியால் போற்றலாம் என்கிறான். இப்படி ஆடல் பாடல் என்று தாளம் தப்பாமல் மேடையில் முத்திரைப் பதிக்கும் மாதவியைக் காண்க என்று தனது காதலிக்குப் பணிக்கிறான். அதனை

மாயோன் பாணியும் வருணப் பூதர்
நால்வகைப் பாணியும் நலம்பெறு கொள்கை
வான்ஊர் மதியமும் பாடி

என்கிறார்.

மாலியத்தின் வரவு

இங்கு, மாயோன் மேய காடுறை உலகமும் என்ற தொல் காப்பியரின் 951வது நூற்பாவினை பார்ப்பனீயம் தன்வயப் படுத்துகிறது. முல்லை நிலம் என்ற காட்டிடை வாழுகின்ற வேட்டுவ இனக்குழு மக்களின் தலைவனைக் குறிக்கின்ற மாயோன் என்ற சொல்லைப் பார்ப்பனரின் கடவுளாகப் சிலப்பதிகாரத்தில் பதிகமிட்டனர். அத்தகைய மாயோன் பார்ப்பனரின் வானுறைத் தேவர் என்றனர். அவருக்கு உரிய நாட்டியாஞ்சலியாக மேலே மாயோன் பாணி என்றனர்.

எந்த ஒரு சொல் மாயோன் என்று பொதுவாக தொல் காப்பியத்தில் இடம் பெற்றிருந்ததோ, அதே சொல் சிலப்பதி காரத்திற்கு இடமாற்றுகின்ற ஈனத்தைப் பார்ப்பனியம் வெற்றிகரமாகச் செய்து முடித்துவிட்டது. ஆனால் கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் பூம்புகார் நகரமோ தமிழ் மண்ணோ திருமாலையோ வைணவத்தையோ அறியாது என்பதே உண்மை. காரணம் வைணவம் பல்லவ மன்னர்களின் காலமாகிய கி.பி. நான்காம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகே காஞ்சிபுரத்தில் கால் ஊன்றியது. அப்போது கலப்பிரரது காலமாகவும் இருந்தது. பாண்டி நாடு சமணத்தையே கொண்டிருந்தது. சோழ நாடு என்பது பல்லவர்களின் ஆதிக்கத்தில் இருந்தது. இருந்தும் சமணம் புத்தம் மற்றும் சைவம் என்ற மூன்றையும் கொண்டிருந்தது. அது போல் கேரளா என்ற சேர நாட்டு மலையும் கன்னட நாட்டு மலையும் சார்ந்த பகுதி அன்று சங்க காலத்துத் தமிழினத்தையே பெரும்பாலும் கொண்டிருந்தது. எனவே அங்கு அப்போது எந்த ஒரு கடவுள் வழிபாட்டு முறைகளும் இல்லை. அதாவது சைவம் வைணவம் என்ற புதிய வரவுகள் இல்லை. மக்கள் மக்களாகவே இருந்தனர்.

முதலாம் ஆழ்வாழ்கள் அனைவரும் திருவல்லிக் கேணியில் ஒன்று சேர்ந்து கவி படைத்த காலமாக கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டையே கணிக்கின்றனர். எனவே திருமால் என்ற சொல்லால் ஆழ்வார்களின் பாசுரங்களின் வழியாகவே தமிழ் மண்ணில் தோற்றம் பெற்றது. அதாவது நாலாயிர திவ்விய பிரபந்தத்தை தொல்காப்பியம் அறியாது. அது போல் தொல்காப்பியத்தின் மாயோன் என்ற சொல்லின் உண்மைப் பொருளை வைணவம் தழுவின பார்ப்பனர் அறிந்தும் அதனை தமது கடவுளர் என்றே காட்டுகின்ற முயற்சிக்குச் சிலப்பதிகாரம் கை கொடுத்தது.

நிகண்டுகள் எழுதப்பட்ட கி.பி. பத்தாம் நூற்றாண்டு களில் மாயோன் என்றால் திருமால் என்று திரித்து பொருள் புகுத்தப்பட்டது. இதனால் இன்று தொல்காப்பியரே திருமால் வழிபாடு இந்த மண்ணில் இருந்தது என்று சொல்லிவிட்டார் என்ற வாதத்தை நம்மிடமே எடுத்து வைக்கின்றனர்.

உரையாசிரியரும் மாயோன் என்றால் திருமால் என்றே இன்று பொருள் தருகின்ற ஒரு கட்டாயத்திற்கு உட்படுத்தப்பட்டு விட்டனர். பார்ப்பனியம் இப்படிப்பட்ட வேலைகளைக் காலம் காலமாகச் செய்த வண்ணம் இருப்பதை இலக்கிய வரலாறு எடுத்துக்காட்டுகிறது.

அது போன்றே வருணப் பூதர் என்ற கவிதை வரியின் மூலமாக வருணன் மேய பெருமணல் உலகம் என்ற தொல் காப்பிய வரியின் தன்வயப்படுத்தலாகிறது. வருணன் என்றால் நெய்தல் நிலத்து பரதவரின் தலைவன் என்று பொருள். ஆனால் பார்ப்பனியம் அதனை மழைக் கடவுள் என்றும் கடற்காணற் தெய்வம் என்றும் திரித்து பொருள் புகுத்தியது. எனவே இன்றும் தொல்காப்பியம் காட்டும் பொருளுக்குப் பார்ப்பனியம் காட்டுகின்ற தெய்வங்ளன்றி வேறல்ல என்பது கல்லூரிப்பாடமாகிவிட்டது. இலக்கிய வரலாறு கற்பனைக் கடவுளை முன்னிறுத்தியதாக மாற்றம் பெற்றுவிட்டது. அதனால் சங்க இலக்கியங்களும் கடவுள் வாழ்த்தினைக் கொண்டதாக மாற்றம் பெற்றது.

அரங்கேற்றுக் காதையில் மாதவி தமது பன்னிரண்டாவது வயதில் சோழமன்னனின் அவையில் நாட்டிய அரங்கேற்றத்தை நடத்தினாள். அப்போதே கோவலன் அவளது கைப்பற்றி அவளோடு ஆடிக்களித்தான் என்றனர். ஆனால், கடலாடு காதையில் “சாபம் பெற்ற மங்கை மாதவி வழிமுதல் தோன்றிய அங்குஅரவு அல்குல் ஆடலும் காண்குதும்” என்று பாடல் தொடுக்கிறார். அதாவது மீண்டும் மாதவியானவள் இந்திர விழாவில் நாட்டியம் நடத்தினாள் என்கிறார் புலவர். கோவலனோடு குடும்ப நடத்தும்போது, அவளை இப்படி பொதுக் கச்சேரிக்கு அனுப்பியதாக கோவலனைக் காட்டவில்லை. இது ஒரு முரண் அன்றோ? இத்துணை முரண்களுக்கு இடையே சிவன், திருமால், இந்திரன், முருகன் என்று வரிசை கட்டி பாணி கொட்டுகின்றனர் என்பதை நம்ப முடிகிறதா!

தேவ பாணி தென்னவன் பாட்டே!

கூடலாடு காதையில் வித்தியாதரன் தனது காதலியோடு மாதவி மடந்தையின் நாட்டிய அரங்கேற்றத்தினைக் கண்டு களிக்கிறான். மாதவியானவள் திருமாலைப் போற்றும் மாயோன் பாணி என்ற தெய்வப் பாடலோடு தமது ஆடலைத் தொடங்கினாள். இவ்வாறே நால்வகை வருணப்பூதரின் புகழைப் பாடினாள். அதன் பிறகு வானூர் மதியம் பாணி என்ற வானத்து நிலவினைப் போற்றிப் பாடினாள்.

பாணி என்பது இசைப்பாட்டாகும். பார்ப்பனர் இத்தகையப் பாடல்களையும் பெருந்தேவப் பாணி என்றனர். சிறு தேவப்பாணி என்றனர் என்பதை நினைவு கூர்வோம். மேலும் நிகழ்த்த இருக்கும் பதினோரு வகையான ஆடல் மரபிற்கும் முகமன் கூறுவதாக இந்தப் பாணி பாடல் உள்ளது.

அடுத்து அடிகளார் சீர்இயல் பொலிய நீர்அல நீங்கப் பாரதி ஆடிய பாரதி அரங்கம் என்கிறார். நீர என்றால் தன்மை என்று பொருள். நீரல என்றால் குற்றம் இல்லாத் தன்மை என்று பொருள். அதவாது தாளம் தப்பாமல் அவளது நடன அசைவும் பாவமும் பொலிந்தது என்கிறார்.

மேலும் பாரதி என்றால் பைரவி என்று பொருள் தரப்பட்டுள்ளது. பார்ப்பனீயம் சொல்லுக்கும் பொருளுக்கும்

வேரடி பண்பிற்கும் பொருந்தும் கிளவியாக்கத்தைக் கொண்டது அல்ல. அது அவர்களின் மனம் போன போக்கில் பொருள் புனையும் மூர்க்கக் குணத்தைக் கொண்டது. எனவே பாரதி என்பதை பைரவி என்கிறார்கள். பைரவி என்பது வட சொல்லாகும். அது போல் மாயோன் என்பதை திருமால் என்றனர். சேயோன் என்பதை முருகன் என்றனர். வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகம் என்றால் மருத நிலத்தின் மன்னனையே குறிப்பது. ஆனால் பார்ப்பனத் திரிபு அதனை இந்திரன் என்றது. தமிழ் நாட்டு மருத மண் இந்திரனை அறியாது. இருந்தும் பார்ப்பனீய கருத்தாலுக்கு ஏற்ப புதிய நிகண்டுகள் புனையப்பட்டன. நிகண்டுகள் என்பது கி.பி. பத்தாம் நூற்றாண்டின் பார்ப்பனீய கை வண்ணம் ஆகும் என்பதை மீண்டும் நினைவோம். இப்படிப்பட்ட கடவுளருக்காக கண்டு பிடிக்கப்பட்ட புதிய சொல்லாலின் தொகுப்பாகும்.

பைரவி என்பாள் சுடுகாட்டில் உறைபவள் என்று பார்ப்பனர் கதை கட்டினர். சுடு காட்டிலும் கடவுளர் மக்களின் நலம் காக்கும் பணியைச் செய்கிறது என்றனர். அதாவது அரசன் நாட்டையும் நாட்டு மக்களையும் காப்பவன் என்பதே தொல்காப்பியம் காட்டும் சமுதாயக் கட்டமைப்பு. ஆனால் பார்ப்பனீயம் அத்தகைய பணியையும் கடவுளே செய்கிறான் என்றது. அப்படிப்பட்ட தெய்வங்கள் தங்களது சமஸ்கிரத சொல்லாலுக்குக் கட்டுப்பட்டன என்றனர். இதன் மூலம் மண்ணின் மைந்தனைக் கட்டுப்படுத்தும் கருத்தாக்கத்தை பார்ப்பனர் ஏற்படுத்தினர். அரசன் நாடாள்பவனாக இருந்தாலும் அந்நாட்டு மக்களைத் தங்களது கருத்தாக்கத்தின் மூலமாகக் கட்டுப்படுத்துகின்ற சாதியாகப் பார்ப்பனர் பார்த்துக் கொள்வதற்குச் சிலப்பதிகாரம் வழி வகுத்தது. அதாவது சங்க காலத்தில் இடுகாடு இடுகாடாகத்தான் இருந்திருக்கிறது. அதனையும் பார்ப்பனீயம் தன்வயப்படுத்த இப்படிப்பட்ட கதைகளைப் புனைந்தது என்போம்.

பாரதி அரங்கம் என்றால் இங்கு சுடுகாட்டின் தகன மேடை எனக் கொள்வோம். எனவே மாதவி இந்த மேடையில் சுடுகாட்டில் பைரவியின் நாட்டிய அடைவுகளை எடுத்து வைத்தாள் என்கிறார். அதற்கு உரிய ஒரு நிகழ்வு

வினையும் முன் வைக்கிறார். அதனை, திரிபுரம் எரியத் தேவர் வேண்ட என்கிறார். அதாவது ஒரு தமிழினத்தின் ஆடல் மங்கையானவள் பார்ப்பனரின் பண்பாட்டுக் கூறுகளைத் தமது நாட்டிய நிகழ்வில் துளங்கக் காட்டினாள் என்கிறார் புலவர். சிலப்பதிகாரம் என்பது இப்படிப்பட்ட பார்ப்பனீய கடவுள் புனைவுகளுக்காகத் தான் எழுதப்பட்டது என்கிறோம் அல்லவா? இதனைத் தமிழ் மக்களின் காப்பியம் என்றே தமிழினத்திடம் கதைக்கவும் செய்கின்றனர் என்பதை மறவோம்.

ஏவல் கேட்கும் எரிமுக அம்பு!

எரிமுக அம்பு என்பது போர்க்காலத்தில் கோட்டைக்கு உள்ளே தீயிட்டு கொலுத்துவதற்கு பயன்படுத்தப்பட்ட போர்க்கலை. இதனையும் பார்ப்பனர் தன்வயப்படுத்தியதைச் சிலப்பதிகாரத்தின் மூலமாக அறிகிறோம்.

தேவர்கள் அனைவரும் சிவபெருமானிடம் சென்று தங்களது எதிரிகளான அசுரர்கள் வாழுகின்ற அண்டத்தின் மூன்று திசைகளையும் எரித்து விடவேண்டும் என்று வேண்டினர் என்பது பார்ப்பனக் கதை. பார்ப்பனர்களது குறிக்கோள் நாட்டிற்கு நல்லது செய்ய வேண்டும் என்பதாக என்றுமே இருந்தது இல்லை. அவர்கள் வேளாண்மை செய்து உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்கத் திட்டம் தீட்ட வேண்டும் என்று தங்களது கடவுளரைக் கேட்டு நிற்கவில்லை. ஆனால் மண்ணின் மைந்தர்களை அசுரர் என்றும் அடிமை என்றும் இராக்கதர் என்றும் கதை புனைவதிலேயே குறியாக இருந்தனர். சாதி தந்து பிரித்தாளும் சூழ்ச்சியில் முனைப்பாக இருந்தனர். அதன்படி சிவன் ஒரு அம்பின் நுனியில் வடவாக்கினித் தீயைப் பிணைத்து முப்புரத்தையும் எரியூட்டி அழித்தார் என்றனர். இதனை எரிமுக பேரம்பு ஏவல் கேட்ப என்கிறார். இப்படிப்பட்ட சிவன் இன்றைய கொரானாக் காலத்தின் பேரழிவு காலத்தில் எங்குள்ளார் என்று கேட்பார் இல்லை.

வெற்றிக் களிப்பில் சிவன் கொடுகொட்டி என்ற ஆடலை ஆடினான். அப்போதும் பார்வதி சிவனது பாதி உடலாகவே

காட்சித் தந்தாள். அப்படிப்பட்ட ஒரு காட்சியைத் தமது ஆடல் பாடல் அங்க அசைவு முக பாவத்தில் மாதவியானவள் வடித்து வைத்தாள் என்கிறார் அடிகள். அதனையே,

.. பின்னர்ச்

சீரீயல் பொலிய நீர்அல நீங்கப்

பாரதி ஆடிய பாரதி அரங்கத்துத்

திரிபுரம் எரியத் தேவர் வேண்ட

எரிமுகம் பேரம்பு ஏவல் கேட்ட

உமையவள் ஒருதிறன் ஆக ஓங்கிய

இமையவன் ஆடிய கொடுகொட்டி ஆடலும்

என்கிறார்.

தமிழ் மண்ணில் சிவனின் ஆட்டம்!

சங்க காலத்தில் சிவனையோ பார்வதியையோ அறியாத தமிழினம் இன்று அம்பாள் வழிபாட்டில் ஆயிரம் நாமங்களைப் பாடிக்களிக்கிறது. ஆனால் இப்படிப்பட்ட ஒரு நிலைமை திருக்குறள் எழுதப்பட்ட காலத்தில் இல்லை. அது போல் சிலப்பதிகாரம் எழுதப்பட்ட காலத்திலும் அம்பாள் வழிபாடு இல்லை. ஆனால் அதன் பிறகு தமிழ் மண் சிவனை இமையவன் என்றே சொல்லும்படியாக மாற்றியமைத்த வரிகளே இமையவன் ஆடிய கொடுகொட்டி ஆடல் என்ற அடியாகும்.

பார்ப்பனர் தமது குறிக்கோளில் மிகவும் கவனமாகவே இருப்பதைப் பாடல் முழுவதிலும் காண முடிகிறது. சிவனின் உடம்பில் பாதியாக உமையம்மை இருக்கிறாள் என்ற கதையைக் கவனமாகக் கையாண்டுள்ளனர். உமையவள் ஒருதிறன் ஆக ஓங்கிய இமையவன் என்று போற்றுகிறார் அடிகளார். சங்க இலக்கியம் காணாத ஒரு ஆடல் பாடலை பார்ப்பனர் சிலப்பதிகாரம் எழுதப்பட்ட காலத்தில் அரங்கேற்றவில்லை. இருந்தும் அவை இப்போது கடவுளே ஆடுகிறான் என்றனர். கடவுளே ஆட்டுவித்தான் என்று பிற்காலத்து தேவாரம் பாடியது. அதன்படியே அடிகள் கொடுகொட்டி ஆடலை இங்கு எடுத்தோதுகிறார். அதற்காகத்

தனியே ஒரு கதையையும் புனைந்துரைக்கின்றனர். பார்ப்பனரின் கதை என்பது எந்த ஒரு வரலாற்று நிகழ்வோடும் தொடர்பற்றது என்பதை மறவோம். இவற்றை இன்றும் தமிழார்வலர் மக்களின் காப்பியம் என்றே பரப்புரை செய்கின்றனர். அவர்களை அறியாமல் சிவனின் லீலைகளை விதந்தோதுகிறார்கள். பார்ப்பனர் சபாஷ் என்று கை தட்டி உற்சாகமூட்டுகிறார்கள். இதற்காகத்தானே சிலப்பதிகாரம் எழுதப்பட்டது என்று மனத்திற்குள் மத்தாப்பு கொளுத்துகிறார்கள்.

பண்பாட்டுப் போர் இப்படியாக மக்களால் மக்களின் மொழியில் மக்களுக்கு எதிராகப் பரப்புரையாகிறது. பார்ப்பனரின் வேத மதப் பரப்புரையாகிறது. வேற்று இனத்தின் வெற்று மதக் கருத்துகள் தமிழ் மண்ணில் தமிழ் மொழி வழியாக தமிழனைக் கொண்டே பரப்புரையாகிறது.

கடவுளை வாழ்த்து

தேவ பாணி என்ற போர்வையில் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடும் முறை கட்டாயமாக்கப்பட்டு விட்டது. அதன் பிறகு கடவுளை வாழ்த்துவதே முழு இலக்கியம் என்றாகியது. அவையே திருமந்திரமாக, காரைக்காலம்மையாரின் அந்தாதியாக, தேவார திருவாசகமாக, பெரிய புராணமாக, திருவிளையாடல் புராணமாக, குமரகுருபரராக, அருணகிரி நாதராக தமிழினத்தின் தன்மானத்தின் தரத்தினைத் தாழ்த்தியது. கடந்த இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாக இப்படிப்பட்ட கடவுளின் கதைகளே பாடுபொருளாகியது. சங்கத் தமிழனின் வீரமும் காதலும் பார்ப்பனரின் கடவுளாக்கே உரிமை உடையதாக மாற்றம் பெற்றது. காதல் கை கூடுவதற்குத் தமிழன் மன்மதக் கடவுளிடம் கையேந்தினான். எடுத்த காரியம் இனிதே நடைபெற்று முடிய கணபதி ஹோமத்தை நடத்தி முடிக்கிறான். இதற்கு உரிய கூலியாக தட்சிணை கை மாறியது. இப்படியாகப் பார்ப்பனியம் பணம் பறிப்பதில் கண்ணும் கருத்துமாக உள்ளது.

கடவுள் வாழ்த்து குறித்து தொல்காப்பியத்தின் 1395ஆவது நூற்பாவாகிய ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா குறித்த

நூற்பாவினை எடுத்துக்காட்டாக்குவர். அது, ஏனை ஒன்றே - தேவர் பராய முன்னிலைக் கண்ணே என்று வரையறையிடுவது. இங்குத் தொல்காப்பியம் காட்டுகின்ற தெய்வம் உணர் மா மரம் புள் பறை செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ அவ்வகை பிறவும் கரு என மொழிப என்ற நூற்பாவினை பார்ப்பனீயம் துணை கோடும். ஆனால் பாடலில் கருப்பொருளாக உறையுளாக இறைச்சிப் பொருளாக ஒன்றினை மற்றொன்றின் மேல் ஏற்றி புனைந்துரை செய்யப்படும். அதற்கு உரிய கருப்பொருளாகவே தெய்வம் என்ற சொல் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. அதன் பொருள் அந்தந்த மண்ணில் வாழ்ந்து மறைந்த அரிய மனிதரை மக்கள் நடுகல் நிறுத்தி வழிபட்டனர். அவர்களையே மனிதரில் மாணிக்கம் என்றனர். தெய்வம் என்றனர். தேவர் என்றனர். காண்க பாவாணரின் வேர்ச்சொல் அடைவு. எனவே கடவுள் அல்லது தெய்வத்தைப் போற்றுகின்ற அல்லது வேண்டுகின்ற ஒரு நிலைமையைச் சங்க இலக்கியம் கொண்டிருக்கவில்லை. அதனைப் பரவல் என்றே கூறுவர். தெய்வம் பரவல் என்பர். இதன் பொருள் நடுகல் நின்ற மகானின் புகழைப் போற்றுதல் ஆகும். காணாத ஒன்றைப் போற்றிப் புகழும் புன்மனத்தை சங்க காலத்துப் புலவோர் கொண்டிருக்கவில்லை. இந்த முறையே பிற்காலத்தில் போற்றிப் புகழ்தலாகத் தேவாரத்தில் திருவாசகத்தில் இடம் பெற்றது. அருச்சுனைப் பாடமாகியது.

சங்கம் அறியா நான்முகன்

அடுத்ததாக அடிகள் பார்ப்பனரின் நான்முகக் கடவுளாகிய பிருமாவை அறிமுகப்படுத்துகிறார். அதன் மூலமாக இந்த மண்ணிற்குத் திருநீற்றுப் பூச்சினையும் அறிமுகப்படுத்துகிறார். அதனை, தமிழ் மகள் மாதவியின் ஆடலைக் கொண்டே பரப்புரைச் செய்கிறார். அதனை பாண்டரங்கக் கூத்தாகச் சிவன் பிருமா கண்டு களிக்கும்படியாக ஆடினான் என்றார்.

தேர்முன் நின்ற திசைமுகம் காணப்
பாரதி ஆடிய வியன்பாண்ட ரங்கமும்

என்கிறார்.

இப்படிப்பட்ட பாண்டரங்கக் கூத்து முறைகளையும் சங்க காலத்துத் தமிழினம் அறியாது. இவையெல்லாம் தமிழினத்தின் மீது திணிக்கப்பட்ட பண்பாட்டுப் படையெடுப்பின் பார்ப்பனக் கூறுகளாகும். சிலப்பதிகாரம் பார்ப்பனப் புலவராலேயே எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பது பேராசிரியர் அ.ச.ஞானசம்பந்தரின் ஆய்வறிக்கையாகியது என்பதையும் மனத்தில் கொள்வோம். சிலப்பதிகாரம் எதற்காக எழுதப்பட்டது என்ற கேள்வியையும் நம்முள் எழுப்பி விடை காண்போம்.

கஞ்சன் கதை காதுக்குக் கேடே

சிலப்பதிகாரம் எதற்காக எழுதப்பட்டது என்ற ஒரு ஆய்வினைச் செய்து வருகிறோம். அதன் ஒரு பகுதியாகக், கடலாடு காதையின் மூலமாகப் பார்ப்பனரின் கடவுளரும் அவை சார்ந்த கதைகளும் தமிழ் மண்ணில் சிலப்பதிகாரம் எழுதப்பட்ட காலத்தில் பரப்புரையாகியதை உணர முடிகிறது.

இப்போது அடிகள் தமிழகத்திற்கு ஒரு கதையைக் கட்ட விழ்க்கிறார். அதன்படி கஞ்சன் என்பான் வஞ்சகமாக குவலய பீடம் என்ற ஒரு யானையைத் தேவர்களின் மீது ஏவி விடுகிறான். அதனை அழிப்பதற்காகக் கருமை நிறத்துக் கடவுளானத் திருமால் ஒரு நடனத்தை ஆடுகிறார் என்கிறார். இது வரையில் சிவ பெருமான் நாட்டியம் ஆடியதைக் கண்டோம். இப்போது வைணவமும் நாட்டிய அரங்கத்தினுள் மாதவியின் மூலமாகத் தமது பங்கிற்குக் கால் எடுத்து வைக்கிறது. ஆனால் அன்றும் இன்றும் சிவனை முன்னிறுத்தும் பூ நூல் சாதியும் வைணவத்தை முன்னிறுத்தும் பூ நூல் சாதியும் ஒத்துப்போவது இல்லை. அவர்களின் வாழ்வியலும் கடவுள் கோட்பாடுகளும் எதிரும் புதிருமாகவே இருப்பதைக் காண முடிகிறது. இருந்தும் இவர்கள் பூ நூல் ஏலாச் சாதிகளைத் தமது கருத்தியலின் மூலம்

வேட்டையாடுவதில் இணைந்தே நிற்கின்றனர். வேட்டை நாய்கள் தங்களது நிற வேற்றுமையை மறந்து ஒன்றாகக் கூடியே இரையைக் கொண்டு உண்ணும்.

எனவே அப்படிப்பட்ட யானையை திருமால் நடனம் ஆடி அதனை மயக்கி அதன் மருப்பினை உடைத்தார். யானை உயிர் விட்டது. அத்தகைய நடனத்திற்குப் பெயர்தான் அல்லியங் கூத்து என்கிறார் அடிகளார். திருமாலை அஞ்சன வண்ணன் என்கிறார். பார்ப்பனரின் வீரம் நயவஞ்சகத்தில் தான் உண்டு என்பதை கிருஷ்ண லீலையே காட்டுமல்லவா?

இப்படியாக, தமிழ் நாட்டின் பூம்புகார் என்ற மண்ணில் மாதவி என்ற தமிழ் மங்கையின் மூலமாகப் பார்ப்பனரின் நாட்டிய வகைகள் மற்றும் அதற்கு உரிய கடவுளரும் பரப் புரையாயின. அதாவது அது நாள் வரையில் தமிழினம் அறிந்த திராத ஒரு பார்ப்பனப் பண்பாட்டுக் கூறுகள் விதைக்கப்பட்டன. இத்தகைய அல்லியங் கூத்தினை,

கஞ்சன் வஞ்சம் கடத்தற் காக
அஞ்சன வண்ணன் ஆடிய ஆடலுள்
அல்லியத் தொகுதியும்...

என்கிறார். தொகுதி என்றால் ஒரு முத்திரை மட்டும் அல்ல. அது போல் பல்வகைப் பெயர்கொண்ட நாட்டிய அடைவுகளை மாதவி பிடித்துக் காட்டினாள் என்கிறார் அடிகள்.

தேவர்களை எதிர்க்கலாமா?

அடுத்து அவுணன் கடந்த மல்லின் ஆடலும் என்கிறார் புலவர். இதன் மூலமாகத் தேவர்களை அவுணன் ஒருவன் எதிர்த்தான் என்ற ஒரு கதையைச் சொல்லுகிறார்கள். அந்த அவுணனை மாயோன் மல்யுத்தம் செய்து அழித்தான் என்றே வேங்கடசாமி நாட்டார் பொருள் தருகிறார். அதாவது அவுணன் கடந்த மல்லின் ஆடல் என்பதற்கு, நாட்டாரின் பழக்கப்பட்ட மனம் தொல்காப்பியத்தின் மாயோனை எப்படியாவது திருமாலாகத் திரிபு செய்து விட வேண்டும் என்பதில் முனைப்போடு இருந்துள்ளது. இப்படிப்பட்ட ஒரு சமுதாயத்தினைப் படைப்பதற்காகவே பார்ப்பனர் இந்தச்

சிலப்பதிகாரத்தை இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக எழுதினர் என்பது பெறப்படுகிறது. எனவே இங்கு மற்கூத்து ஆடப்பட்டது என்கிறார்.

அடுத்ததாக முருகனையும் இங்கு அறிமுகப்படுத்துகின்றனர். அவர் துடிக்கூத்தினை ஆடினார் என்கின்றனர். அது எப்போது எங்கே ஆடப்பட்டது என்ற கேள்வியை எழுப்புகின்றனர். பதிலாக ஒரு பெரிய கடல் இருந்தது. அதன் நடுவில் ஒரு அசுரனாகிய சூரன் இருந்தான். அவன் தண்ணீரின் அலைகளையே ஆயுதமாக்கிப் போர் செய்தான். முருகன் இப்படிப்பட்ட ஒரு துடிக்கூத்து என்ற ஒரு நாட்டியத்தை ஆடி அவனை அடக்கினான் என்கிறார் புலவர். கேழ்வரகில் நெய் வடியும் என்கிறார் புலவர். அதனை, மாக்கடல் நடுவண் நீர்த்திரை அரங்கத்து நிகர்த்துமுன் நின்ற சூர்த்திரம் கடந்தோன் ஆடிய துடியும் என்கிறார். சூத்திரம் கடந்தோன் என்பதற்கு முருகன் என்றே சுட்டுகிறார். அதாவது சொல்லுக்கும் பொருளுக்கும் எந்தவிதமான தொடர்பும் இல்லை. இருந்தும் இவர்கள் தொல்காப்பியத்தின் சொற்களை தன்வயப்படுத்துவதில் குறியாகவே இருந்துள்ளனர் என்பது வெள்ளிடை. கடலைக் கடப்பது கூடாது என்கிற பார்ப்பனியம் கடலைக் கடைந்த கதையைத் தந்தது. இப்போது துடிக்கூத்து என்கிறது.

கூத்தாடும் கொடு நாகம்

அடுத்ததாகக் குடக் கூத்து என்ற ஒன்றை மாதவி ஆடினாள் என்கிறார். அதற்கு உரிய கதையில் மீண்டும் முருகன் நாயகனாகிறான். தேவர்களுக்கு எதிரியாகிய அவுணர்களுக்கு முன்பாகச் சென்று தனது குடையை சாய்த்து சாய்த்து ஆடி அவர்களை மயக்கிக் கொன்றான் என்கிறார். இதனை, படைவீழ்த்து அவுணர் பையுள் எய்த குடைவீழ்த்து அவர்முன் ஆடிய குடையும் என்கிறார்.

அடுத்தாகக் குடக் கூத்து என்ற ஒன்றினையும் மாதவி ஆடிக் காட்டினாள் என்று சொல்லி வைணவத்தையும் இங்கு இழைத்து வைக்கிறார். வாமன அவதாரக் கதையைப் பொதிந்து

வைக்கிறார். திருமால், உலகினைத் தமது மூன்றடியால் அளந்து முடித்த கதையைக் கட்டவிழ்க்கிறார். திருமாலை நீர்நிலம் அளந்தோன் என்கிறார். வாணன் பேரூர் மறுகிடை நடந்து நீர்நிலம் அளந்தோன் ஆடிய குடமும் என்கிறார். வாணாசுரன் என்ற ஒருவனது சோ என்ற தெருவீதியை தமிழினத்திற்கு அறிமுகப்படுத்துகிறார். தமிழ் நாட்டு மக்களுக்கு எவ்விடத்திலாவது இன்றியமையாத அறிதலைச் சிலப்பதிகாரமத்தின் மூலம் செய்துள்ளனரா என்பது கேள்வி குறியாகவே உள்ளது. காரணம் தமிழினம் ஏன் எதற்கு எப்படி என்ற கேள்வியைப் பெறுதல் பார்ப்பனீயத்திற்கு ஆபத்தன்றோ ? எனவே எதற்கும் உதவாத இப்படிப்பட்ட கதைகளை அறிமுகப்படுத்தித் தமிழ் மக்களின் சிந்தனையைச் சிதறடித்துள்ளதை உணர முடிகிறது.

அநிருத்தனை அறிவீரா?

நாட்டார் அவர்கள் மேற்படி குடம் சார்ந்த கூத்திற்கு மேலும் ஒரு பார்ப்பனக் கதையைக் கட்டவிழ்த்து விடுகிறார். அதன்படி காமன் என்ற காதல் கடவுள் இருந்தார் என்கிறார். அவனது மகனின் பெயர் அநிருத்தன். அவன் வாணன் என்ற அசுர அரசனின் பெண் உழை என்பாளைக் காதலித்தான். அதனால் ஆத்திரம் அடைந்த அசுரன் அநிருத்தனைச் சிறைப் படுத்தினான். அவனை மீட்க திருமால் உலோகங்களினாலும் மண்ணினாலும் செய்யப்பட்ட குடங்களின் மீது ஏறி நின்று கூத்தாடினான். நாட்டியம் ஆடினான் என்கிறார். இங்கும் நாட்டார் திருமால் என்ற சொல் வருகின்ற இடத்திற்கு எல்லாம் மாயோன் என்றே உரை தருகிறார். வலிந்து மடைமையை வளர்க்கிறார். அது அவரது தமிழ்ப்பணியாகிறது. அதாவது கடனறி புலவர்களும் பார்ப்பனீயத்தைப் போற்ற வேண்டும் என்ற ஒரு எழுதாச் சட்டத்தை நடைமுறைப் படுத்தப் படுவதை அறிகிறோம் அல்லவா?

ஆக, இப்போது காமன் என்ற கடவுள் அறிமுகமாகியது. அவனது மகன் காதல் செய்பவன் என்றாகியது. அவன் பார்ப்பனப் பெண்ணைக் காதல் செய்யவில்லை. மாறாகப் பூ நூல் ஏலாச் சாதியாகிய வாணன் என்பவனின் மகளை

விரும்பினான். அதனை பூ நூல் சாதி ஏலா. அதற்காகக் கடவுள் நாட்டியம் ஆடிக்கொண்டே வந்து வாணங்களை வதம் செய்து உதவுவார் என்று கதைக்கின்றனர். அழகு மங்கையர் எந்த சாதியில் பிறந்திருந்தாலும், அவர்கள் பார்ப்பனருக்கே உரிமையுடையவர் என்கின்றனர்.

தாரித்திரன் யார்?

சிலப்பதிகாரம் எழுதப்பட்ட காலத்தில் கூட, கடவுள் பூ நூல் ஏலாச் சாதியாகிய தமிழினத்திற்கு உதவுபவராகக் கற்பனை செய்ய, பார்ப்பனர் முன் வரவில்லை. இன்று கொரானா பாதிப்பில் தமிழினம் தத்தளிக்கிறது. எந்த பார்ப்பனர் வருண சபம் செய்து காசு பார்த்தனரோ அவர்கள் பயத்தில் உறைந்து ஒளிந்து வாழ்கின்றனர். தேவர்கள் தமது மந்திரத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு தாம் கேட்டதை கேட்டபடியே செய்து தருவார் என்று கூறிய பார்ப்பனரைத் தெருவிலும் காண முடியவில்லை. இருந்தும் கோயில் பூசை என்ற பெயரின் ஆயிரக்கணக்கான விட்டர் பாலும் நெய்யும் சிலைக் குளிப் பாட்டின் மூலம் வீணாகிறது. பாலுக்கு அழும் பிள்ளையும் பசியில் வாடும் முதியோரும் பார்ப்பனரின் கண்களுக்கு தாரித்திரர்களாகக் காட்சி தருகிறார்கள். எந்த பார்ப்பனரும் தமிழினத்திற்கு உணவளிக்கவும் முன் வர வில்லை. பார்ப்பனக் கடவுள் அவதாரம் எடுத்து வந்து இந்த கொரானா நோய்க்கிருமியை அழிக்கவில்லை. அறிவுலகம் தடுப்பூசி ஆய்வில் ஆறு மாத காலமாக ஈடுபட்டு வருகிறது. தமிழ் நாட்டில் இன்றும் கணபதி பூசைக்குக் குறைவில்லை. கொரானா என்ற கொள்ளை நோய்க்கு மாய்ந்து போவார் எண்ணிக்கையும் குறைவுபடவில்லை. அது உலகத்தையே ஆட்டிப்படைக்கிறது. பார்ப்பனரோ பூசுரர் என்றே புன்னகைப் பூக்கின்றனர்.

பேடிக்கூத்து

அடுத்ததாக ஆண்மை திரிந்த பெண்மைக் கோலத்துக் காமன் ஆடிய பேடி ஆடலும் என்கிறார் புலவர். இதன்

மூலமாகவும் பார்ப்பனரின் கதையைக் கட்டுரைக்கிறார். மீண்டும் மேலே சுட்டிய வாணன் என்ற அசுரனின் வீதியில் காதல் கடவுளானக் காமனும் பேடிக்கூத்து என்ற ஒரு நாட்டியத்தை ஆடி ஆடிச் சென்றான் என்கிறார். பேடி என்றால் யார் என்பதையும் விளக்குகிறார். அதனை ஆண்மை திரிந்த பெண்மைக் கோலம் என்கிறார். பார்ப்பதற்கு பெண்ணைப் போன்றே தோற்றம் தரும் ஆண்மகன் என்கிறார். இருந்தும் அவனிடம் ஆண்மைக் குணமாகிய வீரம் இருப்பது இல்லை என்கிறார். அவனை பேடி என்கிறார். பேடிக்கூத்து என்கிறார்.

இது வரையில் சிவன், திருமால், முருகன், காமன் என்போரை அறிமுகப்படுத்திய பார்ப்பனப் பரப்புரை, இப்போது துர்க்கை என்ற ஒரு வடமொழிக் கடவுளருக்கும் பாட்டெடுக்கிறது. காய்சின அவுணர் கடுத்தொழில் பொறாஅள் மாயவள் ஆடிய மரக்கால் ஆடலும் என்று பாட்டெடுக்கிறது. மரக்கால் கூத்து என்கிறது. அதனை காளி தேவி ஆடினாள் என்கிறது.

ஆனால் பாடலில் காளி என்றோ கொற்றவை என்றோ சொல்லப்படவில்லை. மாயவள் ஆடிய மரக்கால் ஆடல் என்றே உள்ளது. இருந்தும் கி.பி. பதினோராம் நூற்றாண்டில் அரும்பத உரையாசிரியர் என்பாரும் கி.பி. பதினிரண்டாம் நூற்றாண்டில் அடியார்க்கு நல்லாரும் மாயவள் என்பதற்கு காளி என்றே பொருள் தந்தனர். அதனை அப்படியே நாட்டார் அவர்களும் ஏற்கின்ற ஒரு கடப்பாட்டினைக் கொண்டார். காரணம் அடியார்க்கு நல்லார் அவர்களின் கைகளில் சிலப் பதிகாரம் வந்து சேருகின்ற பொழுது ஒரு ஆயிரம் ஆண்டுகள் உருண்டோடிவிடுகின்றன. பக்திப் போரும் சேக்கிழாரின் பெரியபுராணக் காப்பியக் கட்டுக்கதைகளும் அவதாரப் புரட்டுகளும் அடித்தட்டு மக்களை அச்சப்படுத்திவிட்டன. அது அறிஞர்களையும் ஆட்படுத்தியது. எதிர்த்து பேசுவதும் எழுதுவதும் கடவுள் குற்றமாகியது. தண்டனையோ மனிதர்களாலேயே வழங்கப்பட்டது. மனிதன் என்பார் தமிழனைத் தண்டிக்கும் தமிழனாகவே இருந்தனர். காரணம் சமுதாயத்தைப் பார்ப்பனீயம் அப்படி பழக்கப்படுத்தி

விட்டது. இப்போது பாடல் முழுவதையும் ஒருங்கே காண்போம்.

கஞ்சன் வஞ்சம் கடத்தற் காக
அஞ்சன வண்ணன் ஆடிய ஆடலுள்
அல்லியத் தொகுதியும், அவுணன் கடந்த
மல்லின் ஆடலும், மாக்கடல் நடுவண்
நீர்த்திரை அரங்கத்து நிகர்த்து முன்நின்ற
சூர்த்திறம் கடந்தோன் ஆடிய துடியும்,
படைவீழ்த்து அவுணர் பையுள் எய்தக்
குடைவீழ்த்து அவர்முன் ஆடிய குடையும்
வாணன் பேரூர் மறுகிடை நடந்து
நீள்நிலம் அளந்தோன் ஆடிய குடமும்
ஆண்மை திரிந்த பெண்மைக் கோலத்துக்
காமன் ஆடிய பேடி ஆடலும்,
காய்சின அவுணர் கடுந்தொழில் பொறாஅள்
மாயவள் ஆடிய மரக்கால் ஆடலும்

என்பது இளங்கோவடிகளின் பாடல் வரிகளாகும்.

இங்கு இத்தனைக் கடவுளரும் எந்த ஆண்டில் எந்த இடத்தில் இப்படிப்பட்ட நாட்டியத்தை நடத்தினர் என்ற கேள்வியை இதுநாள் வரையில் எவரும் எழுப்பியதாகத் தெரியவில்லை. இருந்தும் தமிழினம் பார்ப்பனரின் பரப்புரையை இப்படிப்பட்ட காப்பியத்தின் பாடல்களின் மூலமாகச் செய்த வண்ணம் உள்ளது. வள்ளுவமோ

கடன்என்ப நல்லவை எல்லாம் கடன்அறிந்து
சான்றாண்மை மேற்கொள்ப வார்க்கு (குறள் 981)

என்கிறது.

இலக்கிய போக்கின் இழிமனத் தாக்கு

சிலப்பதிகாரம் எதற்காக எழுதப்பட்டது என்பது குறித்து சற்றே ஆய்ந்து பார்க்கிறோம். இதனால் தமிழினம் எதிர்க்கொண்ட கருத்தியல் மாற்றம் மற்றும் இலக்கிய மாற்றம் குறித்து ஆய்ந்து பார்க்கிறோம். சங்கராச்சாரியாரின் காலமாகிய கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் என்பார் எதற்காக கி மு காலத்தில் எழுதப்பட்ட சங்க இலக்கியங்களுக்குக் கடவுள் வாழ்த்தினைப் பாடி இணைத்தார் என்ற கேள்வியை எழுப்பிப் பார்க்கிறோம்.

பார்ப்பனீயம் கடவுள் வாழ்த்தாக இருந்த ஒற்றைப் பாடலை முதலில் முன்னெடுத்தது. அதன் பிறகு சிலப்பதிகாரத்தில் கண்ணகியின் கதை என்ற பெயரில், கடவுளின் பெயர்களையும் அதன் தொடர்பான கதைகளையும் முற்றாகப் பெய்து பரப்புரைச் செய்தது. அதன் பிறகு திருமூலர் தமது பனுவலை முழுவதுமாக கடவுளின் பெயரால் இருக்குமாறுப் பார்த்துக் கொண்டார். தமிழின் இலக்கிய போக்கினை திசை திருப்பினார்.

அதனால் தேவாரம் திருவாசம் பெரிய புராணம் கம்ப ராமாயணம் திருவிளையாடல் புராணம் என்று தமிழ் இலக்கிய வரலாறு கடவுளைத் துதி பாடுவதில் மெய் மறந்து நின்றது. ஆயிரம் ஆண்டு வரலாற்றில் அடித்தட்டு மக்களை முன்னிறுத்திய காப்பியம் எழவில்லை. அல்லது அப்படி எழுதுவதற்குத் தடை இருந்திருக்க வேண்டும். தமிழ் நாட்டின் கடைசி சித்தராகிய இராமலிங்க அடிகளாரும் அடித்தட்டு மக்களைப் பற்றியோ சமுதாயத்தின் அவலங்களையோ முன்னெடுத்துப் பாடல் புனையவில்லை. அவரும் கடவுள், வீடு பேறு என்றே பாட்டெழுதி மாண்டார். கி.பி. இருபதாம் நூற்றாண்டின் குயில் பாட்டும் பாண்டியன் பரிசும் சஞ்சீவி பர்வதத்தின் சாரலும் சங்க காலத்தில் இழந்த பண்பாட்டுப் பகுதியை மீட்டெடுக்க உதவின. இருபத்தோராம் நூற்றாண்டு சிலப்பதிகாரம் எதற்காக எழுதப்பட்டது என்ற எனது ஒற்றைக் கேள்வியை இலக்கிய உலகம் முதல் முதலாக முன்னெடுக்கிறது.

கடவுள் பாட்டு கடனோ கூறு

சிலப்பதிகாரத்திற்குப் பிறகு இலக்கியம் என்றால் கடவுளைப் போற்றிப் புகழ்வது என்றாகியது. அதன் பிறகு, பரமனைப் பாடிய நாவால் தமிழ்ப் பதர்களைப் பாடேன் என்றது. அரசனைப் பாடிப் பரிசில் கொண்டோர் இல்லாமல் போயினர். மாறாக, தமிழ் வல்லாரைக் கோயில் கோயிலாகச் சென்று பாடல் இயற்றும் பக்தர்களாக மாற்றி அமைத்தது. வயிற்றுப் பிழைப்பிற்கு வாழ்த்துரை வழங்கியது.

அடித்தட்டு மக்களின் துன்பம் துடைக்கும் கருத்தாக்கக் கருவியாகக் கோயிலும் சிலைகளும் முன்னிறுத்தப்பட்டன. அதாவது மக்கள் உழைத்தால் தமது துன்பம் தொலையும் என்று சொல்வதற்குப் பதில் கடவுளைத் தொழுதால் பணம் காசு செல்வம் கொழிக்கும் என்றே பாடல் இயற்றினர். முயற்சித் திருவிளையாக்கும் என்று பாடிய வள்ளுவர் சுவடிகள் தேடிப் பிடித்து அழிக்கப்பட்டன. இப்படியாக இல்லாத ஒன்றை இருப்பதாகச் சமுதாயம் நம்புமாறு

பழக்கப்படுத்தப்பட்டது. மனித வளம் பாழ்படுத்தப்பட்டது. மடமை தலை விரித்தாடியது. மடங்கள் கொழுத்தன.

காசேதான் கடவுளடா

இத்தகைய கடவுள் பரப்புரையைச் செய்தோர் மேல் தட்டு மக்களாக, அடித்தட்டு மக்களின் கல்வி கேள்விகளைப் பறித்தனர். அடித்தட்டு மக்களை முற்றும் துறந்த முனிவர்களாக மாற்றியமைப்பதில் கண்ணும் கருத்தாக இருந்து செயல்பட்டனர். ஆனால் அத்தகைய மேல் தட்டு மக்கள் என்றுமே இத்தகைய கோயில் சிலைகள் மற்றும் கடவுள் கொள்கைகளின் மூலமாகக் காசு பார்ப்பதிலேயே குறியாக இருந்தனர்.

அருச்சுனை சீட்டுகள் அமோகமாக விற்பனை ஆயின. மொட்டை போடும் தொழில் விமரிசியாக நடைபெற்றன. முடிகயிறு தாயத்து நன்கு விற்பனையாயின. உத்திராக்கக் கொட்டையின் விலை ஒரு லட்சம் ரூபாய் என்றனர். அதற்கு ஒரு முகமே உள்ளது என்றனர். பஞ்சாங்கம் ஆயிரக்கணக்கில் அச்சாகியது. சுவடிப் பார்ப்போர் பூச முத்துகளைத் தேடி ஓடினர். திருக்குளத்தில் மூழ்கி எழுந்தால் தொழு நோய் கூட தீரும் என்றனர். பேய் அடையாது. பிள்ளை வரம் கிட்டும். உள்ளம் நினைவாயின வரம் பெறுவர். ஐயுற வேண்டாம் என்றே திருவெண்காட்டுத தேவாரப் பாடல் பக்தியைப் பரப்பியது.

கருமம் கடத்தும் முறை

மக்கள் இப்படிப்பட்ட மடயர்களாக, கடவுளின் பக்தர்களாக, எல்லாம் அவன் செயல் என்று சிந்தனையற்று செயல் அற்று இருப்பவர்களாக மாற்றியமைக்கப்பட்டனர். எத்தனையோ குடும்பங்கள் தமது வருமானத்தை இழந்து நின்றன. இருந்தும் மேலே உள்ள கடவுள் பரப்புத் தொழிலில் ஈடுபட்டோர் காசு பார்த்தனர். அவர்களே கோயில் பூசாரிகளும், திதி திவடம் செய்கின்ற பார்ப்பனரும் ஆவர். இதற்கு எல்லாம் ஒரு கருத்தாக்கத்தை ஒரு சடங்கு முறையை

ஏற்படுத்தித் தந்தது பார்ப்பனீயம். அதற்கு ஒரு சான்றாக கோவலன் கொலையுண்டு பின்பு பதினான்காம் நாளில் மண்ணிற்கு வருவான் என்றே கதையைப் புனைந்தனர். அவ்வண்ணமே அவனது மனைவியைத் தேடி வானத்திலிருந்து மண்ணிற்கு வந்தான் என்றனர். கண்ணகியைக் கைப்பற்றி வானத்து உலகினுள் புகுந்து மறைந்தான் என்றே கதையை அமைத்தனர். இந்தக் கதையே இன்றளவும் கல் நட்டுக் கருமாதிகளைச் செய்வதற்குத் துணை போகிறது. பார்ப்பனரின் பசி போக்குகிறது.

நிகண்டு

மேலும் கடலாடு காதை என்பது மாதவியும் கோவலனும் அன்றைய மரபின்படி காவிரி கடலோடு கலக்கின்ற பகுதியில் புனலாடி மகிழ்ச்சி செல்கின்ற மரபினை முன்னிறுத்துவது. இப்படிப்பட்ட நிகழ்வு இன்றும் நடக்கிறது. காவிரி கலக்கின்ற கடற்பகுதி சுமார் ஒரு கிலோ மீட்டர் தூரத்திற்கு மேட்டு நிலமாகவே இருக்கும். அங்கு ஆடிப் பெருக்கில் காவிரியின் புதுப்புனலாட்டு நிகழ்வாக நடைபெறும். அங்கு ஆணும் பெண்ணும் கடலின் உள்ளே நன்னீரும் உவர் நீரும் மாறி மாறி கலக்கின்ற இடத்தில் முழுகி எழுந்து நீந்தி விளையாடுவர். அடியேனும் அப்படி ஆடிக் களித்துள்ளேன். இதனைச் சொல்வதுதான் கடலாடு காதை. ஆனால் இதனைப் பயன்படுத்திப் பார்ப்பனர் இமய மலையில் இருந்து ஒரு வித்தியாதரன் என்பானை தனது காதலியோடு புகார் நகரத்திற்கு இறக்குமதி செய்திருக்கின்றனர். அவனை முன் வைத்து சிவன் விட்டுணு முருகன் காமன் பார்வதி காளி கடவுளின் நாட்டியம் என்ற ஒரு நீண்ட புனைவுகளைக் கொட்டித் தீர்க்கின்றனர். இவற்றை இதற்கு முன்பு வாழ்ந்த சங்க காலத்தின் தமிழ் இனமோ அல்லது சங்கம் மருவிய புத்த சமணம் தழுவிய தமிழ் இனமோ அறியாது. அவர்களுக்கு அப்படிப்பட்ட ஒரு கடவுளின் துணை தேவையற்றதாக இருந்தது. அன்றைய அகர முதலிகளும் மேலே சுட்டிய கடவுளரின் பெயர்களை அறியாது. திருக்குறள் எழுதப்பட்ட காலம் வரையில் நிகண்டுகள் எழுதப்பட வேண்டிய தேவை

இல்லை. காரணம் நிகண்டு என்பதை உற்றுப் பார்த்தால் அவை பார்ப்பனியத்தின் புதிய வரவுகளையே பட்டியலிட்டது. அதற்குத் தேவையான காலமாக கி.பி. பத்தாம் நூற்றாண்டு மாற்றம் பெற்றது. சிலப்பதிகாரத்தின் கடவுளின் பெயர்ப் பட்டியல் அதற்குப் பாய் விரித்தது.

ஆனால் சிலப்பதிகாரத்தின் மூலம் இறக்குமதியான கடவுளரைத் தமிழின் இலக்கிய உலகம் கையெடுத்துத் தொழுது நிற்பதை எவரும் உணர்ந்தார் இல்லை. இன்றும் பெரிய புராணத்தைப் படித்தால் பாபம் தொலைந்து விடும் என்ற நம்பிக்கை தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் உள்ளது. சுந்தர காண்டம் படித்தால் சுகம் விளையும் என்பர். பாபம் புண்ணியம் என்ற கோட்பாட்டில் விரதம் காக்கும் கடப் பாட்டில் கடமை மறக்கிறது.

இறக்குமதியாகிய இலக்குமி தேவி

கடலாடு காதையில் அடுத்துவருகின்ற பாடல் வரிகளையும் காண்போம். அடிகள் இப்போது அவுணர் என்ற அசுரர்களைப் பற்றிப் பேசப் புகுகிறார். தமிழினம் இன்றளவும் அசுரர் என்றால் எவர் என்பதை அறியாது என்பதை மறவோம். இவர்களை அறிந்து கொள்வதால் சமுதாயம் பெறுகின்ற நன்மைதான் என்ன என்பதைச் சமுதாயம் அறியாது என்பதை மறவோம். இருந்தும் பார்ப்பனியம் இன்றளவும் தேவர் என்றும் அசுரர் என்றும் மக்களின் அறிதலைப் பாழ்படுத்துகிறது.

இப்போது செல்வத்தை எல்லாம் அள்ளித் தருகின்ற ஒரு கடவுள் உண்டு என்ற நம்பிக்கையை விதைக்கிறது. அப்படிப் பட்ட தெய்வமாகிய இலக்குமி தேவியைப் பற்றிய செய்திகளை இங்கு அறிமுகப்படுத்துகிறார் அடிகள். அதற்கும் ஒரு கதை புனைகிறார்.

அதாவது எதிர்த்து போரிட வருகின்ற அசுரர்களின் முன்பாக இலக்குமி ஒரு அழகிய மங்கை, தாசி வடிவத்தில் அல்லது மோகினி வடிவத்தில் மெல்ல தமது இடையை அசைத்து காமக்களிப்பை ஊட்டி அவர்களை வசப்படுத்தி

வீழ்த்துகிறாள் என்கிறார். அதாவது தமிழினத்தின் வீரத்தை காதலை இப்படிக் கொச்சைப்படுத்துகிறார். தமிழினத்தின் காதலும் கற்பும் இப்படி பொது வெளியில் கொச்சைப் படுத்தும் பண்பாட்டுச் சிதைவினைப் பார்ப்பனியம் இந்த பாடல் வரிகளின் மூலம் நடத்தினர். தமிழினத்தின் தன்மானத்தை இப்படிப்பட்ட கதைகளின் மூலமாக தரம் தாழ்த்துகிறார். அசுரர் என்பவரைப் பற்றிய சொல்லாடல் அன்றும் இன்றும் தமிழினத்தையே குறி வைப்பது வெள்ளிடை. பார்ப்பனியத்தின் புன்மனத்தினைப் புரிந்து கொள்வதற்கு இன்றும் எவரும் முன்வருது இல்லை. எனவே பார்ப்பனியம் இப்படி இலக்குமியின் மோகன ஆட்டத்தைப் பாவைக் கூத்து என்கிறது. எத்தகைய இழி தொழிலை இந்த மண்ணில் விதைக்கிறார் என்பதைக் காண முடிகிறதன்றோ? கதையில் கற்பனையில் கூட சங்க காலத்துத் தமிழ் புலவன் இப்படி ஒரு பெண்ணின் கற்பினை மாசுபடுத்தத் துணிய வில்லை என்பதை மறவோம்.

பார்ப்பனியத்தின் பண்பாட்டுப் போரில் கடவுள்களே விபச்சாரிகளாக வேட தாரிகளாக நய வஞ்சகராக சிலப்பதி காரத்தின் மூலம் கதை படிக்கிறார்கள். அதன்படி, செருவெங் கோலம் அவுணர் நீங்கத் திருவின் செய்யோள் ஆடிய பாவையும், என்கிறார்.

இழிநடமாடிய இந்திராணி

அடுத்ததாக மருத நிலத்தின் தலைவனாகிய வாணன் என்பானையும் பார்ப்பனர் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றனர். அதன்படி இந்திரனின் மனைவியும் புகார் நகரத்திற்கு நாட்டியம் ஆடுவதற்காகப் புறப்பட்டு வந்தாள் என்கிறார் அடிகள். அவளே இப்போது மாதவியின் வடிவில் கால் எடுத்து களிக்கிறாள் என்கிறார். அவள் வயலில் நாற்று நடுகின்ற ஒரு பெண்ணாக வடிவெடுத்தாள். அவளுக்குப் பெயர் கடைசியர் அல்லது கடையர் என்கிறார். உழத்தியர் என்கிறார்.

எனவே அழகு மங்கை இந்திராணி ஒரு கடைசியர் வடிவத்தில் வாணன் வாழும் மருத நிலத்தின் வடக்கு

வாயிலில் நின்று கடையக் கூத்தை அரங்கேற்றினாள் என்கிறார் அடிகள். இதனையே வயல்உழை நின்று வடக்கு வாயிலுள் அயிராணி மடந்தை ஆடிய கடையமும் என்கிறார். இங்கு வயல் உழை என்றுதான் பாடல் எடுத்தார். ஆனால் அதற்கு விளக்க உரையினை எழுதுகின்ற சமுதாயத்தின் பார்வை இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளில் மாற்றம் பெற்றுவிட்டது. எனவே இப்படி வலிந்து வாணனையும் வம்புக்கு இழுக்கும் ஒரு கடவுள் பார்வையைத் தந்து விட்டது. இப்போது பாடல் முழுவதையும் காண்போம்.

செருவெங் கோலம் அவுணர் நீங்கத்
திருவின் செய்யோள் ஆடிய பாவையும்
வயல்உழை நின்று வடக்கு வாயிலுள்
அயிராணி மடந்தை ஆடிய கடையமும்

என்பது பாடல் வரியாகும்.

இங்கும் இலக்குமியின் நிறம் சிவப்பு என்றே சமுதாயம் நம்பும்படியாகப் பாட்டெடுத்துள்ளார். திருவின் செய்யோள் என்கிறார். மருத நிலத்தின் வடக்குத் திசையில் சிவன் உள்ளான் என்ற நம்பிக்கையை விதைக்கின்றனர். தெற்கு திசையோ எமனின் திசை என்ற அச்சத்தைக் குறிப்பால் காட்டுகின்றனர். மெல்ல திசை தெய்வம் என்ற கதைகளையும் எடுத்தாண்டனர்.

இப்படியாக அறுபத்து மூன்று அடிகளில் பார்ப்பனரின் ஆவல் தீர அவர்களின் கடவுளரை அறிமுகப்படுத்துகின்ற நிகழ்வினை நடத்தி முடிப்பதாகச் சிலப்பதிகாரம் உள்ளது.

இப்போது கூட சிலப்பதிகாரம் எவருடைய கதையைக் கூறுவதற்காக எழுதப்பட்டது என்ற கேள்வியை எழுப்புவதைக் கண்டு சமுதாயம் கொதிக்கிறது. காரணம் அது அப்படி பழக்கப்படுத்தப்பட்டுவிட்டது. காக்க காக்க கை வேல் காக்க என்று கதறுவதில் காலத்தைப் போக்குகிறது.

அயல் நாட்டு மக்களின் மனித வளமோ ஆராய்ச்சி அறிவுகத்தில் ஆழ்ந்துத் திளைக்கிறது. அவர்களின் நேரம் என்பது ஒவ்வொரு நொடியும் ஆக்கப் பூர்வமானச் சிந்தனை

களில் ஈடுபடுத்தப்படுகிறது. அது என்றும் புதிது. புதிய கண்டுபிடிப்புகளைக் கொண்டது. அது காட்டு மிராண்டி களின் காலத்துத் தேவைகளை முன்னிறுத்திப் பெறப்பட்ட பழமைகளை இன்றும் கை கொண்டு காலம் கழிப்பது அல்ல. அப்படிப்பட்ட ஒன்றாகத்தான் பார்ப்பனரின் வேதம் காட்டு கின்ற கருத்தியல் இன்றுள்ளது. இருந்தும் பார்ப்பனீயம் தேவர் அசுரர் தானம் தருமம் திதி திவடம் என்று கூறி காசு பறிப்பதியேலயே குறியாக உள்ளது. அதற்கேற்றாற்போல் அடித்தட்டு அபலைச் சமூகத்தை இப்படிப்பட்ட புலம்பு மொழிகளால் புன்னகைக்கச் செய்கிறது. மாற்றம் ஒன்றே மாறாதது என்ற உண்மை பார்ப்பனீயம் ஏற்பது இல்லை. மாற்றத்திற்கு உரிய கருப்பொருளாகிய பொருள் கருவி காலம் வினை என்ற ஐந்து கூறுகளின் பயன்பாட்டு நெறியை பார்ப்பனீயம் ஏற்பது இல்லை. வள்ளுவமோ

பொருள்கருவி காலம் வினைஇடனொடு ஐந்தும்
இருள்தீர எண்ணிச் செயல் (குறள் 675)

இருள் தீர எண்ணிச் செயல் என்கிறது.

அறிமுகமாகும் அன்னிய தேவன்

சிலப்பதிகாரம் குறித்து சற்றே மாறுபட்ட கோணத்தில் சிந்தித்து வருகிறோம். கடலாடு காதையில் முதலில் சிவன் குடிகொண்ட மலையாகிய வட நாட்டு இமயமலையில் வசிக்கின்ற வித்தியாதரன் என்ற பார்ப்பனன் தன் காதலியோடு புகார் நகரத்திற்கு வந்தான் என்றே கதை தொடங்குகிறது. மாதவியின் பல்வேறுபட்ட ஆடல் பாடல் கண்டு களித்தனர் என்கிறார் அடிகள். அப்போது வானத்தில் இருந்து தேவர்கள் எல்லோரும் வந்து இவளது ஆடற்கலையைக் கண்டு இரசித்தனர் என்கிறார். அதாவது தமிழினத்தின் பண்பாட்டுக் கூறுகளில் அறியப்படாதத் தேவர் என்ற சொல்லாடலையும் அவர்தம் பயன்பாட்டினையும் இங்கு முதல் முறையாக எடுத்தாளப்படுவதை அறிகிறோம். அதனால்தான் அவர்கள் மறைந்து நின்று மாதவியின் நடனத்தைக் கண்டு களித்தனர் என்கிறார். இப்படிப்பட்ட தேவர்களின் வருகையை சங்க இலக்கியம் கொண்டிருக்கவில்லை. தேவர்களின் அங்கீகாரத்திற்கு ஏங்கிய சமுதாயமாக சங்க காலத்துச் சமுதாயம் கட்டமைக்கப்படவில்லை. இருந்தும் சிலப்பதிகாரம் எழுதப்பட்ட காலம் தேவர்களை அறிமுகப்படுத்தும் காலமாக இருந்தது. இன்றைய சமுதாயமோ கடவுள் கோயில் அபிடேகம் ஆராதனை என்ற பார்ப்பனியத்தினால் கட்டமைக்

கப்பட்டுவிட்டது. சமுதாயம் அப்படியே பழக்கப்படுத்தப் பட்டுப் போய்விட்டது.

கோயில்களில் லோக ஷேமத்திற்காகவே யாகம் வளர்க்கப்படுகிறது என்கிறார்கள். நாட்டில் எப்படிப்பட்ட துயரம் நிகழ்ந்தாலும் இப்படிச் சொல்லுவதில் பார்ப்பனீயம் முன்னிற்கிறது. ஆனால் நாட்டில் எந்த ஒரு நலத்திட்டத் திற்கும் பார்ப்பனீயமோ பார்ப்பனர்களோ பயன் நல்குவதாக இருந்தது இல்லை. பார்ப்பனர்கள் வேதம் வேள்வி யாகம் என்ற ஏற்பாட்டின் மூலமாகத் தங்களது சுய நலத்திற்கு ஒரு கேடும் வராமல் பார்த்துக் கொள்கிறார்கள். அது போல் கண்ணகி என்ற ஒரு தமிழ்ப் பெண்ணின் கதையைக் கையகப் படுத்தி அதன் மூலமாகப் பார்ப்பனீயம் தமது வேத மதக் கருத்துகளைத் தமிழ் மண்ணில் பரப்புரைச் செய்கிறது. கடந்த இரண்டாயிரம் வருட காலமாக தமிழினத்தைச் சிந்திக்க விடாமல் பார்த்துக் கொள்கிறது. தமிழ் வல்லார்களைக் கொண்டே பார்ப்பனீயத்தின் பரப்புரையை வெகு சிறப்பாக நடத்துகின்ற வேலையை ஓசைபடாமல் செய்து வருகிறது.

கயமை நிறைந்த கடவுள் நாட்டியம்

அடிகளார் தமிழ் மண் அறிந்திராத பதினோரு விதமான ஆடல்களை மாதவியின் மூலமாக நிகழ்த்துகிறார். திருமால் பாணி, மாயோன் பாணி, சாதி காக்கும் வருணப் பூதர் பாணி, வானத்தில் ஊர்ந்து செல்லும் நிலவுப்பாணி என்ற கடவுள் வாழ்த்துப்பாக்களைப் பாடியே நாட்டிய நிகழ்வுகள் நடை பெற்றதாகப் பாட்டெடுக்கிறார். மேலும் அந்த நாட்டியத் திற்கான காரணிகள் மக்களின் நன்மையை முன்னிட்டே உள்ளது என்கிறார். மக்கள் என்றால் பூ நூல் இனமா அல்லது பூ நூல் ஏலா இனமா என்று கேட்பார் எவரும் இல்லை.

அவை லோக ஷேமத்திற்காகக் கடவுள் சிலப்பதிகாரம் எழுதப்படாத காலத்தில் செய்த போர்களின் வடிவம் என்கிறார். இப்படிப்பட்ட போர்களைத் திருவள்ளுவரது காலத்து தமிழ் இனம் அறியவில்லை. சங்க காலத்து தமிழினம் அறியவில்லை. இப்படிப்பட்ட போர்களைக்

கடவுளர் எந்த ஆண்டு எந்த மன்னரின் ஆட்சியாண்டில் எந்த இடத்தில் நடத்தினார் என்று பட்டியலிடத் துணியவில்லை. மேலும் இப்படிப்பட்ட கடவுளர் ஏன் சீனாவிற்கோ இரஷ்ய நாட்டிற்கோ சென்று நடனமிடவில்லை என்ற கேள்வியும் எழுகிறது.

இருந்தும் இப்படிப்பட்ட தெய்வக் கதைகளை (அன்றைய திராவிட மண்ணாகிய கருநாடகம் கேரளா ஆந்திரா தமிழ் நாடு என்ற பரந்துபட்ட) தென்னிந்தியாவில் விதைப் பதற்காகவே சிலப்பதிகாரம் எழுதப்பட்டது. அப்படிப்பட்ட கதைகளின் வழியே அறிந்து கொள்கின்ற ஆடல் வகைகளின் பெயர்களைச் சுருக்கமாகக் காண்போம்.

1. இமய மலையின் சிவன், திரிபுரம் எரித்தவுடன் பார்வதியோடு சுடுகாட்டில் ஆடிய ஆட்டம் கொடுகட்டி.
2. வட இந்தியாவின் நான்கு தலை கடவுளான பிரமன் காண சிவன் பாரதியின் வடிவில் தோன்றித் தேர்முன் ஆடியது பாண்டரங்கம்.
3. வட இந்தியாவின் கடவுளான கண்ணன் கம்சனைக் கொலை செய்து அவனது உயிரைக் குடித்த நிகழ்ச்சி அல்லியத் தொகுதி.
4. வட இந்தியாவின் கடவுளான கண்ணன் தன்னை எதிர்த்த வாணாசுரனை வீழ்த்திய நிகழ்ச்சி மல்லின் ஆடல்.
5. பார்ப்பனரின் கடவுளான முருகன் கடலுக்குள் சென்று சூரபதுமனை அழித்தான். அதனைக் காட்டும் துடிக்கூத்து.
6. பார்ப்பனரின் கடவுள் முருகன் குடையைக் கையில் ஏந்தி அவுணரை வீழ்த்திய குடைக் கூத்து.
7. வட இந்தியாவின் கண்டுபிடிப்பாகிய திருமால் ஆடிய குடக்கூத்து.

8. வட இந்தியர்களின் காமக் கடவுளாகிய மன்மதன் ஆடிய பேடிக்கூத்து.
9. பார்ப்பனரின் கடவுள் அசுரர்களோடுதான் போர் செய்வார் என்பதை நிலை நாட்டும் மரக்கால் கூத்து.
10. வட இந்தியாவின் பார்ப்பனக் கண்டுபிடிப்புதான் திருமால். அவருக்கும் ஒரு மனைவி இருக்கிறாள் என்றனர். அவளது பெயர்தான் திருமகள் அல்லது இலக்குமி என்றனர். அவளும் கூத்தாடுவாள் என்றனர். அவளது அவணர் வெற்றிக் கூத்துதான் பாவைக் கூத்து.
11. மேலே சிவன், பார்வதி, திருமால், இலக்குமி, கண்ணன், நான்கு முகக் கடவுள், முருகன் என்பாரை அறிமுகப்படுத்தினார் என்பதைக் கண்டோம். இப்போது விடுபட்ட ஒரு கடவுளான இந்திரனை அவனது மனைவியாகிய இந்திராணியின் மூலமாகப் பரப்புரைக்கு எடுத்துக் கொள்கிறார் அடிகள். இவள் ஆடிய ஆட்டத்திற்குப் பெயராகக் கடையக் கூத்து என்கிறார்.

வட இந்தியாவின் சரித்திரத்தைப் பார்க்கும்போதும் மேலே சுட்டப்பட்ட கடவுளர் நேரில் வந்து நடனம் ஆடியதாக வரலாறு எழுதப்படவில்லை. புத்தரின் காலத்திலேயே பார்ப்பனர்கள் வட நாட்டில் இருந்து விரட்டியடிக்கப்பட்ட வரலாறே எழுத்தில் உள்ளன. புத்தரது காலம் கி.மு. 600. அது போல் கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் அசோகரது காலத்திலும் பார்ப்பனரும் அவர்களது வேத மதமும் வட நாட்டில் இருந்து களையெடுக்கப்பட்டன. அதன் பிறகு கி.மு. 183இல் பார்ப்பனரது சுங்க வமிசம் வட இந்தியாவின் காசி நகரத்தில் இருந்து கொண்டு ஆட்சி செய்ய ஆரம்பித்தது. அது கி.மு. 78ஆம் ஆண்டு வரையில் சுமார் இரு நூறு ஆண்டுகள் ஆறு தலைமுறைகள் ஆட்சி செய்த வரலாறு எழுதப்பட்டுள்ளன. இப்போது கூட இப்படிப்பட்ட கடவுளரின் நடன நிகழ்வுகளை இந்திய நாடு கண்டதில்லை. அதன் பிறகுதான் சிலப்பதிகாரம் எழுதப்பட்ட காலம் வருகிறது.

இதன் மூலமாகப் பார்ப்பனரின் எண்ணற்ற தேவரும் வித்தியாதரர்களும் கடவுளரும் சாத்தன்களும் தமிழ் மண்ணில் வந்து கதை படிக்கிறார்கள். அதில் ஒன்றாக பூம்புகாரை ஒட்டி யுள்ள மருத நிலத்தின் கடைசியர் என்ற ஏழைப்பெண்ணின் வேடத்தை இந்திராணி புனைந்து நடனம் ஆடினாள் என்கின்றனர்.

இப்படியாக, பார்ப்பனரும் அவர்கள் காட்டிய கடவுள்களும் தமிழ் மண்ணில் கூத்தாடுவதில் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்துள்ளதை சிலப்பதிகாரம் காட்டுகிறது. ஆரிய கூத்தாடியானாலும் அவன் தம் காரியத்தில் கண்ணாக இருப்பதை அறிவார் இல்லை. சிலப்பதிகாரம் என்பது பார்ப்பனரின் வேத மதத்தின் கொள்கை பரப்புரை என்பதை உணர்வார் இல்லை.

இப்போது இமய மலை வாழ் பார்ப்பனனாகிய வித்தியாதரன் மாதவியின் பதினோரு விதமான ஆடல்களையும் தனது காதலிக்கு விளக்குகிறான். ஒவ்வொரு நடனத்திற்கும் ஏற்ற அணி மணி ஒப்பனை மாற்றத்தினைக் கண்டு வியக்கிறான். இதனை அடிகளார்,

அவர்அவர் அணியுடன் அவர்அவர் கொள்கையின்
நிலையும் படிதமும் நீங்கா மரபின்
பதினோர் ஆடலும் பாட்டின் பகுதியும்
விதிமாண் கொள்கையின் விளங்கக் காணாய்

என்கிறார்.

மாதவி மடநல்லாளின் வர்ணம் வாழி

மேலும் புலவர் இந்திரனின் அவையிலே நாட்டியம் ஆடிய ஊர்வசியை மாதவி என்றே விளிக்கிறார். ஊர்வசியின் வழியில் வந்தவள் இந்த மாதவி என்கிறார். இருந்தும் பார்ப்பனீயம் இப்படிச் சொல்வதை ஏற்றால், தமது சூத்திரக் கொள்கை பாழ்பட்டு போகும் என்பதை அறிந்தவர் என்பதை நிறுவுகிறார்கள். அதனால் மாதவியை ஊர்வசி என்ற மாதவியின் மரபில் வந்த இவளும் மாதவி என்கிறார் புலவர். இதனையே தாதுஅவிழ் பூம்பொழில் இருந்துயான் கூறிய

மாதவி மரபின் மாதவி இவள் என்கிறார். அடிகளார் ஊர்வசி என்ற மாதவி என்றார். பிறகு மாதவியின் வழிவந்த மாதவி என்றார்.

இது போன்ற ஒரு குழப்பத்தைக் கோவலனின் குல தெய்வம் மணிமேகலை என்பார். அந்தப் பெயரையே தமது மகளுக்குச் சூட்டுவார். பிறகு மணிமேகலாத் தெய்வம் என்ற பாத்திரத்தின் மூலமாகவும் இரட்டைக் காப்பியம் நகர்த்தப் படுவதை அறிவோம். மடமைக் கொள்கை கட்டவிழ்க்கப் படுவதை உணர்கிறோம்.

இப்படியாக வித்தியாதரன் தனது காதலிக்கு விளக்க உரை நல்கினான் என்கிறார். இதனையே, காதலிக்கு உரைத்து அவற்றைக் கண்டுமகிழ்வு எய்திய மேதகு சிறப்பின் விஞ்சையன் அன்றியும் அந்தரத்து உள்ளோரும் அவள் நடனம் கண்டனர் என்கிறார்.

அந்தரத்து உள்ளோர் என்றால் ஆகாயத்தில் வசிக்கின்ற தேவர்கள் என்று பொருள் கூறுகின்றனர். ஆனால் இப்படிப்பட்ட ஒருவரை மனித இனம் கண்டது இல்லை என்பதே உண்மை. இருந்தும் இல்லாத ஒன்றை இருப்பதாகக் காட்டிப் பிழைப்பு நடத்துகின்ற வித்தையைக் கொண்டவர் பார்ப்பனர் என்பதை இன்றளவும் காண முடிகிறது. அதற்குக் கை கொடுத்தது பார்ப்பனரின் கொள்கைப் பரப்புரையாகிய சிலப்பதிகாரம் ஆகும். இப்போது பாடல் வரிகளைக் காண்போம்.

தாதுஅவிழ் பூம்பொழில் இருந்துயான் கூறிய
மாதவி மரபின் மாதவி இவள்ளைக்
காதலிக்கு உரைத்துக் கண்டுமகிழ்வு எய்திய
மேதகு சிறப்பின் விஞ்சையன் அன்றியும்
அந்தரத்து உள்ளோர் அறியா மரபின்
வந்துகாண் குறூஉம் வானவன் விழவும்

என்று பாட்டெழுதி அடுத்ததாக மாதவியின் ஒப்பனை மற்றும் கோவலனின் ஊடல் குறிப்பு குறித்துப் பாட்டெடுக்கிறார். தமிழன் தன் மானத்தை இழந்து மண்ணில் பார்ப்பனர் படைத்தத் தேவர்களைத் தொழுது நிற்கும் நிலையை ஏற்றான். தான் இழந்து விட்ட சுய மரியாதையை மறந்தே போனான்.

தமிழினத்தின் தனித்துவத்தைப் பார்ப்பனீயம் கபளிகரம் செய்து கொண்டே வளர்ந்தது. இன்று கருவறையைக் காத்து நின்று காசு பார்க்கிறது. இராம ஜன்ம பூமி என்றது. கிருட்டிண ஜன்ம பூமி என்கிறது. திராவிட இனத்தின் ஜன்ம பூமி இப்படி கடவுளின் ஜன்ம பூமியாகி பார்ப்பனரின் படையலுக்குக் காத்துக் கிடக்கிறது. இதனை வள்ளுவம்

இழத்தொறுஉம் காதலிக்கும் சூதேபோல் துன்பம்
உழத்தொறுஉம் காதற்று உயிர் (குறள் 940)

என்கிறது. திராவிட இனம் துன்பத்தைச் சும்ந்து இன்பத்தை இழந்தது என்கிறது.

சங்க காலத்து இலக்கியக் கட்டு

மறைமலையடிகள் முல்லைப் பாட்டு காட்டுகிற பாட்டியல் உணர்வு குறித்து ஒரு அழகிய விளக்க உரையை நல்கியுள்ளார். அதில் பண்டைக் காலத்துச் செந்தமிழ்ப் புலவர் எல்லோரும் உலக இயற்கைத் திறம் பிறழாமல், அதனை நுணுகி ஆராய்ந்து பாட்டுப்பாடும் மன உறுதியை மிகுதியாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பார்.

இதன் பொருள் கி மு காலத்தில் வாழ்ந்த தமிழ்ப் புலவர்கள் யாத்த சங்க இலக்கியங்கள் இப்படிப்பட்ட இயற்கையும் இயற்கைச் சார்ந்த வாழ்வியலைக் கொண்ட அடித்தட்டு மக்களையும் முன்னிறுத்தியே கவிதைப் புனைந்தனர் என்கிறார். அதாவது அவர்கள் கடவுளை முன்னெடுத்துக் கவிதை புனையவில்லை என்கிறார்.

சங்க இலக்கிய புலவர்கள் மனத்தின் உணர்விற்கு இசைந்த வண்ணமெல்லாம் இயற்கையைத் திரித்துக் கூறவில்லை. மாறாக அவ்வியற்கையின் வழியிலேயே தமது அறிவினைப் பொருந்த வைத்துத் தம் நினைவினை விரிவு செய்துக் கவிதைப் படைத்தனர் என்கிறார்.

மறைமலையடிகள் தமது கூற்றிற்கு இசைந்த குறுந்தொகையின் 167வது பாடலை எடுத்துக்காட்டுகிறார். அது,

வேற்று நிலத்து ஆடவனை மணந்து சென்ற தலைவியின் வேற்று மனை வாழ்வியல் மாண்பினை இயல்பாக எடுத்தோதுகிறது என்கிறார். பாடல் செவிலித்தாயின் கூற்றாக அமைந்துள்ளது.

முனிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்
கழுவுறு கலிங்கங் கழாஅது உடிக்
குவளை உண்கண் குய்ப்புகை கமழத்
தான்துழந்து அட்ட தீம்புளிப் பாகர்
இனிதுஎனக் கணவன் உண்டலின்
நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தஅன்று ஒல்நுதல் முகனே

என்பது பாடல் வரி.

இதில் தயிர், காந்தள் பூ, கலிங்கம், குவளைக் கண், புகை, புளிக்குழம்பு, என்ற சாதாரண சொற்கள் அடுக்களையை அறியாத பேதைப் பெண்ணின் புளிக்காய்ச்சலைக் குறிக்கிறது. அதன் சுவையின் வழியாக வாசகரின் நாவில் உமிழ் நீரைச் சொட்டி நிறைக்கிறது. ஆகா சாம்பார் மிகவும் உருசியாக இருக்கிறது என்ற அந்த வாலிபக் காளையின் நகைச்சுவை எள்ளல் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளைக் கடந்தும் மாறாமல் இனிக்கிறது. இவற்றை மறைந்து இருந்து காணுகின்ற செவிலித்தாயின் கண்கள் உகுக்கின்ற ஆனந்தக் கண்ணீர் இன்றும் படிக்கின்ற இதயத்தை இலக்கிக் கரைக்கிறது. அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை பண்பும் பயனும் அது என்ற வள்ளுவனின் வாக்கினை வாழ வைக்கிறது.

பதிகம் படுத்தும் பாடு

இப்படி இயற்கையோடு அடிபயின்றத் தமிழ் இலக்கியம், பார்ப்பனரின் பண்பாட்டுப் படையெடுப்பினால் பாழ்பட்டது. அதற்கு முற்றாகத் துணை நின்றது சிலப்பதி காரம் ஆகும். அதில், பதிகம் என்ற முகவுரைப் பாடலில் பார்ப்பனீயம் அறிவிற்கும் அறிதலுக்கும் ஒவ்வாத கற்பனையைக் கட்டவிழ்த்து விட்டது.

இயற்கைக்கும் மேலான ஒரு சக்தி உண்டு என்றது. அத்தகைய சக்தியை இறை சக்தி என்கிறது. அத்தகைய

இறைச்சுத்தி பார்ப்பனர்களின் வேதம் வேள்வி யாகத்திற்கும் வேண்டுகலும் கட்டுப்பட்டது என்றது. அதனை வலியுறுத்துவதற்குக் கண்ணகி என்ற தமழ் மகளின் கதையைச் சொல்வது போல் தங்களின் கடவுளரையும் அவர்களது மகிமைகளையும் ஒவ்வொன்றாக அதில் பொதிந்து வைத்தது. அப்படியாக,

ஒருமுலை இழந்தாள்ஓர் திருமா பத்தினிக்கு
அமரார்க்கு அரசன் தமர்வந்து ஈண்டிஅவள்
காதல் கொழுநனைக் காட்டி அவளொடுஎம்
கண்புலம் காண வின்புலம் போயது

என்று பாட்டெடுத்தது.

அதாவது சங்க காலம் என்ற ஒன்று இருந்து மறைந்தது. பின்பு திருக்குறள் போன்ற வெண்பாப் பாட்டின் காலமாக பதினெண் கீழ்க்கணக்குக் காலமாக மலர்ந்தது. அத்தகைய அறம் காத்த காலத்திற்குப் பிறகு எழுதப்பட்டதுதான் சிலப்பதிகாரம். அப்போது தமிழினத்தின் பெண் ஒரு முலையை இழந்து வந்தாள் என்று பாடல் எழுதப்படுகிறது. அவளுக்குப் பத்தினி என்ற சான்றளிக்கப்படுகிறது. அமரார்க்கு அரசன் என்ற சிறு சொற்களின் வழியாக பார்ப்பனரின் ரிக் வேத காலத்தின் போர் வீரனான இந்திரனை தமிழ் மண்ணில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இந்திர லோகம், ஊர்வசி, அகத்தியன், சாபம், முசுகுந்தனின் வரலாறு என்று எண்ணற்ற கதைகளை மண்ணில் விதைத்து சோழர்களின் ஆட்சி யாண்டு வரலாற்றில் முசுகுந்தனையும், சிபிச்சக்கரவர்த்தியும் புகுத்தியது. இந்திரனும் அவனது ஊர்க்காவல் தெய்வமும் சோழ மன்னர்களின் காக்கும் கடமையை கையில் எடுத்துக் கொண்டன.

அதாவது எந்த ஒருவன் ரிக் வேத காலத்தில் திராவிட இனத்தாரை கொன்று குவித்தானோ, அவன் இப்போது தமிழர்களைக் காப்பவனாகக் காட்டப்படுகிறது. இந்திரனின் உறவினர்களும் வந்தனர் என்று பாட்டெடுக்கப்படுகிறது. அவர்கள் காதல் கொழுநனைக் காட்டினர் என்கிறது. அதாவது தமிழினத்தின் பெண்ணிடம் அவளது கணவனை அறிமுகம்

செய்து வைக்கின்ற பூநூலராக இந்திரனைக் காட்சிப் படுத்துகிறது. இப்போது கண்ணகி கோவலனோடு மண்ணுலகை விட்டு விண்ணுலகிற்குச் சென்றாள் என்றே பதிகம் பாடுகிறது. ஒரு மனிதன் இறந்தாலும் இந்திரனின் உலகத்திற்குத்தான் செல்வர் என்பதை சொல்லாமல் சொல்கிறது. அது போல் உயிரோடு இருப்பவரும் இந்திர லோகத்திற்குச் செல்ல முடியும் என்ற ஒரு நம்பிக்கையையும் விதைக்கிறார் புலவர். இக்கொள்கைக்குச் சுமார் ஆயிரம் ஆண்டுகள் கழித்து பார்ப்பனியம் சேக்கிழாரின் மூலமும் உயிர் கொடுத்தனர். அதன் மூலம் சேரமான் பெருமாள் நாயனாரும் பெருமிழலைக் குரும்ப நாயனாரும் சிவன் உறையும் சிவலோகத்திற்குச் சென்றனர் என்றார்கள். இப்போது இந்திர லோகம் வேறு என்றாகியது. சிவலோகம் வேறு என்றாகியது. அதற்குப் பிறகு தோன்றிய பார்ப்பனியம் நாமதாரியாக தமிழர்களைத் தத்தெடுத்தபோது வைகுந்த மாகியது. இன்றோ இவை சிவலோக பதவியாக வைகுந்த பதவியாக கொராணா என்ற கொடு நோய் மாற்றியமைத்தது.

வேற்று நாட்டார், வேற்று இனத்தார்

எனவே கடவுள் அவதாரம் அடுத்த பிறப்பு என்ற சொல்லாடலின் மூலமாகத் தமிழினத்தின் திருமணம் முதல் நீத்தார் நினைவு நாள் வரையில் உள்ள வாழ்வியல் கூறுகளைப் பார்ப்பனியம் சார்ந்த சடங்கு முறையாக்கியது. அதன் மூலமாக திராவிட இனத்தை நடைபிணமாக்கியது.

சங்க காலத்தில் எந்த ஒரு தமிழ்ப் புலவரும் இப்படி வானுலகம் என்று ஒன்று உள்ளது என்று பாட்டுக்க வில்லை. காரணம் அவர்கள் இல்லாத ஒன்றை இருப்பது போல் காட்டி மகிழ்கின்ற புன்மனத்தைக் கொண்டிருக்க வில்லை. அவர்கள் தமது இனம் தமது மண் தமது பண்பாட்டுக் கூறு என்றவற்றில் பற்றுக் கொண்டவர்கள். தன்மானம் மிக்கவர். அறிதலை, அறிவைப் போற்றியவர்.

ஆனால் வேற்று நாடு வேற்று இனத்தார் அப்படிப்பட்ட ஒரு புது மண்ணில் கால் ஊன்ற நினைக்கின்ற போது

மண்ணின் மைந்தர்களது பண்பாட்டுக் கூறுகளைப் பாழ் படுத்துவர். இதனையே பண்பாட்டு படையெடுப்பு என்று கூறுகிறோம். காரணம் மண்ணின் மைந்தர்களை கொல்வதை விட, தமக்கு பணிந்து நடக்கும் அடிமைகளாகப் பழக்கப் படுத்துவது அவர்களுக்கு நன்மை பயக்கும் என்ற கொள்கையாகும். ஆனால் அப்படிப்பட்ட பழக்கப்பாட்டிற்கு கடவுளின் கொள்கை கைகொடுத்தது என்பதில் ஐயம் இல்லை.

பழக்கப்பட்ட மிருகங்கள் தங்களின் மூதாதையர்கள் எப்படிப் பழக்கப்படுத்தப்பட்டார்கள் என்பதை அறியார். காரணம் அவர்களை அவர்களது மூதாதையர்களும் பெற்றோர்களும் அப்படியே பழக்கப்படுத்தினர். பழக்கப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்ற கடப்பாடு பார்ப்பனரிடம் இருந்து அடிமைகளின் கைகளுக்கே மாற்றம் பெற்றுவிட்டது. இதனை இன்று உணர்த்துவது ஆபத்தாகிறது. உணர்வதோ அச்சத்தைத் தந்து விடுகிறது. எனவே பழைமையில் உழன்று மடிவதே ஏற்படையதாகிறது. பார்ப்பனீயம் மண்ணையும் மண்ணின் மைந்தனையும் ஆட்டிப்படைக்கிறது. உலகம் இந்திய நாட்டின் சமுதாயக் கட்டமைப்பை வியந்து பார்க்கிறது.

எனவே அன்றைய அறிஞர்களாகிய தமிழ்ப் புலவர்களின் மனப்போக்கினைத் திசைத் திருப்பினர். அதன் பிறகு பார்ப்பனர்கள் தாங்களே புலவர்களாக மாற்றம் பெற்றனர். உள்ளதை உள்ளபடி பாட்டெடுக்கின்ற முறைமையை மாற்றியமைத்தனர். அனைத்தும் கடவுளின் கொடை என்ற கருத்தாக்கத்தை முன்னெடுத்தனர்.

ஞாயிறு போற்றும்

பார்ப்பனர்கள் சிலப்பதிகாரத்தில் இயற்கையைப் போற்றுவதாக, ஞாயிற்றைப் போற்றுவதாகச் சொல்லெடுத்தனர். அதற்குபின் அந்த ஞாயிற்றை, சூரியனைக் கடவுளாக உருவகப்படுத்தினர். சூரியனைக் கடவுளாக்கிக் கண்ணகியின் முன் கொண்டு வந்து நிறுத்தினர். சூரியன் மதுரையை எரிக்கின்ற ஒரு வேலையைத் தருபவனாகப் பாடலில் காட்டினர். மதுரையை எரித்து ஒழிக்கச் செய்தனர்.

அன்றைய மதுரை என்பது களப்பிரர்களின் ஆட்சிக்கு உட்பட்ட மதுரை என்பதை மறவோம். களப்பிர மன்னர்கள் பார்ப்பனரை பார்ப்பனீயத்தைக் களையெடுப்பதில் கண்ணுங் கருத்துமாகச் செயல்பட்டனர் என்பதை மேலே கண்டுள்ளோம். இருந்தும் பார்ப்பனர் சிதம்பரத்தில் வந்தமர்ந்து சிலப்பதி காரத்தை எழுதினர். இதனால்தான் சோழ நாட்டை ஆடல் பாடல், இல்லக் கிழத்தி, பரத்தையைப் போற்றுதல் என்று சிறப்பித்தனர்.

மகாபாரதம் என்ற பார்ப்பனரின் கற்பனை இலக்கியத் திலும் சூரியன் கடவுளாகவே காட்சியளிக்கிறான். அங்கும் அவன் பூ நூல் மாப்பினராகவே காட்சி தருகிறான். அங்கும் கண்ணகியைப் போன்ற ஒரு அபலையின் முன்பாகவே தோன்றுகிறான். அவளது பெயர் குந்தி. அவளோ திருமணம் ஆகாத கன்னிப் பெண். இருந்தும் சூரியக் கடவுள் அவளோடு கூடி மகிழ்ந்து கருணன் என்ற ஒரு ஆண் குழந்தையைக் கையில் கொடுத்து மறைந்தான் என்று சமஸ்கிரத சொற்களில் பாட்டெடுத்தனர். அவளும் அக்குழந்தையைப் பெற்று மகிழ்ந்தாள் என்றனர். அது போல் அவள் திருமணத்திற்குப் பிறகும் வேறு ஐந்து பூ நூல் கடவுளரைக் கூடி பஞ்ச பாண்டவரைப் பெற்றாள் என்றனர். அவர்களை அவள் பெற்றபோது எப்படிப்பட்ட கற்புக்கரசி என்பதை அவளது கணவன் அறிவான் என்றே கவிதை புனைந்தனர். இப்படிப்பட்ட கொச்சை மொழிகளை இவர்கள் சிலப்பதி காரத்தில் எடுத்தாள முடியவில்லை. காரணம் தமிழர் பண்பாடும் தொல்காப்பியத்தின் விதியும் இதற்குத் தடையாக இருந்ததை மறுப்பதற்கு இல்லை என்போம். மீண்டும் மதுரையைப் பற்றிச் சிந்திப்போம்.

களப்பிரர்கள் தங்களது ஆட்சி நடக்கின்ற மண்ணில் வேற்று நாட்டவரை வேற்று இனத்தாரை கால் வைக்கவும் அனுமதி மறுத்தனர். எனவே வட இந்தியாவில் அசோகரால் விரட்டப்பட்ட பார்ப்பனர் ஓரிசாவின் கடற்கரை வழியாக ஆந்திரா மற்றும் இன்றைய தமிழ் மண்ணாகிய காஞ்சிபுரம் சிதம்பரம் வரையில் வந்து தங்கினர்.

அது போன்றே வேறு ஒரு பார்ப்பனக் கூட்டம் கரு நாட்டகம் மற்றும் கேரளக் கடற்கரையின் வழியாக திருவணந்தபுரத்தில் கூடாரம் அமைத்தன. அவர்களால் மதுரை நகரத்திற்குள் கால் வைக்க இயலவில்லை. அப்போது தான் தமது வஞ்சத்தைத் தீர்க்க இப்படி சிலப்பதிகாரக் கதையை எழுதியது. கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டின் திருஞான சம்பந்தரின் காலம் வரையில் மதுரைப் பாண்டிய மன்னர் களப்பிரர்களின் வழிவந்தவர் என்பதை மறவோம்.

வஞ்சம் என்பது கண்ணகியை சோழ நாட்டில் இருந்து மதுரைக்கு அழைத்துச் சென்று தீ மூட்டச் செய்தது. மதுரை என்பது என்றும் தமிழ் மரபு காக்கும் திராவிட இனத்தினால் எரியூட்டப்படவில்லை. அதுவும் எதிரி இனத்தினால் எதிர் நாட்டினரால் இப்படி நிகழ்த்தப்பட்டிருக்க வாய்ப்பு உண்டு.

ஆனால் தமிழ் நாட்டு வரலாற்றில் அப்படி மதுரை மாநகர் சாம்பலாக்கப்பட்ட நிகழ்வுகள் இல்லை என்பதே உண்மை. இருந்தும் பார்ப்பனீய வஞ்சம் இப்படித் தமிழரின் பண்பாட்டை வாட்டி வதக்கிவிட்டது. இன்று அதன்படியே இலக்கியவாதிகள் பயணிக்கும்படியாக ஆக்கிவிட்டது.

அதன் பிறகு தொடர்ந்து இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் வரையில் அடித்தட்டு மக்களைப்பற்றிய இலக்கியங்கள் எழுதப்படாமல் பார்த்துக் கொள்ளப்பட்டதை உணர்வார் இல்லை.

சங்க காலச் சிந்தனை

தமிழ் நாட்டின் கல்வெட்டு மற்றும் வரலாற்று ஆய்வறிஞர் சதாசிவ பண்டாரம் அவர்கள் பாண்டிய வரலாறு என்ற ஒரு புத்தகத்தை எழுதியுள்ளார். அதில் சங்க இலக்கியத்தின் எட்டுத் தொகை பத்துப்பாட்டு காட்டுகிற வரலாற்றுச் செய்திகளின் வழியாக அறியப்படுகின்ற பாண்டிய அரசர்களின் பெயர்களைப் பட்டியல் இடுகிறார். சுமார் பதினாறு பாண்டிய மன்னர்கள் கடைச்சங்க காலத்து மதுரை மாநகரை ஆட்சி செய்தவர் என்கிறார்.

கடைச்சங்க காலத்தின் கடைசி மன்னராக அறியப்பட்டவர் கல்லணையைக் கட்டிய திருமாவளவன் என்ற சோழ மன்னன் ஆவார். எனவே காலக் கணிப்பில் சங்க காலத்தின் கடைசி இலக்கியமாக இவர் மீது பாடப்பட்ட பட்டினப் பாலையை எடுத்துக்கொள்ளலாம். இவற்றின் காலம் என்று வருகிறபோது அது நிச்சயமாக திருவள்ளுவரும் அவரது திருக்குறளும் தோற்றம் பெற்ற காலத்திற்கு முற்பட்ட காலம் என்றே தமிழறிஞர்கள் கணக்கீடு செய்துள்ளனர்.

இந்த அனுமானத்தில் கா அப்பாதுரையார் அவர்களும் இராசமாணிக்கனார் போன்றோரும் கடைச்சங்க காலத்து தமிழரின் வாழ்வியால் என்பது தொல்காப்பியம் தோன்றியது

முதல் சுமாராக ஆயிரம் ஆண்டு காலமாக இந்திய நாட்டில் பரவியிருந்த இனமாகிறது. மேலும் தொல்காப்பியரது காலத்திற்கு முற்பட்டது என்பதிலும் ஐயம் இல்லை. அது அசோகரது காலத்திற்கும் முற்பட்டது என்பதை அவரது ஆட்சி ஆணைக்குட்பட்ட தெற்கு திசை கல்வெட்டுத் துணின் பொது அறிவிப்பு காட்டுகிறது. புத்தருக்கும் மகாவீரருக்கும் முற்பட்ட இலக்கியமாக சங்க இலக்கியம் இருப்பதை எடுத்தாரைக்கும் ஆய்வுகள் காட்டுகின்றன. இத்தனைக் கூறுகளையும் இந்திய நாட்டின் வரலாற்றை எழுதிய வட நாட்டு அறிஞர்கள் இருட்டடிப்பு செய்துள்ளதை இன்றைய அறிவியல் உலகம் அறிந்துள்ளது.

அது மட்டும் அன்று, அசோகருக்கு முன்பு படையடுத்து வந்த கிரேக்க மா வீரன் அலக்சாண்டர் காலத்து எழுத்துகளும் இதனையே சுட்டுகிறது. எண்ணற்ற வெளிநாட்டு அறிஞர்களின் எழுத்துகள் சுட்டுகின்றன. யுவான் சுவாங், பெரிப்ளசு, பாகியான் போன்றோரின் இந்திய பயண நூல்குறிப்புகள் சுட்டுகின்றன.

மேலும் கிரேக்கம் மற்றும் தமிழர்களுக்கு இடையே இருந்த ஏற்றுமதி இறக்குமதி மற்றும் நாவாய்ப் பயணம் என்பது புத்தரின் காலத்திற்கு முன்பாகவும் அறியப்பட்ட ஒன்றாகும். இவற்றைக் கிரேக்கம் மற்றும் தமிழகத்தில் நடத்தப்பட்ட அகழ்வாய்வுகளில் கண்டெடுக்கப்பட்ட தமிழர் மற்றும் கிரேக்கர்களின் பயன்பாட்டு எச்சங்கள் உறுதிபடுத்துகின்றன. அவை தமிழர்களைக் கடலோடிகளாக பன்மொழியறிதலைக் கொண்டவராக உறுதிப்படுத்துகின்றன.

எனவே கடைச்சங்க காலத்தில் எழுதப்பட்ட நூல்களின் தகவல்கள், அவை எழுதப்பட்ட காலத்திற்கு இந்திய மண்ணில் நிலவிய அரசியல் பொருளாதார நிலைகளை எடுத்தோதும் கால கண்ணாடியாகின்றன. எனவே திருமாவளவனின் கல்லணை என்பது அசோகரின் கலிங்கப் போருக்கு முன்பாகக் கட்டப்பட்டது எனலாம்.

இது போன்ற எண்ணற்ற கல்லணைகளைப் பார்ப்பனர்கள் எப்படி அழித்தனர் என்ற செய்திகள் அவர்களது ரிக்

வேதமாகிய போர் பரணியிலும் உள்ளது. பார்ப்பனரின் போர்ப்படை தலைவனான இந்திரனோடு நடத்திய போர் முறை சூழ்ச்சிகளைப் போற்றும் ரிக் வேத பாடல்களின் வாயிலாகவும் அன்றைய திராவிட இனத்தின் கட்டுமான அறிவியல் அறியப்படுகிறது. பார்ப்பனர்களை எதிர்த்த அசுரர் என்ற திராவிட இனத்தின் கோட்டை கொத்தலங்களை அன்னாந்து பார்த்து வாய்ப்பிளக்கும் ரிக்வேதப் பாடல்கள் உள்ளன. அதாவது கல்லணைக் கட்டுவது என்பது திராவிட இனத்தின் அறியப்பட்ட அறிவியல் கட்டுமானம் ஆகியது. அது பார்ப்பனரின் ரிக் வேதம் எழுதப்பட்ட கி.மு. 1200லும் ரிக் வேதத்தில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது.

சங்க காலத்திற்கு முற்பட்ட பண்பாடு

கி.மு. 1200 இல் ரிக் வேதம் திராவிட இனத்தாரை செல்வந்தராக, அறிவாளர்களாக, வேளாண் விளை தொழில் ஆளராக, கற்றோராகப் பார்த்துள்ளது என்பதை மேலே பார்த்தோம். ஆனால் ரிக் வேதம் தமிழ்க் காப்பியம் குறித்தோ சங்க இலக்கியம் குறித்தோ எதுவும் பேசவில்லை.

பார்ப்பனர்களால் அன்று சிந்துவெளியில் தகர்க்கப்பட்ட கல்லணைகள் தென்னிந்தியா என்று தொல்காப்பியம் காட்டுகின்ற பரந்துபட்ட ஒரு மண்ணிலும் இருந்திருக்கிறது. அந்த மண்ணின் மைந்தர்களே அப்போதும் (கி.மு. 1200லும்) கிரேக்கத்தோடு தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். அவர்களின் மூலமாகவே இந்திய மண்ணின் வளமைகளைக் கேட்டுப் பயணித்தனர். எனவே சங்க காலம் என்பது கி.மு. 1200க்கும் முற்பட்டது என்றே க. அப்பாதுரையார் தமது ஆய்வு முடிவில் கூட்டுகிறார். எனவே திருமாவளவனின் காலம் என்பது அசோகரின் காலத்திற்கும் முற்பட்டது என்பதில் ஐயமில்லை.

பிற்காலத்துச் சதி முற்காலத்தை முடக்குமா?

இருந்தும் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களையும் அகப்படுத்தும் நோக்கில் கடைச்சங்க காலத்தை நீட்டித்து ஒரு

பார்ப்பனச் சதியன்றி வேறல்ல. அது போல் திருமுருகாற்றுப் படை என்ற பிற்காலத்து இலக்கிய படைப்பையும் சங்க இலக்கியம் என்று காட்டிய உ.வே.சாமிநாத ஐயரின் செய்கையை எவரும் கண்டிக்கவில்லை. அது போல் பதினோராம் திருமுறையில் இருந்த திருமுருகாற்றுப் படையை பத்துப்பாட்டில் இணைப்பதற்காக எந்த ஒரு சங்க காலத்து நெடும்பாட்டு அழிக்கப்பட்டது என்ற தகவல் இல்லை. இப்படிப்பட்ட ஒரு கேள்வியின் குரலை நெறிப்பதற்காகவே

முருகு பொருநாறு பாண்இரண்டு முல்லை
பெருகு வளமதுரைக் காஞ்சி - மருவிய
கோலநெடு நல்வாடை கோல்குறிஞ்சி பட்டினப்
பாலை கடாத்தொடும் பத்தே

என்ற வெண்பாவைப் புனைந்து அச்சில் ஏற்றியுள்ளார். அது போல்,

நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை ஐங்குறு நூறு
ஓத்த பதிற்றுப்பத்து ஓங்கு பரிபாடல்
கற்றுஅறிந்தார் ஏற்றும் கலியோடு அகம்புறம்என்று
இத்திறத்த எட்டுத் தொகை

என்ற வெண்பாவினையும் புனைந்து பத்துப்பாட்டு எட்டுத் தொகைக்கு முகமன் கூறுவதாக அமைக்கப்பட்டு அச்சில் ஏற்றியுள்ளனர். இப்படிப்பட்ட வெண்பாக்கள் உ.வே. சாமிநாத ஐயர் அவர்கள் பிறந்த ஆண்டாகிய 1855இல் இருந்ததாக அறியப்படவில்லை. ஆனால் மேற்படி பத்துப்பாட்டு நூல்களை திருவாவடுதுறை மடத்தில் இருந்து பெற்று உ.வே.சாமிநாத ஐயர் 1889ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டார். அதாவது பத்துப் பாட்டுத் தொகுதி முதல் முதலாக வெளியிடப்பட்டது 1889ஆம் ஆண்டாகிறது. அப்போதுதான் மேலே காணப்படும் இரண்டு வெண்பாக்களும் முதல் முறையாக அறியப்படுகிறது. அது போல் திருமுருகாற்றுப்படையும் பத்துப்பாட்டில் ஒன்றாகப் போற்றவும் செய்யப்படுகிறது. ஆனால் இன்றளவும் இவற்றில் அடங்கியுள்ள சதிச் செயலைப் பற்றி பேசுவார்

எவரும் இல்லை. காரணம் அவை அழகாக இரண்டு வெண் பாக்களோடு எதிர்வினையாற்றலை எதிர்கொள்ளுமுகமாக செய்து முடிக்கப்பட்டுவிட்டது. பார்ப்பனீயம் தான்தோன்றித் தனமாக இந்த மண்ணை வேட்டையாடுகிறது. ஆறு விழுக்காட்டு சங்க இலக்கியத்தை அச்சேற்றிய ஒருவரைத் தமிழ்த் தாத்தாவாகப் போற்றி விழா எடுத்தது.

பார்ப்பனீயம் கட்டவிழ்த்துவிட்ட எந்த ஒரு கேட்டினையும் தட்டிக் கேட்கின்ற ஒரு சமுதாயத்தைத் தமிழ் மண் கொண்டிருக்கவில்லை என்பதை மேலே பார்த்தோம். எனவேதான் சிலப்பதிகாரத்திற்குப் பிறகு கடவுளரையே பாடுகின்ற பாடல்களைக் கொண்ட தொகுப்பு நூல்கள் எழுதப்பட்டன. இரண்டாயிரம் ஆண்டு காலமாக எந்த ஒரு புலவனும் சங்க காலத்தைப் போல் அடித்தட்டு மக்களின் வாழ்வியலை முன்னெடுத்து பாடல் புனையவில்லை. அல்லது அப்படி எழுதப்படுவதற்குக் கண்ணிற்குத் தெரியாத அச்சுறுத்தல் இருந்துள்ளது.

எவ்வது உறைவது உலகம், உலகத்தோடு

அவ்வது உறைவது அறிவு

(குறள் 426).

என்ற குறள் நெறி அன்றும் கடைப்பிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது அநீதிகளை நீதி நெறிமுறையாகக் கொண்டிருக்கிறது. இன்றோ இப்படிப்பட்ட குறள் நெறி மீறப்படுகிறது. அவை ஆய்வுரையாகிறது.

இன வரலாறு

மேலே வரலாறு 330இல் சங்க இலக்கியத்தின் காலம் என்பது புத்தருக்கும் முற்பட்டது என்பதைக் குறித்து பார்த்தோம். அது நிச்சயமாக அசோகர் மற்றும் அலக்சாண்டர் ஆகியோரது படையெடுப்பிற்கும் முற்பட்டது. ஏதோ ஒரு காரணத்திற்காக சங்க காலத்தை வெண்பாக்கள் எழுதப்பட்ட திருக்குறளின் காலம் வரையில் தள்ளிப்போட்டுள்ளனர். அதனால் கடவுட் கொள்கைகளைக் கையில் எடுத்த பரிபாடலும் சங்கப் பாடலாக இடம்பெற்றன.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் உ.வே. சாமிநாத ஐயரின் கைங்கர்யத்தால் திருமுருகாற்றுப்படையும் சங்க இலக்கியமாகக் காட்டப்படுகின்ற அவலத்தை இலக்கிய உலகம் ஏற்றது. இதனையும் மேலே பார்த்துள்ளோம்.

இவ்வாறாக சங்க காலம் என்பதை கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டு வரையில் நீட்டித்தனர். பாடப் புத்தகங்களோ அதனை கி.மு. 300 முதல் கி.பி. 300 வரையில் உள்ள அறு நூறு ஆண்டு காலத்தில் அடக்கி வைத்தது. சங்க இலக்கியம் திராவிட இனத்தின் வாழ்வியல் காட்டும் தொகுப்பு நூல் என்று பாடம் நடத்துகிறது.

வட இந்திய பாட நூல்களோ பார்ப்பனீயம் சார்ந்த இரா மாயணம் மகாபாரதம் ஆகியவற்றை முன்னிறுத்தி வரலாற்றினைத் திரிபு செய்தது.

வேதமத காலத்திலிருந்தே இந்திய வரலாறு ஆரம்பமாகிறது என்று பாடம் நடத்துகிறது. வேதமத காலம் என்பது ரிக் வேதம் படைக்கப்பட்ட காலமாகிய கி.மு. 1200 என்கிறது. அதாவது பார்ப்பனர்களின் பண்பாடு இந்திய மண்ணில் கி மு 1200லேயே கால் ஊன்றியது என்கிறார்கள். ஆனால் திராவிட இனத்தை அதன் பிறகு சுமார் 900 ஆண்டுகட்குப் பிறகாக எழுதிப்போந்தனர். இது ஒரு சூழ்ச்சி.

அதாவது பார்ப்பனர் கி.மு. 1200இல் சிந்து நதியில் எதிர் கொண்ட தஸ்யூக்களும் தாசர்களும் திராவிடர்கள் தானே என்று கேட்பார் இல்லை. இவ்வாறாக இந்திய நாட்டின் வரலாறு என்பது அன்னிய நாட்டினரின் வரலாறாக திரிக்கப் பட்டுவிட்டது.

கி.பி. முதல் நூற்றாண்டில் தென்னிந்தியா முழுவதையும் தமது கட்டுப்பாட்டில் கொண்டிருந்த திராவிடர்களின் வரலாறு இந்திய வரலாற்றின் ஒரு சிறு கூறாகக் கூட கொள்ளப் படவில்லை. சங்க காலத்து தென்னிந்தியாவின் ஆட்சி முறைகளோ பண்பாட்டு ஒழுக்கலாறுகளோ வட இந்தியாவில் பள்ளிப் பாடமாக்கப்படவில்லை. சங்க காலத்து கடல் பிறகோட்டிகளையோ, கடல் கடந்து வாணிபம் செய்த கடலோடிகளாகிய திராவிட இனத்தாரையோ வட இந்திய வரலாறு கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

திராவிடரின் வரலாறு இந்திய வரலாறன்றோ.

மேலும் பார்ப்பன இனம் என்றும் திராவிட இனம் என்ற ஒன்றுமாக இந்திய வரலாறு கொண்டுள்ளதை கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளப்படவில்லை. ஆயிரம் சாதிகளைக் கொண்ட ஒரு நாடாக இந்திய வரலாறு எடுத்தோதுகிறது. ஆனால் அது அன்றும் இன்றும் பூ நூல் சாதியென்றும் பூ நூல் ஏலாச் சாதியென்றும் இரண்டாகவே பிரிந்து கிடக்கிறது என்பதைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

சதாசிவ பண்டாரத்தார் தமது பாண்டியர் வரலாறு என்ற நூலில் சங்க இலக்கியம் காட்டுகின்ற மன்னர்களைப்பற்றியே பட்டியலிட்டார் என்றோம்.

ஆனால் சங்க காலத்திற்கும் முற்பட்ட பாண்டிய மன்னனாக வடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியனைப் பற்றியும் குறிப்பிடுகிறார். இவனே நிலந்தரு திருவில் பாண்டியன் எனவும் அறியப்பட்டவன் என்கிறார். தொல்காப்பியத்திற்கு உரை எழுதிய நச்சினார்க்கினியாரால் எடுத்தாளப்பட்டவர் என்கிறார். இவனைப் பனம்பாரனாரும் தமது தொல்காப்பிய சிறப்புப் பாயிரத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவனையடுத்தே பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி என்பான் ஆட்சியில் அமர்ந்துள்ளான். இவனைப்பற்றிய செய்திகளைச் சின்னமனூர் செப்பேடு மற்றும் வேல்விக்குடி செப்பேடுகள் கொண்டுள்ளன என்கிறார். அச்செப்பேட்டுச் செய்திகளை யாமும் படித்துப் பார்த்தோம்.

வஞ்சம் தீர்க்கும் வலியோர்

மேலும் பொற்கை பாண்டியன், கடலுள் மாய்ந்த இளம் பெரு வழுதி, அறிவுடை நம்பி, பூதப்பாண்டியன் வரிசையில் பாண்டியன் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியனைப் பற்றியும் விவரிக்கிறார். இவன் வட நாட்டில் இருந்து வந்த பார்ப்பனர்களது போர்ப்படைகளை முறியடித்துள்ளான் என்பது பெறப்படுகிறது. அது போல் அவன் பார்ப்பனரது படைகளைத் தகர்த்து இமயத்தைத் தொட்டுத் திரும்பியவன் என்பது பெறப்படுகிறது. அதாவது அசோகரது காலத்திற்குப் பிற்பட்ட பார்ப்பனரது அரசாட்சியை முறியடித்தவன் என்பது பெறப்படுகிறது. கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு ஆட்சி செய்தவன் என்று பெறப்படுகிறது. இத்தகைய பின்புலத்தில் பார்ப்பனர்கள் இவனை வெறுத்து ஒதுக்கியதில் ஆச்சரியம் ஏதும் இல்லையன்றோ? தேரா மன்னா என்று அழைத்து கடல் கடந்து சென்று சுமத்திரா, ஜாவா, இந்தோனேசியா என்ற நாடுகளைக் கைப்பற்றி அங்குக் கோலோச்சிய இராசேந்திர சோழனின் வரலாறு இருட்டடிப்பு செய்யப்பட்டுள்ளது. சோழ மன்னர்களது வரலாறும் இந்திய

மண்ணின் வரலாறு அல்லவா? பார்ப்பனீயம் இந்திய நாட்டின் வரலாற்றினையும் கட்டுப்படுத்தும் வல்லமையைக் கொண்டிருக்கிறது.

எனவே பார்ப்பனரை வெறுத்து ஒதுக்கிய ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் என்ற பாண்டிய அரசனை தமிழ் மொழியால் தமிழினத்தினால் காலம் காலமாக அறிவற்ற அரசனாக மாற்றியமைக்கின்ற ஒரு வேலையை பார்ப்பனர்கள் செய்து முடித்தார்கள். வஞ்சம் தீர்த்தார்கள். சோழ மன்ன ருள்ளும் கிருமி கண்ட சோழனாக ஒருவனை இதே பார்ப்பனர்கள் இன்றளவும் கதைப்பதை அறிவோம் அல்லவா. எனவே இப்படி வஞ்சம் தீர்க்க எழுதப்பட்ட காப்பியம்தான் சிலப்பதிகாரம்.

அதாவது சிலப்பதிகாரத்தில் தேரா மன்னா செப்புவது உடையேன் என்று கண்ணகியால் இழித்துரைக்கப்படு பவனாகப் பார்ப்பனர் கதையைக் கட்டுரைத்தனர். வஞ்சம் தீர்த்தனர். அவனை யானோ அரசன்? யானே கள்வன் என்று ஒரு ஒப்புதல் வாக்கு மூலம் கொடுப்பவனாகக் காட்டி முடித்தனர். அல்லவை செய்தார்க்கு அறம் கூற்றாகும் என்று அறம் பகர்ந்து அவனது உயிரைப் பறித்தனர். ஊரைக் கொளுத்தி முடித்தனர். அல்லவை என்பதை அறம் அறியா ஆரியரே செய்தனர் என்ற உண்மை மறைக்கப்பட்டு விட்டது.

இப்போது தெரியவருவது என்னவென்றால் இதற்காகவே கண்ணகியின் கதையை கையில் எடுத்தனர். அவளை புகார் நகரில் இருந்து நடக்கச் செய்தனர். பார்ப்பனருக்கு அடைக் கலம் கொடுத்த சோழ நாட்டைப் புகழ்ந்துப் போற்றினர்.

எண்ணற்ற பார்ப்பனீயக் கொள்கைகள் சோழ நாட்டில் கோயில் கொண்டன. ஆனால் பார்ப்பனரை பார்ப்பனீயத்தை எதிர்த்த மதுரையில் உள்ளோர் தீய குணத்தாராகச் சித்தரிக்கப் பட்டனர். அவர்களைக் கவுந்தியடிகள் நரியாக்கினார். பார்ப்பனருக்கு அடங்கிப் போகாத பொற்கொல்லர்களை அச்சுருத்தும்படியாகக் கதையை அமைத்தனர். அவர்களை ஆயிரம் ஆயிரமாக நிற்க வைத்து கழுத்தை அறுத்துக் குருதி குடித்தனர். ஆனால் இத்தனைக் கயமைகளையும் செய்த

பார்ப்பனருக்கு என்றுமே சொர்க்க வாசல் திறந்தே கிடக்கிறது என்றே மனு சாத்திரத்தையும் இயற்றிக் கொண்டனர்.

இளங்கோவடிகள் சமணரா?

இவற்றையெல்லாம் அன்றைய பார்ப்பனர்களின் கோட்டையாக விளங்கிய சேர நாட்டில் இருந்தே செய்து முடித்தனர். இதனை நன்கு ஆராய்ந்து பார்த்த பேராசிரியர் அ.ச.ஞானசம்பந்தன் அவர்கள் இளங்கோவடிகள் என்பவர் சேர மன்னரின் மகன் என்ற செய்தி வேறு எங்கும் இல்லை என்கிறார். அது மட்டும் அன்று, அவர் சமணரே அல்ல என்கிறார். சிலப்பதிகாரம் சமண மத காப்பியமும் அல்ல என்கிறார். அதற்கு ஏதுவாக பேராசிரியர் சிலப்பதிகாரம் காட்டுகின்ற முற்பிறப்பு அடுத்த பிறப்பு என்பதை சமணர்கள் ஏற்றிலர் என்கிறார்.

சமணம் என்பது மனிதன் தனது உயர் தன்மையான இறைத்தன்மையை தானே இந்தப் பிறப்பிலேயே அடைந்து முடித்துவிடுகிறான் என்கிறது. எனவே பிறவியின் இலாப நட்டக் கணக்கிற்கு வேலையில்லை என்கிறார். மேலும் சமணர்கள் ஜாதகத்தில் நம்பிக்கைக் கொண்டவர் அல்லர். சேர மன்னன் ஜாதகப் பலன் கேட்டே தனது இளைய மகனைத் துறவுக்கோலம் கொள்ளச் செய்தான் என்பதாகப் பதிகம் பேசுகிறது. எனவே அவர்கள் பார்ப்பனீயம் போற்றும் படிமப் பாவைகள் என்பதில் ஐயமில்லை.

சாவக நோன்பிகள்

அடுத்து கதை மாந்தனாகிய கோவலனும் சமணம் சார்ந்தவன் அல்லன். அவனுக்கு மாமுது பார்ப்பான் மறைவழி காட்டிடத் தீ வலம் செய்தே திருமணம் செய்யப் பட்டது. அது பார்ப்பனர்களால் பார்ப்பனீயத்தின் முறைய் படியே நடைபெற்றது.

மேலும் சிலப்பதிகாரத்தில் ஒரே ஒரு இடத்தில் மட்டும் சமணம் சார்ந்த சொல்லாடல் உள்ளது. அது சாவக நோன்பிகள் என்பது. இதன் பொருள் துறவறம் பூண்ட இளங்கோவடி

களைக் குறிப்பது அல்ல. இதற்குச் சமணம் சார்ந்த இல்லறத் தாரைக் குறிப்பது. இது ஒரு இடைச்செருகல் என்றே அ.ச. ஞானசம்பந்தன் அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார். இந்தச் சொல்லாடல் கொலைக்களக் காதையின் பாடல் வரி எண்பதினெட்டாக உள்ளது. இந்த வரியை எடுத்துவிட்டாலும் கவிதை தரும் பொருளுரையில் எந்த விதமான பாதிப்பும் இல்லை என்கிறார் பேராசிரியர். அந்தக் கவிதை,

மாதவத் தாட்டி வழித்துயர் நீக்கி
ஏத மில்லா இடந்தலைப் படுத்தினாள்
நோதக உண்டோ நும் மகனார்க்கு இனிச்
சாவக நோன்பிகள் அடிகள் ஆதலின்
நாத்தூண் நங்கையொடு நாள்வழிப் படுஉம்
அடிசில் ஆக்குதற்கு அமைந்த நற்கலங்கள்
நெடியாது அளிமின் நீர்.

(கொலைக்களக் காதை 15 - 21)

என்று நீள்கிறது.

கவுந்தி அடிகள் மாதரி என்ற இடைக்குலப் பெண்ணிடம் கோவலன் கண்ணகி இருவரையும் ஒப்படைத்து அவர்களைப் பற்றிய சில அறிமுக உரையை நல்குகிறார். அதில்தான் இவர் சாவக நோன்பிகள் என்கிறார். அதாவது இவர் சமண மதத்தைச் சார்ந்த இல்லறத்தார் என்கிறார். இவர்களது வழக்கம் என்பது மாலை ஆறு மணிக்குள் உணவை உண்டு உறங்கச் செல்வது. எனவே அதற்குள் இவர்கள் உணவு உண்ணுமாறு செய்க என்கிறார். இவர்கள் இல்லறத்தார் என்பதால் பிச்சை ஏற்பவர் அல்லர் என்பதை குறிப்பால் சுட்டவே அவள் இப்படி அறிமுகப்படுத்தினாள். எனவே தனி வீடு சமயல் கட்டு பண்டம் பாத்திரத்திற்கும் ஏற்பாடு செய்க என்கிறார். அவர்களே சமைத்துச் சாப்பிடுவர் என்கிறார்.

எனவே சாவக நோன்பிகள் என்ற ஒரு சொல்லாடலால் சிலப்பதிகாரத்தை சமண காப்பியம் என்பதை எவராலும் ஏற்றுக்கொள்ள இயலவில்லை. மேலும் இந்த உரையாடலை நிகழ்த்துவவராக வருகிறவர் கவுந்தி என்ற ஒரு சமணத் துறவி என்பதையும் மனத்தில் இறுத்துவோம். எனவே அந்தப்

பாத்திரம் அவர்களுக்கு இயல்புடைய சொற்களால் தமது பங்கினை ஆற்றிச் சென்றதே தவிர வேறு எந்த ஒரு திரிபு வாதத்திற்கும் இடம் வைக்கவில்லை. மேலும் கவுந்தியடிகள் இடையிலே தலையைக் காட்டி மறைகின்ற ஒரு துணைப் பாத்திரம். அது கண்ணகி கோவலன் போன்ற கதை மாந்தர் அல்ல.

எனவே சாவக நோன்பிகள் அடிகள் ஆதலின் என்ற ஒரு அறிமுகம் காப்பியத்தின் கருவாகச் சமண மதத்தின் கருத்துப் போற்றும் கலனாக முடியாது என்பது தெளிவாகத் தெரிகிற தன்றோ. இருந்தும் இது ஒரு ஆய்வறிக்கை என்பதால் வள்ளுவரின்

எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு (குறள் 423)

என்ற குறள் நெறிக்கு மதிப்பளிப்போம்.

ஊடல் கோலத்து உவகை மறுப்போ?

கூடலாடு காதை இமய மலையிலிருந்து பூ நூல் சாதி வித்தியாதரனை தனது காதலியோடு புகார் நகரத்திற்கு அழைத்து வந்து இந்திர விழாவினைக் கண்டு களிக்கச் செய்ததைக் கண்டோம். அதன் மூலமாகக் கடவுளர்களை அவர்களது ஆடல் திறனை தமிழ் மண்ணிற்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதைக் கண்டோம். கடவுளரின் ஆடல் வகை பதினொன்று என்று கண்டோம். இப்படியாகப் பார்ப்பனர் எதற்காகச் சிலப்பதிகாரத்தினை எழுதினார்கள் என்பதையும் நன்கு உணர்ந்து கொண்டோம்.

இதற்கு முன்பு அரங்கேற்றம் முடிந்தது என்றார். பொது விடத்தில் விலைமகள் விற்கப்பட்டாள் என்றார். நாட்கள் கடந்து போயின என்றார். இப்போது அவளது கலை வல்லமையைக் கண்டு அழகினைக் கண்டு ஒப்பனையைக் கண்டு கோவலன் பொறாமை கொண்டுவிட்டான் என்கிறார் புலவர். இதனை,

ஆடலும் கோலமும் அணியும் கடைக்கொள
ஊடல் கோலமொடு இருந்தோன் உவப்ப

என்கிறார் புலவர்.

ஊடல் உவகை என்ற தலைப்பில் வள்ளுவர் குறள் யாத்தார். அதில் ஆண் பெண் இருவரும் ஊடல் கொண்டார் என்றே கவிதைப் படைத்தார். ஆனால் இங்கு ஆண்மகன் பிணக்குக் கொண்டான். ஊடல் கொண்டான் என்றே பார்ப்பனீயம் பாட்டெடுக்கிறது. கோவலனை ஊடல் கோலமொடு இருந்தான் என்கிறது. இருந்தும் அவன் உவந்து போனான் என்கிறது.

ஒப்பனை ஓவியம்

மாதவி தனது தலை முடியை முதலில் ஒப்பனைச் செய்து கொள்வதாக அடிகள் பாட்டெடுத்துள்ளார். அதற்கு முன்பு அவளது கருங் கூந்தலை நறுமண நீரால் நன்கு அலசி சுத்தம் செய்தாள் என்கிறார். அதற்கு உரிய வாசனை நன்னீர் எவ்வாறு தயாரிக்கப்பட்டது என்பதையும் பட்டியலிடுகிறார். அதனை பத்து வகையான வாசனைப் பொடிகளின் (துவர்) கலப்பினை முதலில் கையில் எடுக்கிறாள். அதன் பிறகு ஐந்து வகையான வாசனைப் பொருள்களினால் (விரை) நிறைத்த நீரினில் அப்பொடிக் கலவையைத் தூவுகிறாள். அந்த நறுநீர்க் கலவையில் அத்தர், பன்னீர், புனுகு, சந்தனம் போன்ற முப்பத்து இரண்டு விதமான அரிய வாசனாதிப் பொருட்களையும் சேர்த்து பதமாகக் கலக்கி வடித்து எடுத்து வைத்த அந்த ஓமாலிகை திரவக் கலசத்தில் தமது கூந்தலை நீராட்டி அலசிச் சுத்தம் செய்கிறாள். அதன் பிறகு அகிற் புகையால் உலர்த்தி சிறிது நெய் பெய்து மென்மையாக்கினாள். அப்போது அவளது கூந்தல் பூவினும் மெல்லியதாகக் காட்சி தந்தது என்கிறார் அடிகள். கருங்கூந்தல் நறுமணம் கொண்டது என்கிறார் அடிகள். இதனை,

பத்துத் துவரினும் ஐந்து விரையினும்
முப்பத்து இருவகை ஓமா லிகையினும்
ஊறின நல்நீர் உரைத்தநெய் வாசம்
நாறுஇருங் கூந்தல் நலம்பெற ஆட்டி
புகையில் புலர்த்திய பூமென் கூந்தலை

என்பார்.

மெட்டியொலி மேவும் தமிழ்.

இப்போது மாதவியை ஒருவனுக்கு ஒருத்தியென்ற இல்லறத்தாளாக மாற்றியமைக்கிறது. அவள் தனது பாதத்தில் மெட்டியை அணிந்து மகிழ்கிறாள் என்கிறார் அடிகள். பார்ப்பனியப் பண்பாடு மெட்டியாக சிலப்பதிகாரத்தின் வழியாக இன்று வரையில் தொடர்கிறது. எந்த ஒரு தமிழ்ச் சமுதாயம் திருமணத்திற்குப் பிறகுச் சிலம்பு கழி நோன்பு என்ற சடங்கின் மூலமாக பெண்களை இல்லத்தரசிகளாக மாற்றியமைத்ததோ அந்த முறை அடியோடு ஒழிக்கப்பட்டது. மேலும் அடிகளார் இவளது பாதத்தின் அழகை வருணிக்கிறார்.

வகைதொறும் மாமதக் கொழுஞ்சேறு ஊட்டி
அலத்தகம் (செம்பஞ்சக் குழம்பு) ஊட்டிய அம்செஞ் சீறடி
என்று வியக்கிறார். அவளது பாத விரலில் மெட்டியணிந்ததை,

நலத்தகு மெல்விரல் நல்அணி செநீஇ,
என்கிறார்.

அதன் பிறகு அவளது பாதத்தை எத்தகைய அணிகலன்களால் அழகு செய்யப்பட்டது என்பதைப் பாட்டுக்கிறார். பரியகம் என்ற பாதசாலம், சிலம்பு, பாடகம், சதங்கை, அரியகம் என்ற காற்சரி என்னும் அணிகலன்களை அழகுறப் பூட்டிக் கொண்டாள் என்கிறார். இதனை

பரியகம் நூபுரம் பாடகம் சதங்கை
அரியகம் காலுக்கு அமைவுற அணிந்து
என்கிறார்.

சித்திரச் சூடகம் பொற்றொடி பொலிய

மேலும் இவள் தனது தொடைகளில் ஆடை நெகிழாமல் இறுக்கிப் பிடிக்கின்ற ஒரு வளை வங்கியையும் செறித்துக் கொண்டாள். அத்தோடு மேகலை என்ற ஆபரணத்திற்குப் பதிலாக முப்பத்திரண்டு முத்து வடங்களை இடுப்பில் ஏற்றிக்கொண்டாள். அதன் நடுவில் ஒளிரும் மாணிக்கமணிகள் இழைக்கப்பட்டிருந்தன என்கிறார். இதனை

குறங்கு செறிதிரள் குறங்கினில் செறித்துப்
பிறங்கிய முத்தரை (முத்து வடம்) முப்பத்து இருகாழ்
நிறம்கிளர் பூந்துகில் நீர்மையின் உடீஇ

என்கிறார்.

இப்போது தோளுக்கு அணிவிக்கப்படும் தோள்
வளையை அணிந்தாள் என்கிறார். இதனை

காமர் கண்டிகை தன்னொடு பின்னிய
தூமணித் தோள்வளை தோளுக்கு அணிந்து

என்கிறார். காமர் கண்டிகை என்றால் அழகிய கண்டிகை
என்று பொருள்படும். இப்போது இவளது கைகளில் ஏறிய
அணிமணிகளையும் எடுத்தோதுகிறார். அது

மத்தக மணியொடு வைரம் கட்டிய
சித்தரச் சூடகம் செம்பொன் கைவளை
பரியகம் வால்வளை பவழப் பல்வளை
அரிமயிர் முன்கைக்கு அமைவுற அணிந்து

என்கிறார். சித்திரச் சூடகம் என்ற வளையலை அணிந்து
கொண்டாள். சித்திரச் சூடகம் என்பது மாணிக்கம் மற்றும்
வைரக் கற்கள் பதித்த வேலைப்பாடமைந்த கைவளையாகும்.
செம்பொன் கைவளை, நவமணி கைவளை, சங்கு வளையல்,
பவள வளையல் என்று அவளது முன் கையிரண்டும் நிரம்பி
குளுங்கின.

அடுத்ததாக அவள் கைவிரல்களில் மோதிரங்களையும்
எடுத்துப் பூட்டினாள். அதனை வாளைப் பகுவாய் வணக்குறு
மோதிரம் என்கிறார். வாயினைச் சற்றே திறக்கும் வாளை
மீன் வடிவம் கொண்ட வங்கி மோதிரத்தை முதலில் எடுத்து
அணிந்து கொள்கிறார். அடுத்ததாகக் கேழ்கிளர் செய்கேழ்
கிளர்மணி மோதிரம் என்கிறார். அதாவது மாணிக்க
மோதிரத்தை அடுத்த கைவிரலில் அணிந்து கொண்டாள்.

அடுத்ததாக மரகதத்தாள் என்ற பெயரினைக் கொண்ட
ஒரு விலை உயர்ந்த மோதிரத்தை அணிந்து கொள்கிறார்.
இந்த மோதிரம் வைரம் போன்று ஒளிரும் உயர் கற்களைக்
கொண்டது. எனவே இவளது இரண்டு கரமும் விரலும் ஒளி

வெள்ளத்தை உமிழ்ந்தன என்று சொல்லாமல் சொல்கிறார். வாங்குவில் வயிரத்து மரகதத் தாள்செறி காந்தல் மெல்விரல் கரப்ப அணிந்து என்கிறார். கரப்ப என்றால் மறைந்து போதலாகும். இப்போது இவளது மெல்லிய காந்தல் மலரினைப் போன்ற விரல்கள் எங்கே சென்று மறைந்தன என்று கேட்கிறார். இப்போது இந்தப் பாடல் வரிகளை முழுமையாகக் காண்போம்.

வாளைப் பசுவாய் வணக்குறு மோதிரம்
கேழ்கிளர் செய்கேழ் கிளர்மணி மோதிரம்
வாங்குவில் வயிரத்து மரகதத் தாள்செறி
காந்தல் மெல்விரல் கரப்ப அணிந்து

என்பது பாடல்.

அக்காலத்தில் தமிழ்ப் பெண் எவ்வகையான ஆடையணிகலன்களைக் கொண்டிருந்தாள் என்பதற்கான அரிய பதிவு. காரணம் சங்க இலக்கியம் என்பது மலராலும் நுண்ணிய இழையாலும் இலைதழையாலும் பிண்ணப்பட்ட கைபுனை ஆடையாகும். இதனைத்தான் காதலன் காதலிக்குக் கையுறை யாக்குவான். பெண்கள் தமது மார்பினை மறைத்து தொய்யல் அணிந்து கொண்டதாகவும் சங்கப் பாடல் காட்டுகிறது. அதனை தொய்யல் அணி முலை என்ற சொல்லால் காட்டுகிறது. சந்தனம் புணுகுப் பூச்சுகளினால் தமது மார்பகத்தில் ஓவியம் தீட்டி மறைத்துள்ளனர். இம்முறை இன்றும் பச்சைக் குத்தும் முறையாகத் தீவுகளில் வாழும் இன்றைய காட்டுவாசிகளிடம் காணப்படுகிறது.

எனவே திருமாவளவனின் காலமும் திருக்குறள் எழுதப்பட்ட காலமும் சிலப்பதிகாரம் எழுதப்பட்ட காலமும் தமிழர் நாகரிகத்தின் மறுமலர்ச்சிக் காலமாக இருந்திருக்கிறது. அவற்றில் திருக்குறள் காலம் என்பது பண்பாட்டு எழுச்சி மிகு காலமாகவும் இருந்திருக்கிறது. அதன் பிறகு மக்கள் பக்தி மனப்பான்மைக்குப் பழக்கப்படுத்தப்பட்ட காலமாகியது.

சங்கிலிப் புனைவினை

மாதவி தன்கூந்தலை வாசனாதி திரவியங்களால் சுத்தம் செய்து நறு நெய் கொண்டு நீவி விட்டு தலையை அலங்கரித்துக் கொண்டதைக் கண்டோம். தோள்வளை கைவிரல் மோதிரம் மேகலை என்று பல்லாபரணங்களை அணிந்து கொண்டாள். தொடை பாதம் கால் விரல் என்று அனைத்தும் அழகிய பொன்னகையால் ஒளிர்ந்தன. இப்போது கழுத்திலும் மார்பிலும் சரம் சரமாக சங்கிலி வகைகளை எடுத்துப் போட்டுக் கொள்கிறாள். அதனை,

சங்கிலி நுண்தொடர் பூண்யாண் புனைவினை
அம்கழுத்து அகவையின் ஆரமோடு அணிந்து
என்கிறார்.

சங்கிலி என்றால் வீர சங்கிலி என்று நாட்டார் அவர்கள் பொருளுரைக்கிறார். நுண் தொடர் பூண் யாண் என்றால் மெல்லிய சங்கிலிக் கொத்துகள் பலவற்றைக் கொண்ட ஒரு சரக் கொத்து. யாண் அல்லது ஞாண் சரடால் பூட்டப்படுவது என்று பொருள். இதனடியாக இடுப்பில் போடப்படும் சரடிற்கு அரைஞாண் என்ற சொல் பிறந்தது. இப்படியாக அவளது கழுத்தில் கை கொள்ளாத அளவிற்கு பற்பல

வகையான சங்கிலிகள் அமர்ந்து மின்னின. அவற்றில் முத்து மாலைகளும் விரவிக் கிடந்தன என்பதை ஆரமோடு அணிந்து என்ற சொல் குறிக்கிறது.

கயிற்கடை ஒழுகிய காமர் தூமணி

அடுத்ததாக அவளது பிடரி பின்புற முதுகினையும் அலங்கரித்த சங்கிலி வகைகளை எடுத்தோதுகிறார் புலவர். அதனை

கயிற்கடை ஒழுகிய காமர் தூமணி

செயத்தகு கோவையின் சிறுபுறம் மறைத்துஆங்கு

என்கிறார். சங்கிலிக் கோர்வையை இணைத்து நிற்கும் சிறு கொக்கி வலையம் என்ற முனைகளைப் பிணைக்கும் அழகிய மணிக் கோவை அவளது பிடரியிலிருந்து முதுகில் விழுந்து மறைத்து அழகு செய்தது என்கிறார். கயிற்கடை ஒழுகிய காமர் தூமணி என்கிறார்.

இந்திர நீலத்து இடைஇடை திரண்ட

சந்திர பாணி தகைபெறு கடிப்புஇணை

அம்காது அகவயின் அழகுற அணிந்து

தெய்வ உத்தியொடு செழுநீர் வலம்புரி

தொய்யகம் புல்லகம் தொடர்ந்த தலைக்குஅணி

மைஈர் ஓதிக்கு மாண்புற அணிந்து

என்கிறார்.

இப்போது தலைக்கு அணிந்து கொள்வதற்கான அழகிய வில்லைகளையும் நெற்றிச் சுட்டிகளையும் வரிசைப்படுத்துகிறார். இந்திர நீல மணி மற்றும் சந்திர பாணி என்ற வைரக் கற்கள் பொதித்த குதம்பை என்ற வில்லையைத் தலையில் காதிற்கு மேலே அணிந்து கொண்டாள். அம்காது அகவயின் அழகுற அணிந்து என்கிறார்.

மேலும் வலம்புரிச் சங்கினை இழைத்துச் செய்யப்பட்ட தொய்யகம் புல்லகம் என்ற அணிகளையும் எடுத்துப் பூட்டிக் கொண்டாள் என்கிறார். சங்கு என்பதை செழு நீர் வலம்புரி என்கிறார். அதாவது பார்ப்பனரின் கடவுளான திருமாலின்

கையில் உள்ளது வலம்புரிச் சங்கு என்ற ஒரு குறிப்பினையும் பொதித்து வைத்துள்ளார். அதனால்தான் தெய்வ உத்தியொடு செழு நீர் வலம்புரி என்று பாட்டெடுத்தார்.

கூடலும் ஊடலும் கோவலர்க்காக

ஓதி என்றால் தலை முடி என்று பொருள். மைசர் ஓதி என்றால் கருங் கூந்தல் என்று பொருள். இத்தகைய ஒப்பனைகளோடுதான் மாதவி கோவலனுக்கு முன்பாக தமது பள்ளியறையில் காட்சி தருவாள் என்கிறார் அடிகள். அதனை

கூடலும் ஊடலும் கோவலர்க்கு அளித்து
பாடமை சேக்கைப் பள்ளியுள் இருந்தோள்

என்கிறார்.

புலவர் மாதவியை கால் விரல் முதல் தலைமுடி வரை அழகொழுகு பாதாதி கேசம் என்ற முறையில் பாட்டெடுத்தார். இத்தகைய ஒப்பனையில் அழகுப் பேழை ஆடவனின் முன்தோன்றினால் எத்தகைய பிணக்கும் பெருவளை முயக்கும் இறுக்கும் என்பதை இளங்கோவடிகள் இன்பவடிகளில் யாத்தளித்தார்.

அடுத்த காட்சியாக ஒரு நாள் காலைப் பொழுதினைக் கண் முன் கொண்டுவந்து நிறுத்துகிறார். கோவலனும் மாதவியும் உப்பரிகையில் இருந்து நீண்ட நெடிய வீதிகளை எட்டிப் பார்க்கின்றனர். முழுநிலவு வானில் தலை காட்டுகிறது என்கிறார். மக்கள் கடல் விளையாட்டை விரும்பி விரைந்து செல்கின்றனர். அதனைக் கண்ட மாதவி தானும் அவர்களோடு கடற்கரைக்குச் சென்று அவர்களது கடல் விளையாட்டினைக் காணச் செல்வோம் என்கிறாள். இதனை உருகெழு மூதூர் உவவுத்தலை வந்தென என்கிறார். உவவுத் தலை என்றால் வானத்தில் தோன்றும் முழு நிலவு என்று பொருள்.

அக்காலத்தில் தமிழ் மண்ணில் ஒவ்வொரு முழு நிலவு இரவும் விழாக் காலம் போல் மக்கள் ஆங்காங்கு தமது மூதாதையர்களின் நடுகல் நாட்டிய பொது மைதானத்தில் ஒன்று

கூடுவர். வெற்றி வீரனின் நினைவினைக் கொண்டாடுவர். அன்று இரவு முழுவதும் ஆடல் பாடல் நாடகம் பறையிசை புலால் விருந்து என்று இன்ப நிகழ்வுகளுக்குப் பஞ்சமில்லை. பூம்புகார் கடற்கரை நகராகியதால், அதற்கேற்றவாறு கடலாடுகளிப்பினை விழாவாக எடுத்துள்ளனர். இதனைக் காணச் செல்ல கோவலனின் இசைவினை வேண்டினாள் என்கிறார் அடிகள்.

உருகெழு மூதூர் உவவுத்தலை வந்தெனப்
பெருநீர் போகும் இரியல் மாக்களொடு
மடலவிழ் கானல் கடல்விளை யாட்டுக்
காண்டல் விருப்பொடு வேண்டினள் ஆகி

என்கிறார்.

கோஏறு கழுதை

இப்போது சேவல் கூவும் காலை நேரம். தாமரை மொட்டவிழ அதில் உறங்கும் புள்ளினம் குரலெடுக்கின்றன. கீழ் வானில் வெள்ளி முளைக்கும் வேளை. அழகிய வைகறைப் பொழுதில் இருவரும் ஒப்பனை புனைந்துப் புறப்பட்டனர். வானத்து மழையினைப் போன்ற நீண்ட கைகளை உடைய கோவலன் ஒரு கோஏறு கழுதையின் மீது ஏறி அமர்ந்தான். மாதவியோ ஒரு வண்டியில் ஏறி அமர்ந்து கடற்கரையை நோக்கிப் பயணித்தனர் என்கிறார்.

மேலே கோவேறு கழுதை என்ற ஒரு சொல்லாடல் வருகிறது. அடிகள் குதிரையைக் குறிக்கின்ற புரவி என்ற சொல்லை ஏன் பயன்படுத்தவில்லை என்ற ஒரு கேள்வி எழுகிறது. கி.மு. காலத்தில் எழுதப்பட்ட பட்டினப் பாலையில் பொற்கால் புதல்வர் புரவி உருட்டும் என்றும் பணைநிலைப் புரவியின் அணைமுதற் பிணைக்கும் கழிசூழ்ப் படப்பை என்ற பாடல் வரிகளும் உள்ளன. அவை குதிரை என்ற சொல்லாடலையும் கொண்டுள்ளன. மேலும் குறுந் தொகைப் பாடல்களிலும் குதிரையைப் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. அப்படியிருக்க பார்ப்பனரின் கழுதைப் பயணம் என்பது அபசகுனம் என்ற கருத்தாக்கத்தின் குறியீடாகிறது.

மேலும் கோ என்றால் அரசன் மற்றும் உயர்ந்த செல்வந்தர்களைக் குறிப்பது. எனவே கோஏறு கழுதை என்றே எடுத்துக் கொள்வோம். இப்போது கடலாடு காதையின் பாடல் வரிகளை நோக்குவோம்.

பொய்கைத் தாமரைப் புள்வாய்ப் புலம்ப
வைகறை யாமம் வாரணம் காட்ட
வெள்ளி விளக்கம் நள்இருள் கடியத்
தார்அணி மார்பனொடு பேர்அணி அணிந்த
வான வண்கையன் அத்திரி ஏற
மான்அமர் நோக்கியும் வையம் ஏறி

என்கிறார்.

கோடி பல அடுக்கிய கொழுநிதிக் குப்பை.

மாதவி கோவலன் இருவரும் நகர வீதிகளைக் கண்டு இரசித்துச் சென்று கொண்டிருக்கின்றனர். அவர்கள் எதனைக் கண்டனர் என்பதைக் கோடி பல அடுக்கிய கொழுநிதிக் குப்பை என்கிறார். அதாவது தெருவில் விற்பனைப் பொருட்களை அடுக்கி வைத்துள்ளனர் என்கிறார். கொழுநிதிக் குப்பை என்கிறார். கொழுநிதி என்றால் விலை உயர்ந்தது என்று பொருள். குப்பை என்றால் நாலாவிதமான அரிதான பொருட்கள் என்று பொருள். இவற்றை நிறைத்து வைத்த தெருவினை மாடம் மலி மறுகின் பீடிகைத் தெரு என்கிறார் அடிகள்.

அடுத்ததாக உள்ள பெரிய வீதிகளில் மலர்களால் அலங்காரம் செய்யப்பட்ட மாணிக்க விளக்குகள் உள்ளனவாம். இதனை மலர் அணி விளக்கத்து மணிவிளக்கு எடுத்து ஆங்கு என்கிறார். அந்த விளக்கினை ஏற்றி அதற்கு நெல் தூவி வணங்கினர் என்கிறார். இதனை அலர்கொடி அறுகும் நெல்லும் வீசி என்கிறார். அதாவது அறுகும் புல்லினையும் நெல்லினையும் எடுத்து அந்த விளக்கிற்குத் தூவி வணங்கினர் என்கிறார்.

அந்தத் தெருக்களில் உள்ள கடைகளில் பணி செய்கின்ற பெண்கள் தங்களது தண்டையொலி குளுங்க இங்கும்

அங்கும் நடைபயின்றனர் என்கிறார் அடிகள். இதனை மங்கலத் தாசியர் தம்கலன் ஒலிப்ப இருபுடை மருங்கினும் திரிவனர் பெயரும் என்கிறார்.

இப்போது அடிகள் பார்ப்பனீயத்தை மீண்டும் கையில் எடுத்துக் கொள்கிறார். திருமகள் இருக்கை செவ்வனம் கழிந்து என்கிறார். திருமகள் என்றால் இலக்குமிக் கடவுள் என்கிறார் உரையாசிரியர். அந்த வீதிகளில் செல்வத்திற்கு உரிய கடவுளான இலக்குமியே வாசம் செய்கிறாள் என்கிறார். இப்படிப்பட்ட வீதிகளைக் கடந்து சென்றனர் என்கிறார். இதனை

கோடிபல அடுக்கிய கொழுநிதிக் குப்பை
 மாடம்மலி மறுகின் பீடிகைத் தெருவின்
 மலர்அணி விளக்கத்து மணிவிளக்கு எடுத்துஆங்கு
 அலர்கொடி அறுகும் நெல்லும் வீசி
 மங்கலத் தாசியர் தம்கலன் ஒலிப்ப
 இருபுடை மருங்கினும் திரிவனர் பெயரும்
 திருமகள் இருக்கை செவ்வனம் கழிந்து

என்கிறார். வள்ளுவரோ

மணியில் திகழ்தரு நூல்போல் மடந்தை
 அணியில் திகழ்வதுஒன்று உண்டு (குறள் 1273)

என்று திகைக்கிறார்.

கூல மருங்கில் கோவலன் செல்ல

கோவலனும் மாதவியும் புகார் நகரின் வீதிகளில் பயணிக்கின்றனர். வெளி நாட்டினர் தமக்கென்று தனியே கடைகளை அமைத்திருந்தனர். இறக்குமதிப் பொருட்களைப் பற்றிய விபரங்களைச் சீலைத் துணியால் ஆன கொடிகளில் எழுதித் தொங்க விட்டிருந்தனர். இதனை, கூல மருங்கில் கொடி எடுத்து நுவலும் என்கிறார். அதனைக் கண்டு இரசித்துக் கொண்டே அவர்கள் நெய்தல் நிலத்தின் கடற்கரைச் சோலையை அடைந்தனர் என்கிறார் அடிகள். அதனை

மகர வாரி வளம்தந்து ஓங்கிய
கலம்தரு திருவின் புலம்பெயர் மாக்கள்
வேலை வாலுக்கத்து விரிதிரைப் பரப்பில்
கூல மருங்கில் கொடி எடுத்து நுவலும்
மாலைச் சேரி மருங்கு சென்று எய்தி

என்று அவர்களை வரவேற்கிறது கடற்கரை மணல்வெளி.

இப்போது இளங்கோவடிகள் இந்திர விழா ஊர் எடுத்த காதையில் சுட்டிய மருவூர்பாக்கம் பட்டினப்பாக்கம் என்ற பகுதியை வேறு ஒரு கோணத்தில் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார்.

மாலை நேரத்து மனமகிழ் விளக்கு

மாலை நேரத்தில் வியாபாரிகள் பலரும் விளக்கு ஏற்றி வைத்து வீதியை ஒளிவெள்ளத்தில் மின்னச் செய்கின்றனர். அந்த வகையில் பெண்களின் ஒப்பனைப் பொருட்களான வண்ணக் கலவை, சாந்து வகை, மலர் வகை, சுண்ணப் பொடிப் பூச்சுப் பொருள், பண்ணிகாரம் என்பனவற்றை விற்போர்களது விளக்கினை ஏற்றிக் காட்டுகிறார். அதனை

வண்ணமும் சாந்தும் மலரும் சுண்ணமும்
பண்ணியப் பகுதியும் பகர்வோர் விளக்கமும்

என்கிறார்.

அடுத்ததாகச் செய்வினை கம்கியர் கைவினை விளக்கமும் என்கிறார். கருமார் கொல்லர் என்று கைவினைக் கலைஞர்கள் தமது கலைப் பொருட்களை விற்பனை செய்கின்ற கூடத்து விளக்கினை ஏற்றுகிறார். அது போல் காழியர் மோதகத்து ஊழ்உரு விளக்கமும் என்கிறார். பிட்டு வணிக மாக்களை காழியர் என்கிறார். மோதகம் என்றால் கொழுக்கட்டயின் உள்ளே திணிக்கப்படும் வெல்லப்பாகுப் பருப்பு. இதனை கொழுக்கட்டை அல்லது மோதகம் என்றே இன்றும் வழக்கில் உள்ளது. இவற்றை விற்றிக் கின்ற மாதரசிகளும் விளக்கேற்றினர் என்கிறார்.

மேலும் கூவியர் கார் அகல் குடக்கால் விளக்கமும் என்கிறார். அப்பம் விற்போர் இன்றைய குத்து விளக்கினைப் போன்ற தண்டு விளக்கினை ஏற்றி வைத்தார்கள் என்கிறார்.

இது போல் நொடைநவில் மகடுஉக் கடைகெழு விளக்கமும் என்கிறார். நொடை நவில் என்றால் விலை கூறுதல் என்று பொருள். அதாவது ஐயா வாங்க. இன்று விலை குறைக்கப்பட்டது. உடனே வாங்குக. விற்றுத் தீர்ந்து விட்டது என்ற ஒலிப்புகளை அடிகள் அழகாக உள்ளடக்கி நொடை நவில் பெண்களையும் வரிசை வரிகையாக விளக்கினை ஏற்றச் செய்துவிடுகிறார்.

மேலும் இடைஇடை மீன்விலை பகர்வோர் விளக்கமும் இலங்குநீர் வரைப்பின் கலங்கரை விளக்கமும்

என்கிறார். ஒரு பக்கம் வாசனைப் பொருட்கள் விற்பனை யாகிறது. மறு புறம் மோதகம் அப்பம் என்ற உணவுப் பொருட்கள் விலை கூறப்படுகிறது. இதற்கு இடையே மீன் வாங்கலையோ மீன் என்ற ஒரு மீனவப் பெண்ணையும் அடிகள் இடையில் நடைபயிலச் செய்கிறார். அது மட்டும் அன்று, இவர்கள் ஏற்றிய விளக்கு வெளிச்சத்தை யெல்லா வற்றையும் விழுங்கி விடுவதாக அந்தக் கடற்கரையில் கலங்கரை விளக்கும் ஏற்றப்பட்டது என்கிறார்.

மாலை நேரத்தை மயக்கும் இருளையும் ஏலம் இடுகின்ற இளசுகளின் குரலலையில் ஆகாயத்தில் அதிரடியாக கலங்கரை விளக்கம் ஏற்றப்பட்டுவிட்டது. இப்போது கண்ணுக்கு எட்டிய தூரமும் நாவாய்கள் கட்டு மரங்கள் காதல் பறவைகள் தமது சிறகினை விரித்துப் பறக்கிறது என்பதை காட்டாமல் காட்டிவிட்டார் புலவர் பெருமான். அப்போது கடலில் இருந்து மீன்களோடு கரைக்கு இழுத்து வரப்பட்ட கட்டு மரமும் தனது விளக்கினை ஏற்றி புதுவரவினை வெளிச்ச மிடுகிறது. விலங்குவலைப் பரதவர் மீன்திமில் விளக்கமும் என்கிறார். இவர்களது விளக்கின் பெயர்தான் பரதவரின் மீன் திமில் விளக்கு என்கிறார். நாம் இன்று அதனைக் காண்டா விளக்கு என்கிறோம்.

இப்படியாக உள்ளூர் மக்களின் வியாபாரப் பொருட் களை விளக்குமுறக் காட்டிய பெருந்தகை அன்னிய நாட்டினரின் விளக்குகளை விடி விளக்கு என்கிறார். அவர்களை அழகாக மொழிபெயர் தேசத்தார் என்கிறார். தேசத்தைத் துறந்து அவர்கள் வரவில்லை. தமது தாய் மொழியையே பெயர்த்து எறிந்துவிட்டு பிழைப்பிற்காக புகார் வந்தனர் என்கிறார். மொழிபெயர் தேயத்தார் ஒழியா விளக் கமும் என்கிறார். அனையா விளக்கினை விடி விளக்கினை ஒழியா விளக்கு என்பதை கண்டு இரசிக்கிறோம் அல்லவா.

இது மட்டும் அன்று, இந்த நகர வணிக மாக்களையும் அவர்களது பொருட்களையும் காவல் காப்போரும் தமது அலுவலகத்தில் விளக்கேற்றி வைத்தனர் என்கிறார். கழி பெரும் பண்டம் காவலர் விளக்கமும் என்கிறார்.

இவற்றையெல்லாம் எண்ணிப் பார்க்க முடியுமா ? என்ற கேள்வியையும் புலவர் பெருமான் எழுப்பி விடையளிக்கிறார். எண்ணுவரம்பு அறியா இயைந்து ஒருங்கு ஈண்டி என்கிறார். கண்ணைப் பறிக்கும் வண்ண விளக்குப் பட்டியல் நிறைந்த பாடல் வரிகளை கீழே காண்போம்.

செய்வினை கம்கியர் கைவினை விளக்கமும்
காழியர் மோதகத்து ஊழ்உரு விளக்கமும்
கூவியர் கார்அகல் குடக்கால் விளக்கமும்
நொடைநவில் மகநீஉக் கடைகெழு விளக்கமும்
இடைஇடை மீன்விலை பகர்வோர் விளக்கமும்
இலங்குநீர் வரைப்பின் கலங்கரை விளக்கமும்
விலங்குவலைப் பரதவர் மீன்திமில் விளக்கமும்
மொழிபெயர் தேயத்தார் ஒழியா விளக்கமும்
கழிபெரும் பண்டம் காவலர் விளக்கமும்
எண்ணுவரம்பு அறியா இயைந்து ஒருங்கு ஈண்டி

இத்தனை விளக்கு வெள்ளத்தில், தரையில் கடற்கரை மணலில் விழுகின்ற ஒரு சிறு வெண்கடுகினையும் எளிதாகக் காண முடியும் என்கிறார்.

அலைகடல் அருகே ஆயும் பூங்கொடி

தாழை சூழ்ந்த நெய்தல் நிலம் இப்போது தாமரை மலர் நிறைந்த தடாகம் சூழ் மருத நிலமாகியது என்று அடிகள் தமது கற்பனையைத் தட்டி விடுகிறார்.

இடிக்கலப்பு அன்ன ஈர்அயிர் மருங்கில்
கடிப்பகை காணும் காட்சியது ஆகிய
விரைமலர்த் தாமரை வீங்குநீர்ப் பரப்பின்
மருத வேலி மாண்புறத் தோன்றும்
கைதை வேலி நெய்தல்அம் கானல்
பொய்தல் ஆயமொடு பூங்கொடி பொருந்தி

என்கிறார்.

பூங்கொடியாகிய மாதவி தமது தோழியர் புடை சூழ கோவலனின் கை பிடித்து மணற்பரப்பில் கால் வைத்தாள் என்கிறார். பொய்தல் ஆயமொடு பூங்கொடி பொருந்தி

என்கிறார். அப்போது கடற்கரை முழுவதும் ஆடல் பாடல் கொண்டாட்டம் நிறைந்ததாக இருந்ததை கண்டனர். அது அன்று கரிகால் பெருவளத்தான் எடுப்பித்த காவிரியின் புதுப்புனல் வங்கக் கடலோடு புணர்ந்த நாள் விழாவாக இருந்தது என்கிறார்.

விண்பொரு பெரும்புகழ் கரிகால் வளவன் தண்பதம் கொள்ளும் தலைநாள் போல வேறுவேறு கோலத்து வீறுபெறத் தோன்றிக் கடற்கரை மெலிக்கும் காவிரிப் பேரியாற்று இடம்கெட ஈண்டிய நால்வகை வருணத்து அடங்காக்கம்பலை உடங்குஇயைந்து ஒலிப்ப என்கிறார்.

அதாவது கடற்கரையில் பார்ப்பனியம் காட்டிய சதுர் வருணம் மயா சிருட்டம் என்ற கீதையின் வாசகத்தையும் தமிழ் மண்ணில் விதைத்தார் புலவர்.

அதன்படி,

1. பார்ப்பனர்
2. ஆட்சியர் என்ற சத்திரியர்
3. நில உடைமையாளர் என்ற வணிகர் மற்றும்
4. அடிமை வேலை செய்கின்ற ஏழைகளாகிய சூத்திரர் என்போர் தத்தமக்கு உரிய களிப்போசையினை எழுப்பிக் கூடிக் களித்தனர் என்கிறார்.

கண்ணகியின் கதை என்ற பெயரில் மெல்ல சதுர் வருணம் மயா சிருட்டம் என்ற வாக்கினைக் கேட்டே கோவலனும் மாதவியும் தமக்கென்ற ஒரு தனியிடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தனர். அங்கு ஓவியம் தீட்டப்பட்ட திரைச்சீலைகளைக் கொண்டு கட்டில் மெத்தை யாழ் இசை தோழியர்களை உள்ளடக்கிய அழகிய கூடாரத்தை அமைத்தனர். கட்டிலில் கோவலனும் மாதவியும் அமர்ந்தனர். அப்போது தோழி வசந்த மாலையின் கையில் இருந்த அழகிய யாழினை மாதவி வாங்கினாள்.

கடல்புலவு கடிந்த மடல்பூந்தாழைச்
சிறைசெய் வேலி அகவயின் ஆங்குஓர்
புன்னை நீழல் புதுமணல் பரப்பில்
ஓவிய எழினி சூழஉடன் போக்கி

விதானித்துப் படுத்த வெண்கால் அமளிமிசை
வருந்துபு நின்ற வாசந்த மாலைகைத்
திருந்துகோல் நல்லியாழ் கொள்கையின் இருந்தனள்
மாமலர் நெடுங்கண் மாதவி தான்என்

என்று கடலாடு காதையை முடிக்கிறார் அடிகள்.

மாதவியோ,

இளித்தக்க இன்னா செயினும் களித்தார்க்குக்
கள்அற்றே கள்வநின் மார்பு (குறள் 1288)

என்ற குறளடியை நினைந்து கோவலனின் மார்பில் முகம்
பொத்துகிறாள்.

துறையமை நல்யாழ்த் துணையே

கானல் வரி காதை என்பது கோவலன் மாதவி என்ற இரு பெரும் யாழ் விற்பன்னர்களின் காதலும் மோதலும் பற்றியது. ஒரு துறை வல்லார் இருவர் எவ்வாறு தங்களை அத்துறையில் முன்னிறுத்துவர் என்பதற்கு இக் காதை சிறந்த எடுத்துக்காட்டு. இயல்பான சொல்லெடுத்துப் பாடல் புனையப் பட்டுள்ளன. இங்கு கதாநாயகன் யாழாகவே இருக்கிறது. எனவே அடிகள் யாழினை மிகவும் நளிநமாகக் கையாள் கிறார். யாழ் வைக்கின்ற உறை என்பது மிகவும் அழகிய வேலைப்பாடு அமைந்த பட்டு நூலால் ஆனது என்கிறார். அதன் தண்டின் நடுவில் மணமிக்க மலர் ஒன்று புனையப் பட்டு இருந்தது. மணமகளைப் போல் அதனை ஒப்பனை செய்து வைத்திருந்தனர் என்கிறார்.

சித்திரப் படத்துள்புக்குச் செழுங்கோட்டின் மலர்புனைந்து
மைத்தடங்கண் மணமகளிர் கோலம்போல் வனப்புஎய்திப்
என்கிறார்.

யாழின் அனைத்து உருப்புகளும் குற்றம் இல்லாமல் நிறைவாக இருந்தது என்கிறார். இல்லறம் அல்லது நல்லறம் அல்ல என்கிறார். காண்பதற்கு மைத்தடங்கண் மணமகளிர் கோலம்போல் வனப்புடன் இருந்தது என்கிறார்.

ஆண் பெண் அகமகிழ்வு என்பது அவர்களின் வாழ்வியலின் வெளிப்பாடாகிறது. பூசலற்ற புன்னகை யாகிறது. இசையின் பயனாகிறது என்கிறார். இதனையே தொல்காப்பியர் தமது நூற்பா 1038இல்

இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றுஆங்கு
அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கின்
காமக் கூட்டம் காணுங்காலை
துறையமை நல்யாழ்த் துணைமையோர் இயல்பே

என்பார்.

வாழ்க்கை என்பதை தொல்காப்பியர் இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றுஆங்கு என்கிறார். அறம் பொருள் இன்பம் என்பதே சங்கத் தமிழினின் வாழ்வியல் அளவை. இதனையே திருவள்ளுவரும் அறம் பொருள் இன்பம் என்ற முப்பாவாக்கினார். இதனையே ஐந்திணை மருங்கின் அன்பொடு புணரும் என்றார். மலைவாழ் குடிகள் (குறிஞ்சி) காட்டுவாசிகள் (முல்லை) வயல்வெளி வேளாண் மாக்கள் (மருதம்) கடலில் மீன் பிடி தொழில் செய்யும் பரதவர் (நெய்தல்) மற்றும் வறுமை வாட்டும் ஏழைக் குடிகள் (பாலை) என்ற ஐந்து நிலத்து வாழ்வியலும் போற்றுகிறது என்கிறார்.

இங்கே கடவுள் அல்லது துறவு அல்லது வீடுபேறு என்ற வாழ்வியல் குறிக்கோள் ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை. எனவேதான் ஆண் பெண் என்ற இல்லற இன்பத்தைக் காக்கும் அன்பினை காமக் கூட்டம் என்பார் காப்பியர். காமக் கூட்டம் காணும் காலை என்கிறார். அதற்கு ஏதுவாக யாழ் என்ற இசைக்கருவியினையும் அதனை மீட்டுகின்ற துணைவர் களையும் காட்சிப்படுத்துகிறார்.

இங்கும் பார்ப்பனர்கள் மறையோர் தேஎத்து மன்றல் எட்டு என்ற ஒரு வரியை செருகிப் போயினர். அதன் மூலமாகப் பார்ப்பனர்களே தமிழரின் வாழ்வியலுக்கு முன்னோடிகள் என்ற மடை மாற்றத்தைச் செய்துவிட்டனர். இருந்தும் தொல்காப்பியம் தமிழர் மரபு காக்கும் இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றுஆங்கு அன்பொடு புணர்ந்த

ஐந்திணை மருங்கின் காமக் கூட்டம் என்பது குறித்தே களவியல் பாடத்தை முன்னெடுத்துச் சென்றுள்ளது. அது பார்ப்பனரின் மன்றல் முறைமையினை முன்னெடுக்க வில்லை.

இன்ப துன்பம் இணைவே வாழ்க்கை

வாழ்க்கை என்பது இன்பம் மட்டுமே நிறைந்த பயணத்தைக் கொண்டது அல்ல. எனவே துன்பத்தை எதிர் கொள்ளாமல் ஒரு இன்பமும் இல்லை. இதனை நன்கு அறிந்தே இல்லறத்தான் எப்பொழுதும் தமது கருமத்திலும் கடமையிலும் கண்ணாக இருக்க வேண்டும் என்ற அற நெறியைக் கொண்டிருந்தான். அது வினையே ஆடவருக்கு உயிரே என்கிறது.

வினை என்கிறபோது அது தமக்கும் பிறருக்கும் இன்றும் எதிர் வரும் நாட்களும் நற்பலனை நல்குகின்ற செயலாக இருப்பதைக் குறிக்கிறது. எனவே இல்லறத்தான் என்பானுக்கு பொது நலமும் தன்னலமாகிறது. கோவலனின் பயன்பாடு என்பது இத்தகைய சமுதாய நீரோட்டத்தில் இருந்து விடுபட்டதாகிறது. கட்டிய மாதுவை கண்ணீர்க் கடலில் ஆழ்த்தியதாகிறது. சமுதாயம் இவனைத் தூற்றுவதாகிறது. இருந்தும் பார்ப்பனியம் சமுதாயத்தில் பண்பாட்டுக் கலகத்தினை ஏற்படுத்தும் விதமாகத் தமிழ் மண்ணின் தலைவனைப் பரத்தையர் மடியில் கிடத்தி மகிழ்கிறது.

பார்ப்பனர் கனவில் கூட தமிழினம் தன்மானம் காப்பதை விரும்புவது இல்லை என்பதற்கு மாதவி கோவலனின் மரபு மீறல் நல்ல எடுத்துக்காட்டாகிறது. கதையை வேறு வகையிலும் புனைந்திருக்கலாம். இருந்தாலும் அவர்களின் நோக்கம் சென்ற பிறவி மறு பிறவி என்ற அறிவிற்கு ஒவ்வாத கோட்பாடுகளைத் தமிழ் மண்ணில் விதைப்பது. அது போது விதிக் கொள்கையை விடாமல் பரப்புரை செய்வது என்பதாகிறது.

எனவே விதிக் கொள்கைக்கு இங்கு யாமும் யாழிசைப் போக்கும் கை கொடுப்பதாகக் கதையை மீட்டுகிறார் புலவர். மாதவியானவள் யாழினை தொழுது வாங்கினாள் என்கிறார்.

பத்தரும் கோடும் ஆணியும் நரம்பும்என்று
இத்திறத்துக் குற்றம்நீங்கிய யாழ்க்கையில் தொழுதுவாங்கி
என்கிறார். இது ஒரு துன்பியல் நாடகக் காப்பியம் ஆதலால்
மங்கல வாழ்த்தில்

காதலர் பிரியாமல் கவவுக்கை ளெகிழாமல்
தீதுஅறுக எனசின்மலர் கொடுதூவி

என்றார். அதன் பிறகு மனையறம் படுத்த காதையில்

வயற்பூ வாசம் அளைஇ அயற்பூ
மேதகு தாழை விரியல்வெண் தோட்டுக்
கோதை மாதவி சண்பகப் பொதும்பர்

என்று மருத நிலத்திற்கு ஒத்து வராத அயற்பூவினை நோக்கிய
வண்டினைப் போற்றுவதாகப் பாட்டுத்தார்.

புலவாது ஒழியும் கயல் கண்ணே

யாண்டு சில கழிந்தன இல்பெருங் கிழமையின் என்றார். அதாவது கண்ணகியோடு சில ஆண்டுகள் இல்லறம் பயின்றான் கோவலன் என்கிறார். இப்போது குற்றம் நீங்கிய யாழ் என்கிறார். அதாவது மங்கலகரமான சொற்களோடு கதையினை நகர்த்துவது என்பதே முறைமை. ஆனால் அடிகள் யாழ் என்றால் குற்றம் நீங்கியது என்ற சொல்லாடனைப் பெய்துவிடுகிறார்.

இப்போது மாதவி யாழின் நரம்பினை மீட்டுகிறாள். இதனை அடிகள்

எண்வகையால் இசைஎழீஇப்
பண்வகையால் பரிவுதீர்ந்து

என்கிறார். சுருதி சுத்தம் பார்க்கிறாள். இவளது காந்தள் மலர் போன்ற மெல்விரல்களில் மரகத மணி மின்னுகிறது. அம்மின்னொளி நரம்பொலி மீட்டுவதைப் போல் காட்சி

தருகிறது. காண்பதற்கு நரம்புப் படுக்கையில் பயில் வண்டு பாட்டெடுப்பது போல உள்ளது என்கிறார். இதனை

மரகதமணித் தாள்செறிந்த மணிக்காந்தள் மெல்விரல்கள்
பயிர்வண்டின் கிளைபோலப் பல்நரம்பின் மிசைபடர

என்கிறார். இப்போது மாதவியானவள் தங்களின் கட்டளை யாது என்று கேட்டு கோவலனிடம் அந்த யாழினை நீட்டுகிறாள். அப்போது அவன் என்ன செய்தான் என்பதை குறிப்பாக முகமன் கூட்டுகிறார்

ஏவல்அன்பின் பாணி யாது எனக்
கோவலன் கையாழ் நீட்ட, அவனும்
காவிரியை நோக்கினவும் கடல்கானல் வரிப்பாணியும்
மாதவிதன் மனம்மகிழ வாசித்தல் தொடங்குமன்

என்று தமது காப்பியத்தை மீட்டுகிறார்.

அதாவது கோவலன் யாழினை வாங்குகிறான். கானல் வரி பாணி பாடுகிறான். பாணி என்றால் பாட்டு என்பது பொருள் என்பதை மேலே கண்டுள்ளோம். அப்போது காவிரி நதியைப் பெண்ணாகப் பாவித்து யாழெடுக்கிறான். மேலும் கங்கை நதியையும் பார்ப்பனர் இங்கு இணைத்தே கங்கை மங்கை என்று பார்ப்பனீயக் கருத்தினை இணைய விடுகிறார்கள். இழைய விடுகிறார்கள். அதன்படி கங்கை மங்கையையும் போற்றிப் பாடுகிறான். வங்கக்கடல் என்ற ஆண்மகன் தன்னை இன்முகத்தோடு புணர்ந்து மகிழ ஓடோடி வருகின்ற காவிரி கங்கை என்ற பல பெண்களையும் தழுவி மகிழ்வான் என்றே யாழினை மீட்டிவிடுகிறான்.

திங்கள் மாலை வெண்குடையான்
சென்னி செய்கோல் அதுஓச்சிக்
கங்கை தன்னைப் புணர்ந்தாலும்
புலவாய் வாழி காவேரி
கங்கை தன்னைப் புணர்ந்தாலும்
புலவாது ஒழிதல் கயல்கண்ணாய்
மங்கை மாதர் பெருங்கற்புஎன்று
அறிந்தேன் வாழி காவேரி

என்ற செய்தியை மாதவிக்குத் தெரிவித்துவிடுகிறான்.

இங்கு கடல் என்பது ஒரு ஆண்மகனாகிறான். அதில் வந்து கூடும் ஆறுகள் அழகு மங்கையாகின்றனர். ஒருவன் பல மாதரைக் கூடுகிறான். என்றாலும் கட்டிய மனைவி கலக்கமுறுவது இல்லை என்ற உள்ளூரை வைத்து யாழ் ஒலிக்கிறது.

தன் கணவன் கங்கை என்ற வேற்று மங்கையாகிய பார்ப்பனப் பெண்ணைக் கூடி மகிழ்ந்தாலும் காவிரி என்ற தமிழ்மகளின் கற்பு நிலை கலக்கமுறாது என்றே பாட்டெடுக்கிறான். ஆனால் இது கண்ணகியின் பொறையுடைமையை நிறையுடைமையை முன்னிறுத்துவதாக அமைந்துவிடுகிறது. மாதவியை விலைமாதாக்கிக் காட்டுவதாகிறது.

அதாவது இல்லத்தரசியானவள் தனது கணவன் பரத்தைையைக் கூடி மகிழ்ந்தாலும், அவனைப் பிறகு மன்னித்து ஏற்றுக் கொள்வாள். இது களவு மற்றும் கற்பியல் நெறியில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட மரபு. ஆனால், பரத்தை பல ஆண்களோடு கூடிக் களிப்பதை எந்த ஒரு ஆடவனும் ஏற்க மறுப்பான். இது சங்க காலத்து மனையற முறைமையாக இருந்தது என்ற விளக்க உரையாகிவிட்டது. உறவில் விரிசலை விழ்ச்செய்துவிட்டது.

காதல் பரத்தை கதையல நிஜமே

எனவேதான் சங்க காலத்தில் இல்லக்கிழத்தி என்றும் காதல் கிழத்தி என்றும் கற்பு வாழ்க்கை கடமை வாழ்க்கையாக இருந்தது. காதல் பரத்தை பல ஆண்களின் துணையை அல்லது உதவியை நாடுவது இல்லை. அது பெரும்பாலும் தனது கணவனது உறவினர் அல்லது நண்பராக இருந்திருக்க வாய்ப்பு உள்ளது.

ஆனால் பொது இடத்தில் ஒருவளை நிற்கச் செய்து விலை பேசி வாங்கி அவளோடு சிறிது காலம் வாழ்வதை சங்க காலம் ஏற்றது இல்லை. அப்படி ஒரு சொல்லெடுத்து பாடல் புனைந்ததும் இல்லை. பார்ப்பனீயம் அத்தகைய இழிவையும் சிலப்பதிகாரத்தின் மூலம் செய்து முடித்தது.

தமிழ்ப் பெண்ணின் மானத்தைப் பறித்தது. பண்பாட்டுச் சிதைவினை ஏற்படுத்தி முடித்துவிட்டது. இதனை வேறு விதமாகப் பார்க்கலாம்.

சங்க காலத்தில் போர் என்பது அடிக்கடி நடத்தப்பட்ட நிகழ்வாகியது. அப்போது விதவையாக மாறிய மாதர்களை இப்படி ஆடவர்கள் தத்தெடுத்தபோது அவர்கள் காதல் பரத்தையாயினர். அதற்கு இல்ல கிழத்தி எதிர்ப்பு தெரி விப்பது இல்லை. காரணம் அது ஒரு சமுதாயக் கடமை. இதனையே கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் இசுலாம் புனிதமாக ஏற்றது. ஐந்து அபலைப் பெண்களுக்கு ஒரு ஆடவன் வாழ்வளிக்க வழி காட்டியது.

மன்னும் மாதர் பெருங்கற்பு

எனவே மங்கை மாதர் பெருங்கற்பு என்று அறிந்தேன் வாழி காவேரி என்பதின் உள்ளூரையை உணர்ந்து ஆடலரசி துடித்துப் போனாள். காவிரியாகிய கண்ணகி என்பாள் கோவலனை மன்னித்து ஏற்பாள் என்பதைக் கேட்டுக் கொதிக்கிறாள். காரணம் சில வருடங்கள் இவனைத் தவிர வேறு ஆடவரை மனத்தாலும் நாடியது இல்லை. தற்போது பதினைந்து ஆண்டு நிரம்பிய பெண்ணிற்கு இவள் தாயாகவும் மாறிப் போனாள். இப்படிப்பட்ட ஒரு நிலைமை பொது மகளிர் வாழ்வியலில் அனுமதிக்கப்படுவது இல்லை. எனவே மன மாற்றம் உணர்ந்த கால்கள் ஊனமுற்றன. தடுமாற்றம் கொண்டன. கோவலன் எதற்காக கற்பு என்பதற்கு புதிய விளக்கத்தைப் புகுத்துகிறான் என்ற கேள்வியில் மனமும் தடுமாறிப் போனது. இங்குதான் அடிகளார் ஊழ்வினை உருத்து வந்து ஊட்டும் என்ற தமது விதிக் கோட்பாட்டை நினைவுறுத்துகிறார். நிலைப்படுத்துகிறார்.

எரியும் தீபத்திற்கு எண்ணெய் வார்த்தாற்போல் கோவலன் இப்போது வேறு ஒரு கண்ணியை எடுத்து வீசிவிடுகிறான். ஆடவன் ஒரு வேளை கங்கையைத் தவிர்த்து தமிழ் நாட்டிலேயே உள்ள வேறு ஒரு பெண்ணைக் கூடி சுகித்தாலும், கரம் பிடித்த மனைவி கணவனை வெறுத்து ஒதுக்க மாட்டாள் என்று மெட்டெடுத்துவிடுகிறான்.

மன்னும் மாலை வெண்குடையான்
 வளையாச் செங்கோல் அதுஓச்சிக்
 கன்னி தன்னைப் புணர்ந்தாலும்
 புலவாய் வாழி காவேரி
 கன்னி தன்னைப் புணர்ந்தாலும்
 புலவாது ஒழிதல் கயல்கண்ணாய்
 மன்னும் மாதர் பெருங்கற்புஎன்று
 அறிந்தேன் வாழி காவேரி!

என்று அழுத்தம் திருத்தமாகப் பாடிவிடுகிறான்.

கன்னி என்றால் தென்னிந்தியாவின் தென்குமரி ஆற்றினைக் குறிக்கிறது. கங்கைக் கிடைக்க வில்லை யென்றால் இருக்கவே இருக்கிறாள் குமரி மங்கை. எனக்கென்ன குறைவு என்று ஆண்மையை மீட்டிவிடுகிறான். கோவலனுக்கு என்ன ஆயிற்று என்று மயக்கம் கொள்கிறாள் மங்கை. இருந்தும் இவள் இப்போதும் உரிமை மகளிராகவே தன்னை வரித்தெடுத்துக் கொள்கிறாள். களவியும் புலவியும் கண்ணில் கனலாகிறது. இருந்தும் பொறுமை காக்கிறாள்.

மாதவியின் தோழிமார்கள் துடி துடித்துப் போகின்றனர். ஐயனே என்று அழைக்கின்றனர். எங்களது நிலத்தில் பகலில் அல்லி மலர் பூத்து விட்டது. தவறு இழைத்து விட்டது. காரணம் அது வெண் சங்குக் கூட்டங்களையும் நல் முத்து நிறைகளையும் கண்டு இரவுப் பொழுது வந்து விட்டதோ என்று முகம் மலர்ந்துவிட்டது. உங்களது வரவினைக் கண்டு அது போல் மாதவியும் மனம் மயங்கிவிட்டாள் என்ற பொருளில் பாட்டெடுத்துனர். அழகிய பாடல் இதோ

கரியமலர் நெடுங்கண் காரிகைமுன்
 கடல்தெய்வம் காட்டிக் காட்டி
 அரியசூள் பொய்த்தார் அறன்இலர்என்று
 ஏழைகள் யாங்கு அறியோம் ஐயா!

என்கின்றனர். மனம் உருகி நிற்கின்றனர்.

ஐயா நாங்கள் ஏழைப் பெண்கள். தாங்கள் கடல் தெய்வத்தைச் சாட்சியாக வைத்து யாம் உம்மைக் காப்பேன் என்று சத்தியம் செய்து கைபிடித்தீரே. மறந்து விட்டீரோ

என்கின்றனர். இன்று அந்த உறுதியினை மறந்து அறம் காக்கும் கடப்பாட்டினை இழந்தீரோ ? எம் தலைவியை விட்டு விலகத் தீர்மானத்தீரோ என்ற பொருளில் இடித்துரை நல்கினர்.

விரிகதிர் வெண்மதியும் மீன்கணமும்
ஆம்என்றே விளங்கும் வெள்ளைப்
புரிவளையும் முத்தும்கண்டு ஆம்பல்
பொதிஅவிழ்க்கும் புகாரே எம்மூர்!

என்றனர்.

அதாவது யாமும் மாதவியும் பகலில் மதி மயங்கிய அல்லியைப் போன்றவர்கள். அவர்களையும் இந்தப் புகார் நகரம் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. குற்றம் குறை காண்பது வேண்டா என்று குறிப்பால் உணர்த்தினர்.

முழுமதி புரையகம் மூடிய மேகம்

சிலப்பதிகாரம் எதற்காக எழுதப்பட்டது என்பது குறித்து இங்கு ஆராய்ந்து வருகிறோம். அது பார்ப்பனர்களின் வேத மதத்தின் கருத்துகளை அன்றைய தென் இந்தியா என்ற திராவிட மண்ணில் பரப்புரை செய்வதற்காக எழுதப்பட்டது என்பதை காண்கிறோம். அன்று தென் இந்தியா முழுவதிலும் பேசப்பட்ட ஒரு மொழியாக தமிழ் இருந்ததை மறவோம்.

கதையையும் தமிழின் இனிமையையும் அத்துணை எளிதாகத் தள்ளிவிட முடியாது என்பதையும் அறிவோம்.

கானல் வரி காதையில் கோவலன் மாதவியைக் கடற் கரையிலேயே விட்டு விட்டு வந்து விடுகிறான். அதற்கு உரிய மன ஓட்டத்தினை யாமும் யாழின் இசையும் ஒருங்கிணைந்துத் தந்துவிட்டது. இயற்கையைப் பாட மெட்டெடுத்த கோவலன், கங்கை காவிரி மற்றும் குமரியாறு என்று சொல் எடுத்து விட்டான். கட்டழகியின் காமக் கண்களில் இருந்து தன்னை மீட்டெடுக்க எத்தனித்து விட்டானோ என்று கூட நினைக்கத் தூண்டும் விதமாக கற்பனைக் குதிரையை தட்டிவிட்டு விட்டான். மாதவி நல்லாளின் மாக்கலைக்கு சவால் விடுத்தான்.

அப்போது ஒரு ஆடவன் எத்தனைப் பெண்களோடு கூடிகளித்தாலும், அவனது கற்புக்கரசியானவள் அவனை வெறுத்து ஒதுக்கிவிட மாட்டாள் என்றே யாழிசைத்தான். இதன் உள்ளுறையோ விலைமகள் என்பாள் அப்படிப்பட்ட நம்பிக்கையைக் கொண்டவள் அல்லள் என்ற ஒரு எண்ணப்பாட்டினை எழுப்பிவிட்டான்.

பெண்கள் எதையும் மூடி மறைத்துப் பேசும் வழக்கினை அறியாதவர்கள். எனவே மாதவி பொறுமை காத்தாலும் அவளது தோழிகள் கொதித்து எழுகிறார்கள். ஐயனே அன்று கடல் தெய்வத்தைச் சாட்சியாக வைத்து மாதவியை கைவிட மாட்டேன் என்று அவளின் இல்லம் புகுந்தீரே என்கின்றனர்.

அது மட்டும் அன்று, எனது தலைவி மாதவியானவள் அவளது குலமுறைப்படி விலை கூறப்பட்டாள் என்பது உண்மை. அப்போது தோழியாக அவளைச் சுற்றி நின்றோம். அப்போது தாங்கள்தான் என்பின்னே நின்று உதவிக்கு அழைத்தீர். கையில் காணிக்கையோடு (கையுறையோடு) நின்று அவளைக் கூட அழைத்தீர். ஆனால் இத்துனை ஆண்டுகள் அவளோடு குடும்பம் நடத்திவிட்டு, இப்போது தாங்கள் யாரோ எவரோ போன்று இப்படி அவளைப் பொதுப்பெண்டிர் என்று கூறுவதற்கு எப்படித் துணிந்தீர்? என்று கேட்கிறாள். அதாவது அன்று தாங்கள் எங்களைக் கெஞ்சிப் பின் நின்றீர். ஆனால் இன்று யாம் தங்களைக் கெஞ்சுமாறு செய்து விட்டீரே என்கிறாள். இதனை,

காதலர் ஆகிக் கழிக்கானல்
கையுறைகொண்டு எம்பின் வந்தார்
ஏதிலார் தாமாகி யாம்இரப்ப
நிற்பதையாங்கு அறிகோம் ஐயா!

என்கிறாள்.

காப்பியத்தில் உணர்வு பூர்வமான ஒரு திருப்பமுனையாக இந்தத் தோழியின் கூற்று உள்ளது. அவள் கூறுவாள், ஐயா தாங்கள் இந்த புகார் நகரத்தின் பெருந்தனவந்தர். தாங்கள் வாழுகின்ற ஊரிலேயே நாங்களும் வசிக்கின்றோம். தங்களுக்குத் தெரியாதது ஏதும் இல்லை.

நந்தவனத்து வண்டுகள் எங்கள் தலைவியின் கண்களைக் கண்டதும் அதனை அழகிய மலரோ என்று மயங்குகிறது. அது நேரே மலரினை நோக்கிச் சென்று அதன் மணத்தை நுகர்ந்து பார்த்து உடனேயே மாதவியின் மலர் முகத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி வருகிறது. அது மீண்டும் நந்தவனத்து மலர்களை நாடுவது இல்லை. ஆனால் இன்று யாம் அப்படி ஏமாற்றப்பட்ட வண்டுகளானோம் ஐய என்று கண்ணீர் சொரிகிறாள்.

மாதரார் கண்ணும் மதிநிலநீர்
இணைகொண்டு மலர்ந்த நீலப்
போதும் அறியாது வண்டுஊசல்
ஆடும் புகாரே எம்மூர்!

என்கிறார். இதன் பொருள் ஐயா வாழ்வில் நல்லது கெட்டது இருக்கலாம். அதற்காக பெண்களை ஆண்கள் தவிக்கவிட்டுச் செல்வது தகுமா ? என்று கேட்கிறாள்.

நாடகக் காப்பியம் என்பதால் மேலே தோழியின் கூற்றுக்கு எதிர் கூற்றாக அமையுமாறு அடிகள் பாட்டுடுத்தார். தலைமகன் தலைமகள் என்பார் தமது பக்கத்து எண்ண ஓட்டத்தை எடுத்துரைப்பார் என்பதற்குப் பாடல் வரிகள் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகிறது.

இவர்களது முதல் சந்திப்பாகிய இயற்கைப் புணர்ச்சி எப்படிப்பட்டது என்பதைக் காட்டுவதாகிறது. அப்போது தலைவன் அவளை கடற்கரை மண்ணில் முதல் முதலில் கண்டு திகைத்துப் போனேன் என்கிறான். கயல்எழுதி வில்எழுதி கார் எழுதி காமன் செயல் எழுதித் தீர்த்தமுகம் திங்களோ காணீர் என்கிறான்.

மாதவி வானத்து நிலவாக எதிர்ப்பட்டுள்ளாள். அவளது கண்கள் அழகிய மீனாகக் காட்சி தந்துள்ளது. அவளது புருவமோ பார்ப்பனரின் காதல் தொழிலைச் செய்ய துணை நிற்கும் காமன் கடவுளின் கையில் உள்ள வில்லினைப் போல உள்ளது. அவளது கரிய கூந்தலோ மழை தரும் மேகத்தினைப் போன்றே உள்ளது. பால் நிலவு முகத்தாளாகிய இக்காரிகை யாரோ என்ற ஐயத்தை எழுப்புகிறதே. என்று உற்றுப் பார்க்கிறான்.

இறக்குமி யாகிய இராகு கேது.

அதற்கு விடையாக பார்ப்பனியம் தனது மூடக் கருத்து களை மெல்ல பொதிந்து வைத்துவிட்டது. அது திங்களோ காணர். திமில்வாழ்நர் சீறூர்க்கே அம்கண் ஏர் வானத்து அரவுஅஞ்சி வாழ்வதுவே என்று பாட்டெடுக்கிறது. அதாவது வானத்தில்தான் அந்த பால் நிலவு இருந்தது. ஆனால் அதனை விழுங்குவதற்குப் பார்ப்பனரின் வேதம் காட்டும் இராகு கேது என்ற இரண்டு பாம்புகள் வானத்தினுள் புகுந்து விட்டது. எனவே நிலவு வானத்தில் இருந்து தப்பித்து மீனையும் கடற்பாம்புகளையும் பிடித்து உண்ணும் பரதவர் வாழ்கின்ற புகார் நகரத்தின் கடற்கரைக்கு வந்து நிற்கிறது என்கிறார் அடிகள்.

ஆண்தகை மாதவியைப் பிரிவதற்கு முன்பு தாம் எப்படி தவறிழித்தோம் என்பதை நினைத்துப் பார்க்கிறான். திருமணம் ஆகிய ஒருவன் எதற்காக காதல் மனைவியைக் கைவிட்டோம் என்ற கேள்வியை எழுப்பி விடை தேடுகிறான். அப்போது தமது தவறுக்குக் காரணியாக இருந்தவற்றை மனக் கண்களினால் மீட்டெடுக்கிறான்.

பொழில்தரு நறுமலரே, புதுமணம் விரிமணலே
பழுதுஅறு திருமொழியே பணைஇள வனமுலையே
முழுமதி புரைமுகமே முரிபுரு வில்இணையே
எழுதஅரும் மின்இடையே எனைஇடர் செய்தவையே!

என்ற ஒப்புதல் வாக்கு மூலத்தைத் தந்துவிடுகிறான். வெட்கி நிற்கிறான். அட்டா இந்த மீனவர் கடலில் புகுந்து மீன்களைப் பிடித்து அதனைக் கொண்டு தின்று உடல் வளர்ப்பவர்கள். அது போல் இவளோ எனது உடல் புகுந்து உயிரை உண்ணும் காதல் கன்னி என்று குற்றம் சுமத்தி விடுகிறான்.

கடபுக்கு உயிர்கொன்று வாழ்வார்நின் ஐயர்
உடல்புக்கு உயிர்கொன்று வாழ்வைமன் நீயும்

என்று வெறுத்து ஒதுக்கிவிடுகிறான். இப்போது அவன் குற்ற உணர்வு மிக்கவனாகக் காட்சி தருகிறான். ஐயோ தவறு இழைத்து விட்டோமே என்று தலையில் கைவைத்து

அரற்றுகிறான். அவளது செவ்வரி படர்ந்த கண்களைக் கண்டு மனம் மயங்கினேனே என்று கை பிசைகிறான். எனது நெஞ்சத்தை அடிதொழிலர்க் கூடி உலக்கையால் இடித்துக் களிப்பது போல் துன்புறுகின்றேனே, என் செய்வேன் என்கிறான்.

பவள உலக்கை கையால் பற்றித்
தவள முத்தம் குறுவாள் செங்கண்
தவள முத்தம் குறுவாள் செங்கண்
குவளை அல்ல கொடிய கொடிய

என்கிறான். வள்ளுவமோ

கூற்றமோ கண்ணோ பிணையோ மடவரல்
நோக்கம்இம் மூன்றும் உடைத்து (குறள் 1085)

என்கிறது.

சரியோ தவறு?

தன் நெஞ்சு அறிவது பொய்யற்க என்பது வள்ளுவம். ஒரு குறிப்பிட்ட இனத்தாருக்கு நன்மை பயக்கும் செயல் ஒன்றையே சரி என்பதாக சமுதாயம் கற்பிக்கிறது. எனவே தவறு என்பது என்றும் ஆதிக்க சாதிகளுக்கு எதிராக அமைவதாகக் கொள்ளப்படுகிறது. அதாவது ஆதிக்கச் சாதிகள் தங்களது சுய நலம் சார்ந்தே சரி தவறு என்ற கொள்கைகளை உருவாக்கம் செய்துள்ளன. காரணம் சமுதாயம் என்பது ஆதிக்க சாதிகளின் கையில் இருப்பது. அப்படிப்பட்ட ஆதிக்க சாதிகளையும் ஆட்டிப்படைப்பதாகப் பார்ப்பனீயம் இருந்து வருகிறது.

சமுதாயம் என்பதோ என்றும் அடித்தட்டு மக்களின் தொகுப்பாகவே உள்ளது. அவர்களது நலம் பேணும் எந்த ஒரு செயலும் ஆதிக்கச் சாதிகளின் பார்வையில் தவறாகப் படுகிறது. அதாவது அடித்தட்டு மக்களின் தன்னலம் பேணும் எந்த ஒரு செயலும் குற்றமுடையதாக, தண்டனைக்கு உரியதாக மனு சாத்திரம் கூறுகிறது. எனவேதான் இரவும் பகலும் ஆதிக்க சாதிகள் அடித்தட்டு மக்களைக் குறிவைத்து நீதி போதனைகளை நடத்தி வருகிறது.

அதாவது திருக்குறளும் தொல்காப்பியமும் கூறுகின்ற நீதி போதனைகள் அடித்தட்டு மக்களின் வாழ்வியலைப் போற்றுவவை. ஆனால் பார்ப்பனீயம் இவற்றை என்றும் முன்னிறுத்துவது இல்லை. மாறாக இராமாயணம் மகாபாரதம் மனு சாத்திரம் கீதை என்ற பார்ப்பனீயக் கருத்தாக்கத்தையே முன்னெடுக்கிறது. அவற்றையே பரப்புரை செய்கிறது.

தவறு என்பது எவையென பட்டியல் இடும்போது அடித்தட்டு மக்களுக்குப் பயன் நல்கும் எந்த ஒரு சொல்லும் செயலும் தவறென பார்ப்பனீயம் எழுதி வைத்துவிட்டது. அதனால் தவறுகளுக்கெல்லாம் தலையாய தவறாக இருப்பது பார்ப்பனர்களின் வேத மதக் கொள்கை அல்லது சநாதன தருமம் என்பதை எவரும் கற்பிப்பது இல்லை. காரணம் சமுதாயக் கட்டமைப்பினைப் பார்ப்பனீயம் கடந்த இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்து அப்படி மாற்றியமைத்து விட்டது. அதனை எதிர்ப்பது அறம் அல்ல என்ற நிலைமைக்கு சமுதாயம் தள்ளப்பட்டுவிட்டது. பழக்கப்படுத்தப்பட்டு விட்டது.

எனவே இன்று, மனிதன் சமுதாயத்தின் அவலங்களோடு இணைந்தே நடக்கப் பழக்கப்படுத்தப்படுகிறான். ஆலயம் தொழுவது சாலவும் நன்று என்றே சமுதாயம் கற்பிக்கிறது. எல்லாம் அவன் செயல் என்றே சமுதாயம் கற்பிக்கிறது. ஆனால் மனிதா நீ ஒரு சாதனையாளன் என்று எவரும் குரல் கொடுக்க முன்வருவது இல்லை. உன்னால் முடியும் தம்பி என்று இந்தச் சமுதாயம் கற்பிப்பது இல்லை. தீதும் நன்றும் பிறர் தர வாரா என்று இந்தச் சமுதாயம் கற்பிப்பது இல்லை. அறிவியல் தொழிலியல் பொருளியல் சமன்பாடு குறித்து எவரும் கவலை கொள்வது இல்லை. சம நீதி சம உரிமை என்பது கேளிக் கூத்தாகிவிட்டன.

ஊழையும் உப்பக்கம் காண்.

மாறாக அனைத்தும் கடவுளின் செயல் என்றே சமுதாயமும் கற்பித்துவருவதைப் பெருமையாகக் கொண்டு விட்டது. ஊழ்வினை உருத்த வந்து ஊட்டும் என்று

சமுதாயம் கற்பித்துவிட்டது. இதனால் மனிதன் தன்னம் பிக்கையை இழந்தான். ஏன் எதற்கு எப்படி என்ற கேள்வியை மறந்தான். ஆய்வு மனப்பான்மையை இழந்தான். மனம் போன போக்கில் போனான். துன்பம் வந்தவிடத்து மற்றவர் களால்தான் தனக்குத் துன்பம் வந்துற்றது என்று கூறி தப்பிக்கப்பார்க்கிறான். ஊழையும் உப்பக்கம் காண்பர் உலைவின்றி தாழாது உருற்று பவர் என்ற குறளடியை ஏலான்.

மனிதன் தனது அறிதல் பழுதான காரணத்தினால் துன்பம் வந்தெய்தியது என்ற ஒரு உள்ளப்பகுப்பினைக் கொண்டா னில்லை. தன்னை மாற்றியமைத்துக் கொள்ளும் மாற்றத்தை ஏற்றானில்லை. அறிதலைப் புதுப்பிக்கும் அறிவைக் கொண்டானில்லை. எல்லாம் அவன் செயல் என்றே துன்பத்தையும் சுமந்து திரிகின்ற ஒரு மனிதத் தொகுப்பினைக் கொண்டதாக இந்த மண்ணை பார்ப்பனீயம் மாற்றியமைத்துவிட்டது. அதற்கு உரிய முன்னேற்பாட்டினை சிலப்பதிகாரத்தைக் கொண்டே அரங்கேற்றம் செய்து விட்டது.

யாரோ ஒருவர் அத்தகைய அடிமைச்சமுதாயத்திலிருந்து விடுபட்டு புதிய கருத்து புதிய கொள்கை புதிய நம்பிக் கையைக் கொண்டு விடுகிறார்கள். அவர்களையும் அந்தப் பார்ப்பனீயக் கொள்கை கொலை செய்துவிடுகிறது. குற்ற உணர்வில் குமைந்து நிற்கச் செய்துவிடுகிறது. இதற்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகக் கோவலன் திகழ்கிறான். குற்ற உணர்வு கோவலனது கானல் வரிப் பாடலாகியது. தற்சோதனையின் தடுக்க இயலாத் துன்பியல் சொல்லடுக்காகிறது. அது திங்கள் மாலை வெண்குடையான் சென்னி செங்கோல் அது ஓச்சி என்கிறது. சென்னி செங்கோல் அது ஓச்சி கங்கை தன்னைப் புணர்ந்தாலும் புலவாது ஒழிவாய் காவேரி என்று கண்ணகியை நினைத்து கண்ணீர் உசுக்கிறது. கங்கை தன்னைப் புணர்ந் தாலும் புலவாது ஒழிதல் கயல்கண்ணாய் மங்கை மாதர் பெருங்கற்பு என்றே அறிந்தேன் வாழி காவேரி என்று உள்ளுறை வைத்து யாழினை மீட்டி விடுகிறது. உள்ளுணர்வு ஆழ்மன அவலம் இப்படி உண்மையைக் கக்கிவிடுகிறது.

மனிதன் ஏதோ ஒரு கால கட்டத்தில் தவறுகளைத் தவறு என்றே புரிந்து கொள்கிற உணர்ந்து கொள்கிற ஆழ் மனத்தை அறிந்து கொள்கிறான். அப்போது அவன் ஒரு புதிய மனிதனாகப் புத்துடல் பெறுகிறான். புதிய புத்தனாக புன்னகைப் புரிகிறான். அப்போது ஊருக்கு உபதேசம் செய்யத் தொடங்கிவிடுகிறான். சேரல் மடஅன்னம் சேரல் நடை ஒவ்வாய் என்று பாட்டெடுக்கிறான்.

அழகிய அன்னப் பறவையே மாதவியின் நடையைக் கண்டு மயங்காதே என்று உபதேசிக்கிறான். அவள் ஊர்திரைநீர் வேலி உழக்கித் திரிபவள் என்று அறிவுறுத்துகிறான். இவள் இளம் கானைகளின் மனத்தை மாய்த்துத் திரிபவள். எனவே மயங்காதே என்கிறான்.

சேரல் மடஅன்னம் சேரல் நடைஒவ்வாய்
சேரல் மடஅன்னம் சேரல் நடைஒவ்வாய்
ஊர்திரைநீர் வேலி உழக்கித் திரிவாள்பின்
சேரல் மடஅன்னம் சேரல் நடைஒவ்வாய்!

என்று கண்ணீர் வடித்து நிற்கிறான்.

கைமாறாக் கடனறி யாழ்

மாதவியும் தனது கையறு நிலையை உணர்கிறாள். இருந்தும் அவளும் ஒரு பெண். ஒரு ஆடவனை முதன் முதலாகக் கூடிப் புணர்ந்தவள். வேறு ஒருவனை மனத்தாலும் நினைந்து வாழாதவள். யாண்டு பல இவனது நிழலையும் நீங்காமல் நின்றவள். உண்டியும் உடலும் உயிருமாக ஒன்றிணைந்தவர்கள். எனவே உரிமை மனைவியாக உலா வந்தவள். இப்போது அதே உரிமையுடன் ஊடல் கொள்கிறாள். உரிமையோடு எதிர் பாட்டு பாடுகிறாள்.

எனவே கலவியால் மகிழ்ந்தாள் போல் நடக்கிறாள். அவனது கூற்றை ஏற்றாற்போல் கண்ணடிக்கிறாள். எனவே புலவி கொண்டாள் போல் அவனிடம் இருந்த யாழினைப் பிடிங்கிக் கொள்கிறாள். போதும் போதும் நீங்கள் வாசித்த மெட்டு என்கிறாள். அவனது கன்னத்தை மெல்லத் தட்டி யாழினை மீட்டுகிறாள். தானும் ஒரு குறிப்பினள் போல்

கானல்வரிப் பாடல்பாணி நிலத்தெய்வம் வியப்பு எய்த நீள்நிலத்தோர் மனம் மகிழ யாழினை மீட்டத் தொடங்குகிறாள் என்கிறார் அடிகள்.

அவள் கண்ணகியாகிய காவிரியை முதலில் வாழ்த்துகிறாள். சோலைகளையே ஆடையாகக் கொண்ட காவிரித் தாயின் இரு கரைகளும் வண்டோசையினால் இரவு பகல் இன்பத்தினை அள்ளி வழங்குகிறது என்கிறாள். அது கேட்டு காவிரி நதியில் கருமையான மலர்விழிகளைக் கொண்ட மீன் கூட்டம் துள்ளிக் குதிக்கிறது என்கிறாள்.

மருங்கு வண்டு சிறந்துஆர்ப்ப
மணிப்பூ ஆடை அதுபோர்த்துக்
கருங்க யல்கண் விழித்துஒல்கி
நடந்தாய் வாழி காவேரி!

என்று கண்ணகியைப் போற்றுகிறாள்.

ஆனால் காவிரித் தாயே, உனது கணவனோ எப்படிப் பட்ட கள்வன் என்பதையும் யான் அறிந்து கொண்டேன் என்ற ஒரு உள்ளுறையையும் அவள் வைக்கத் தவறவில்லை. காரணம் பெண்களுக்கு நாணமும் மானமும் இரண்டு கண்கள். இவள் தன்னையும் ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்றே மனத்தினால் வரித்தெடுத்துக் கொண்டவள். எனவே தன்மானம் தக்க பதிலடியைத் தருவதாகிறது. அதனால்

கருங்க யல்கண் கவிழித்துஒல்கி
நடந்த எல்லாம் நின்கணவன்
திருந்து செங்கோல் வளையாமை
அறிந்தேன் வாழி காவேரி!

என்று பதிலிறுத்துவிடுகிறாள்.

ஐயோ உனது கணவன் எப்படிப்பட்ட கற்புக்கு அரசன் என்பதை யான் மட்டுமே அறிவேன் என்று இடித்துரைத்து விடுகிறாள். ஆடவனின் மனம் அடங்காத் துயரத்திற்கு ஆடப்பட்டதை அறியாதவள் ஆகிறாள். அப்பொழுது வாழ்க்கை என்பது இலாப நட்பும் பார்க்கும் வியாபாரப் பொருளா என்ற கேள்வியையும் கேட்டுவிடுகிறாள். விலை

கொடுத்து வாங்கவோ என் கற்பு என்று தனது பிறவி இழுக்கினையும் எடுத்துரைத்து வழக்காடுபவளாக மாறி விடுகிறாள். மாதவியே இக் காதையில் வழக்காடு மன்றத்தினை கொண்ட முதல் பெண்ணாகிறாள். இருந்தும் நீதிபதியே குற்றவாளியாகும் போது, நீதி மன்றம் கலைக்கப்பட்டதாக மாறிப்போகிறது.

இருந்தும் இவளது வாதத்தை எடுத்து வைப்பதில் கண்ணும் கருத்துமாக இருக்கிறாள். அதனால் நீ ஒவ்வொரு நாளும் கொடுத்த கையுறை இதோ உள்ளது காண்க என்கிறாள். கையுறை கொடுத்து நாளும் மணம் நுகர்ந்து மாலை கொண்டீர் மறவாதீர் ஐய என்று கையெடுத்துக் கும்பிடுகிறாள். கையுறையும் மாலையும் மங்கையின் மணம் கொண்ட மணத்தையறியுமா ? என்று கேட்டு நிற்கிறாள். மணம் நுகரும் மணாளன் பண்டம் வாங்கும் பயன்கொல் வணிகனா? என்று கேட்டு நிற்கிறாள். உம்மைப் போல் வணிகனும் மங்கை மணம் கவரும் மணாளனாக முடியுமா? ஐயா என்கிறாள். ஆனாலும் இந்தப் புகார் நகரம் உம்மையும் கொண்டிருக்கிறதே என்று இடித்துரைத்து விடுகிறாள். இதனை வீங்கு ஓதம் தந்து விளங்கு ஒளிய வெண்முத்தம் விரை சூழ் கானல் பூங்கோதை கொண்டு விலைஞர் போல் மீளும் நீயும் ஒரு மனிதனா என்று யாழ் மொழியில் காரி உமிழ்ந்து விடுகிறாள் மங்கை.

தீங்கதிர் வாள்முகத்தாள் செவ்வாய்
 மணிமுறுவல் ஒவ்வா வேனும்
 வாங்கும்நீர் முத்துஎன்று வைகலும்
 மால்மகன்போல் வருதீர் ஐய
 வீங்குஓதம் தந்து விளங்குஒளிய
 வெண்முத்தம் விரைசூழ் கானல்
 பூங்கோதை கொண்டு விலைஞர்போல்
 மீளும் புகாரே எம்ஊர்!

என்கிறாள். இந்தப் புகார் நகரம் இப்படிப்பட்ட ஒரு இழி குணத்தானையும் பெற்றிருப்பதற்கு வருந்துகிறேன் என்கிறாள்.

இப்போது அவளது உள்ளுணர்வும் கண்ணீர் வடிக்கிறது. கோவலனின் அங்க அசைவுகளை உற்று நோக்குகிறது. அவனது முகம் மாறுபட்டதை உற்றுப் படிக்கிறது. அவனது கண்கள் கானலங்கரையைக் காண மறுப்பதை நோக்குகிறது. வானத்தைப் பார்க்கும் அவன் முகம் வாட்ட முறும் வட்ட நிலவினைக் கண்டு மருள்கிறது. மாதவியை முற்றாகப் பிரிகின்ற மன நிலையை உணர்த்துகிறது. அதனால் அவன் தம்மை மறந்து போனானோ என்று பாட்டெடுக்கிறான். அன்னத்தை விளிக்கிறான். அவன் என்னை நேருக்கு நேர் பார்க்க மறுக்கிறான். அவனைப் பார்ப்பாயாக என்கிறான்.

தம்முடைய தண்ணளியும் தாமும்தம் மான்தேரும்
எம்மை நினையாது விட்டாரோ விட்டுஅகல்க
அம்மென் இணை அடும்புகள் அன்னங்காள்
நம்மை மறந்தாரை நாம்மறக்க மாட்டேமால்!

என்று மயங்கி மண்ணில் விழுந்து விடுகிறான்.

பெண் என்பாள் ஏதிலியன்றோ? என்னை மறந்து விட்டார். எனினும் யாம் எங்ஙனம் அவரை மறக்க இயலும்? என்று நினைந்து புரள்கிறான். இதன் பொருள் அவருக்குக் கண்ணகி என்ற ஒரு மாத நல்லாள் துணையாக இருக்கிறான். ஆனால் எனக்கு அவனையன்றி வேறோர் ஆடவன் வேண்டா என்பதை யார் அறிவார் என்ற ஒரு கேள்வியை எழுப்பி விடுகிறான். இருந்தும் பிரிவு என்ற ஒரு துயரினைத் தொட்டுப் பார்க்கத் துணிந்துவிட்டான். தன் மானம் தக்க துணையாகிறதை உணர்ந்தவளாகிவிட்டான். ஊழினையும் உப்பக்கம் காட்டி ஓடச் செய்யத் துணிந்து விட்டான்.

காலைச் சுற்றும் கால நாகம்

சிலப்பதிகாரத்தின் கானல் வரி காதையை இங்கு அணுகிப்பார்த்து வருகிறோம். பார்ப்பனர்கள் தொல் காப்பியரின் காலத்திலேயே தமிழ் நாட்டில் வசிக்கிறார்கள் என்கிறார்கள். எனவே தமிழ் நாடு, தமிழ் மொழி, தமிழர் பண்பாடு என்ற பண்பாட்டுக் கூறுகளில் அவர்களுக்கும் உரிமை உடையது அல்லவா என்கிறார்கள். தொல்காப்பியம் காட்டும் மன்றல் (திருமண முறை) எட்டு வகை என்பது கூட தமிழர்களுடையது தானே என்கிறார்கள். இது குறித்து ஒரு சில வரிகளில் ஆராய்வோம்.

பார்ப்பனர் என்பார் வட கிழக்கு ஆசியாவின் ஸ்காண்டி நேவியா என்ற இடத்திலிருந்து புலம் பெயர்ந்தவர். இவர்களது தாய் மொழி சமஸ்கிரதம். பண்பாட்டின் அடையாளம் பூ நூல் மாப்பு.

ஒரு இனம் வேற்று நாட்டில் வேற்று இனத்தினரோடு கலந்து வாழும்போது, அவர்கள் புதிய மண்ணின் மொழியையும் பழக்க வழக்கங்களையும் கற்றுக் கொள்வர். காரணம் வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய அடிப்படையான பொருளிட்டலுக்கு புதிய மண்ணின் மொழியை அவர்கள் பேச வேண்டிய கட்டாயத்திற்கு உள்ளாகிறார்கள். எனவே காலப்போக்கில் அவர்கள் தங்களது தாய் மொழியை குறைத்துக் கொள்வர்

அல்லது நிறுத்திவிடுவர். அப்படித்தான் பார்ப்பனர் தமது சமஸ்கிரத மொழியை கைவிட்டனர். இந்திய நாட்டின் பல்வேறு பகுதியில் பயிலப்பட்ட மொழியைத் தனது தாய்மொழியாகக் கொண்டனர்.

அடுத்ததாக, தொல்காப்பியரின் காலத்தில் எழுதப்பட்ட இலக்கியங்களில் பயிலப்பட்ட பார்ப்பனர் என்ற சொல்லிற்கு மேற்படி பூனூல் சாதிகள் என்ற பொருள் அல்ல. பிற்காலத்தில் அதனை தன்வயப்படுத்தினர். ஆனால் அப்போது தமிழ்ச் சமுதாயம் பார்ப்பனர்களின் ஆளுமையின் கீழ் அகப்படவில்லை.

சங்கம் மருவிய காலமாகிய திருவள்ளூரவரின் காலத்திலும் பார்ப்பனர் என்ற சொல் கவிதைகளில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. அப்போது பார்ப்பனர் தமக்கென்று தனித்துவம் மிக்க வாழ்வியலைக் கொண்டவராகவே பார்க்கப்பட்டனர். இதனையே வள்ளூவர் பார்ப்பான் பிறப்பொழுக்கம் என்கிறார். அப்போது கூட தமிழ்ச் சமுதாயம் பார்ப்பனர்களின் ஆளுமையின் கீழ் அகப்படவில்லை.

ஆனால் பார்ப்பனரின் தென்னிந்திய எழுச்சி காலமாகிய சிலப்பதிகாரம் எழுதப்பட்டபோது, தமது பண்பாடு சார்ந்த சடங்குமுறைகளால் தமிழனத்தை அகப்படுத்தினர். அதன்படி ஆட்சி அதிகாரத்தினைக் கொண்டிருந்த சத்திரியர் மற்றும் நில உடைமையாளர்களாகிய வணிகர் ஆகியயோருக்கு திருமணம் திதி திவடம் கரும காரியம் செய்து வைக்கின்றவர் ஆயினர். இதனால்தான் மாமுது பாரப்பான் மறைவழி காட்ட தீவலம் செய்வது காண்பார்கள் நோன்பு என்னை என்று சிலப்பதிகாரம் கண்ணகியின் திருமணத்தை விதந்து போற்றுகிறது. அதாவது இப்போது பார்ப்பனீயம் சடங்கு சம்பிரதாயம் என்ற போர்வையில் தமிழினத்தின் வாழ்வியல் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது.

கோயில் கொள்கை கொடிதே மண்ணில்

அப்போதும் அடித்தட்டு மக்களாகிய சூத்திரர் என்பார் பார்ப்பனர்களின் வாழ்வியலை ஏற்கவில்லை. அல்லது அவர்களுக்கு அத்தகு வாழ்வியல் மாற்றத்திற்கு உரிமை

அளிக்கப்படவில்லை என்பது வெள்ளிடை. எனவே கடவுள் வழிபாடு, கல்வி, கலை என்ற பண்பாட்டின் உயர்வகையான அறிதல்சார் பொழுது போக்கிற்கு உரியவர்களாகப் பார்ப்பனரும், சத்திரியரும், வைசியருமாக இருந்துள்ளனர். இத்தகைய நிலைமை தமிழ் நாட்டில் கி பி பதினாறாம் நூற்றாண்டு வரையிலும் நீடித்திருந்திருக்கிறது. அது நாள்வரையில் கோயில் என்பது சூத்திரர்களின் புகலிடம் அல்ல. எனவேதான் கல்வி, ஆடல் பாடல், கலை, வழிபாடு என்பன எல்லாம் மேல்தட்டு குடிகட்கே உரிமை உடையதாக இருந்தன.

இருந்தும் கி.பி. பதினேழாம் நூற்றாண்டில் மராட்டியர்களின் ஆட்சி காலத்தில் மகாராட்டிரம் மற்றும் ஆந்திராவில் இருந்து பார்ப்பனர்கள் பெருமளவில் தமிழ் நாட்டில் ஊடுருவினர். அவர்களே சூத்திரர்க்கும் திதி திவடம் திருமணம் மற்றும் கரும காரியங்களை நடத்தி வைத்து தங்களது பிழைப்பினை வளமாக்கிக்கொண்டனர். கி பி பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் நாயக்கர்களின் ஆட்சி காலத்தில் திதி திவடம் போன்ற சடங்குகளை சூத்திரர்களின் மீது திணிக்கப்பட்டன. அவர்கள் அப்படிப் பழக்கப்படுத்தப்பட்டனர். இருந்தும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலும் மதுரை மற்றும் சிதம்பரம் கோயில்களில் சூத்திரனாகிய தலித்துகளும் பிற்படுத்தப்பட்ட சாதியினரும் கால் வைக்க உரிமையில்லை. அவர்கள் சடங்குமுறைகளில் பழக்கப்பட்ட போது, கடவுள் நம்பிக்கை மற்றும் வேண்டுகல் தாயத்து முடிகயிறு பரிகாரம் என்ற நம்பிக்கைக்கும் ஆட்படுத்தப்பட்டனர். அப்போதுதான் பார்ப்பனியத்தின் கட்டுப்பாட்டினைத் தகர்த்து கோயிலில் புகுந்து கடவுளின் சிலைகளைக் கும்பிட முற்பட்டனர். பண்பாட்டுத் தடை தகர்க்கப்பட்டன.

பயிரைப் பழிக்கும் களைகள்

எனவே பார்ப்பனர் என்ற சொல்லினால் அறியப்படுகின்ற சமுதாய ஆளுமை என்பது தொல்காப்பியரின் காலம் திருவள்ளுவரது காலம் மற்றும் சிலப்பதிகாரம் எழுதப்பட்ட காலத்தில் ஒன்று போல் இல்லை. அதன் பிறகு பக்தி இயக்க காலத்தில் பார்ப்பனீயம் என்பது கடவுளின் பெயரால் அவதாரங்களை எடுத்து சூத்திர இனத்தாரின்

பெண்பிள்ளைகளை அபகரித்தது. பிள்ளைக் கறி கேட்டது. சாதியப் பிரிவினைகளைப் போற்றியது. இதனை பெரிய புராணம் எடுத்துக்காட்டுகிறது. இன்றோ அது சீயராக தமிழினத்தின் தன்மானத்தைப் பறிக்கிறது. வைரமுத்து களுக்குத் தண்டனை வழங்கும் அதிகாரத்தினைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டது.

தந்தை பெரியார் அவர்களோ தமிழர்களைப் பார்ப்பனீயம் போற்றும் பெண்ணடிமை, கல்வி மறுப்பு, பதவி பறிப்பு போன்ற அநீதிகளிடம் இருந்து மீட்டெடுக்கப் போராட்டங்களை நடத்தினார். காரணம் களைகளே பயிரினைப் பறித்து எறிகின்ற ஒரு நிலைமையைத் தமிழ் மண் கொண்டிருந்தது. இப்போது பார்ப்பனர், பார்ப்பனீயம், தமிழினம் என்ற சொல்லாடலுக்குப் பின்புலமாக இருக்கின்ற கண்ணுக்குப் புலப்படாத ஒரு போராட்டத்தை உணர்கிறோம் அல்லவா? பார்ப்பனர்களைப் பொருத்த வரையில் அவர்களது அறம் தருமம் என்பது கீதை மற்றும் மனு சாத்திரத்தில் எழுதி வைக்கப்பட்டதைக் குறிப்பது. எனவேதான் அவர்கள் திருக்குறளை தொல்காப்பியத்தை அறிந்திருந்தும் அதன்படி அவர்கள் நடப்பது இல்லை. மனம் அறிந்தே தமிழினத்தை அடிமைகளாக கல்வியற்றவர்களாக அபலைகளாக மாற்றியமைத்தனர்.

மேலும் மனு சாத்திரம் மற்றும் கீதை காட்டும் நெறி முறைகளைத் தமிழினத்தின் மீது திணிப்பதில் பார்ப்பனர்கள் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தனர். சாதி காத்தனர். மாறாக மேலும் திருக்குறள் காட்டுகின்ற சாதியின்மை, சமத்துவம், பெண்ணுரிமை, சம நீதி போன்ற அறக்கருத்துகளைப் பார்ப்பனர்களிடம் தமிழ் இனம் திணித்தது இல்லை. பார்ப்பனர்க்குத் தெரிந்தது தமிழில் எழுதப்பட்ட நீதி போதனைகள் தமிழர்களையே கட்டுப்படுத்தும் என்பது. ஆனால் சமஸ்கிரதத்தில் எழுதப்பட்ட ஆகமம் சாத்திரம் போல்வன தமிழர்களைக் கட்டுப்படுத்தாது என்பதை தமிழினம் இன்றளவும் அறிந்து கொள்ள முன்வரவில்லை. நீதி மன்றத்தில் கூட இப்படிப்பட்ட வாதத்தை எடுத்து வைக்கவில்லை. காண்க ப்ரஜ் ரஞ்சன் மணி அவர்களது எழுத்தின் தமிழாக்கமாகிய வரலாற்றில் பிராமண நீக்கம் என்ற புத்தகம்.

அன்னை காணின் என்செய்கோ?

யாழிசை என்பது மாதவி கோவலன் என்ற இரண்டு விற்பன்னர்களுக்கு இடையே ஒரு மெளனப் போரினை ஏற்படுத்திவிட்டது என்பதை மேலே கண்டுள்ளோம். மாதவியால் கண்ணகியைப் போன்று எதனையும் ஏற்றுக் கொள்கின்ற மனத்தினைப் பெற முடியவில்லை. காரணம் அவள் வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட வாழ்வியல் சூழல் அப்படிப்பட்டது. அது, பறந்து வரும் பறவைகளை இருந் தேத்தும் இரவுகளைக் கொண்டது. இருந்தும் ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற தொடர் இல்லறத்தை இடையறாது துய்த்துணர்ந்துவிட்டாள். இவளது மனை என்பது வேற்று மனிதர்களின் கூடாரமாக இப்போது அறியப்படவில்லை. அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இவ்வாழ்க்கை பண்பும் பயனும் அது என்ற வள்ளுவத்தினை நுகர்ந்து பார்த்துவிட்டது. புதிய உலகம். புதிய காலம். புதிய தேவை என்ற ஒரு மாற்றத்தின் மண் வாசத்தை நுகர்ந்துவிட்டாள் நங்கை.

மாதவி மடந்தையின் மகளோ இன்று அப்பா அம்மா அன்பு என்ற ஒரு உறவின் பாசப் பிடியில் வளரும் பசுங் கொடியாகிவிட்டாள். கோவலனின் இடத்தில் நாளும் வேறு ஒருவனை அமர்த்தி அவனையும் தன் மகளுக்குத் தந்தை

என்ற ஒரு உறவை உற்பத்தி செய்யும் ஊனத்தை உதறிய வளானாள். இப்பொழுதே, பிரிவுத் துயர் அவளைத் தின்று தீர்க்கத் தொடங்கிவிட்டது. அதனால்தான் நம்மை மறந்தாரை நாம் மறக்க மாட்டோமால் என்று பாட்டுக்கிறாள்.

கண்மூடி தன்னை இழக்கிறாள். பிரிவுத் துயர் தாளமுடியாமல் தவிக்கிறாள். தலைவன் தன்னை நாடி வந்த தேரில் கண்ணெதிரே கடற்கரை மணலில் கடந்து சென்று மறைகிறான். ஐயாயாம் இதோ இங்கே என்று கையை நீட்டி விளிக்கிறாள். அப்போது எழுந்து வந்த பேரலை தேரின் சுவடுகளையும் அழித்துவிட்டுச் செல்கிறது. அதனைக் கண்ட கலைமகள் கவிதைத் தொடுக்கிறாள். நேர்ந்த நம் காதலர் நேமி நெடும் திண் தேர் ஊர்ந்த வழி சிதைய ஊர்ந்தாய் வாழி கடலோதம் என்கிறாள். ஓதம் என்றால் நீரலை என்று பொருள். நேற்று கூட இக்கடற்கரை மணலில் அவரோடு கால் நீட்டி அமர்ந்தோமே. அப்போது எங்களது கால் தொட்டு மகிழ்வித்த நல்லலையே இன்று அவர் சென்ற வழித் தடத்தையும் துடைத்து எடுத்து விட்டாயே. தகுமா என்கிறாள். இன்று உனது மன மாற்றத்திற்குக் காரணம் என்ன என்று கேட்கிறாள்.

அலை நீரே நீ ஊர்ந்த வழி சிதைய ஊர்ந்தாய். பரவாயில்லை. ஆனால் நேற்றுவரை எனது நட்பில் இருந்தாய். இன்றோ நீ தீர்ந்தாய் போல் தீர்ந்தாயோ என்று கேட்கிறாள். தீர்ந்தார் என்றால் கணக்கை முடித்துக் கொண்டு பகைமை பாராட்டும் எதிரி என்று பொருள். அதாவது நீயும் அவரைப் போன்று என்னிடம் பகைமை பாராட்டி இப்படி அன்பற்றவளாக மாறினாயோ என்கிறாள். தீர்ந்தாய் போல் தீர்ந்திலையால் வாழி கடல் ஓதம் என்கிறாள்.

ஐயனே இப்போது உன்னை விடுத்து தனியனாக வீடு திரும்ப வேண்டிய நிலைமைக்குத் தள்ளப்பட்டுவிட்டேன். எனது வீட்டிலிருந்து புறப்படும்போது தாங்கள் மன்மதக் கடவுளைப் போன்றே காட்சி தந்தீர் என்கிறாள் அபலை. பார்ப்பனியம் இப்படி கண்ணீரிலும் கப்பல் விடுகிறது. காதலர்க்குக் கை கொடுக்கும் கடவுளையும் படைத்துக் களிக்கிறது. அவனது கையில் மீன் கொடி உள்ளது என்கிறது.

காதல் களிப்பூட்டும் மலர் அம்புகளையும் கொண்டிருக்கிறான் என்கிறது.

நல்நித் திலத்தின் பூண்அணிந்து
நலம்சார் பவளக் கலைஉடுத்துச்
செந்நெல் பழனக் கழனிதொறும்
திரைஉ லாவு கடல்சேர்ப்ப!

என்று பாடலாகிறது.

கோவலனை கடற்கரையைக் கட்டி ஆளுமை செய்கின்ற நெய்தல் நிலத்தின் தலைவனாக அழகு புனைகிறது. நல் நித்திலத்தின் பூண் அணிந்து என்கிறது. நித்திலம் என்றால் நல் முத்து என்று பொருள். முத்துகள் பதித்த அணிகலன்களை அணிந்திருந்தாயே. அழகிய பவளமாகிய ஆடைகளை உடுத்தி மிடுக்கு நடை நடந்தீரே என்கிறாள். ஆனால் இங்கு இந்தப் புன்னை மரச் சோலையில் இப்போது காதல் தீயில் எம்மைக் கருகச் செய்துவிட்டு நீங்கினீரே என்கிறாள். காமனின் லீலையில் கன்னியுடல் புண்ணாக கருகு மனம் செந் தீயாகக் காண்போரின் கண்ணிற்குக் காணா நோயுற்றவளாகிக் குறுகி நிற்கிறேனே என்கிறாள்.

புன்னைப் பொதும்பர் மகரத்தின்
பொடியோன் எய்த புதுப்புண்கள்
என்னைக் காணா பைமறைத்தால்
அன்னைக் காணின் என்செய்கோ?

என்கிறாள். என் அன்னை எனது அகமும் முகமும் கொண்ட சுருக்கத்தைக் கண்டு ஒரு நொடியில் உனது பிரிவினை ஊகித்துவிடுவாளே. அவளை எப்படி எதிர் கொள்வேன் என்று மனத்திற்குள் கலங்கி நிற்கிறாள்.

மந்திர தந்திர மாயமோ?

மேலும் அவனது சுடுசொல் கேட்டு என்னிள மேனி இப்படி துவண்டுப் போய்விட்டதே. பிரிவின் துடிப்பில் எனது உயிரும் உடலும் நடுங்குகிறதே. எந்த ஒரு மனிதராலும் இப்படி துடிக்கச் செய்ய இயலாதே. ஏதோ நமக்கு மேல் ஒரு சக்தி இருக்கிறது என்றே பார்ப்பனர் பரப்புரை செய்து வருகிறார்கள். அதன்படி அவர்களது கடவுளை வேண்டி எமக்கு இத்துன்ப நிலையைத் தந்தாரோ என்கிறாள். அதனை

மாரிப் பீரத்து அலர்வண்ணம்
மடவாள் கொள்ள கடவுள்வரைந்து
ஆர்இக் கொடுமை செய்தார்என்று
அன்னை அறியின் என்செய்கோ?

என்கிறாள்.

கடவுள் வரைந்து என்றால், பார்ப்பனரின் மந்திரத்தின் மகிமையால் யாருக்கு என்ன செய்ய வேண்டுமோ அப்படியே செய்து முடிக்கலாம் என்ற பரப்புரை, தமிழ் மண்ணில் முதன் முதலாகச் செய்யப்பட்டதற்கு இந்த வரிகள் எடுத்துக்காட்டாக உள்ளது.

பார்ப்பனரின் வேத மதத்தின் பரப்புரை என்பதே சிலப்பதிகாரம் என்பதை மறவோம். எனவே கோவலன் மிக நல்லவன். யாரோ இப்படி கடவுளுக்கு மந்திரதந்திரம் செய்து அவனது மனத்தைக் கெடுத்து விட்டார்கள் என்கிறாள். கடவுள் வரைந்து யார் இக் கொடுமை செய்தார் என்கிறாள்.

மெல்ல மாலைப் பொழுது மேலை வானத்தில் தனது அழகிய செங்கதிர்களைச் சுருக்கிக் கொள்கிறது. இருள் கவிழ்கிறது. தனிமைத் துயரில் மங்கை ஐயோ கதிரவனும் மறைந்தானே என்று அடித்துக் கொள்கிறாள். அதற்குள் அவளை இருள் கவ்விக் கொள்கிறது. கண்கள் மங்கிக் கண்ணீரை உசுக்கின்றனவே. இது போன்ற ஒரு நிலைமை காதலரின் மண்ணில் உள்ள மணவாட்டிகளுக்கும் ஏற்படுமா? என்று கேட்கிறாள். இயற்கை என்பது எங்கும் என்றும் ஒன்று போல் இருக்காது என்பதைப் பேதை அறியாள். இன் முகத்தான் இனியும் நன்முகத்தானாவானோ என்று கலங்கி நிற்கிறாள்.

கதிரவன் மறைந்தனனே கார்இருள் பரந்ததுவே
எதிர்மலர் புரைஉண்கண் எவ்வநீர் உகுத்தனவே
புதுமதி புரைமுகத்தாய் போனார்நாட்டு உளதாம்கொல்
மதிஉமிழ்ந்து கதிர்விழுங்கி வந்தஇம் மருள்மாலை

என்று பாட்டெடுத்தாள்.

மயக்கம் தந்த இந்த மாலைப் பொழுது ஒரு நொடிப் பொழுதில் இப்படி மருட்டும் மாலை வேளையாகிப் போனது

எப்படி என்று கேட்டு நிற்கிறாள். தோழிகள் கண்ணீர் உகுத்து தலை குணிந்து கோவலனை நோக்குகிறார்கள். குற்ற உணர்வில் கோவலனும் குமைகிறான். அவனிடம் இவளது கேள்விக்குப் பதில் தரும் பாடல் இல்லை. அல்லது எடுத்தோத அவனது நா எழுவில்லை. அப்பொழுது நங்கை

ஆங்கனம் பாடிய ஆயிழை பின்னரும்
காந்தள் மெல்விரல் கைக்கிளை சேர்குரல்
தீந்தொடை செவ்வழிப் பாலை இசைஎழீஇப்
பாங்கினில் பாடிஓர் பண்ணுப் பெயர்த்தாள்

என்கிறார் அடிகள்.

மாதவி கடைசியாகக் காதலர் பிரிந்து வாடும் மனத்தின் நிலையில் எழுகின்ற பண்ணோசையாகிய பாலைப் பண்ணில் பாட்டெடுத்து முடிக்கிறாள். இதனையே அடிகளார் ஒரு தலைக் காதல் என்ற கைக்கிளை சேர் குரல் என்கிறார். தீந்தொடைச் செவ்வழி பாலை இசை எழுந்தது என்கிறார். அப்படிப்பட்ட பாங்கினில் ஓர் பண்ணினைப் பாடி பெயர்ந்துச் சென்று கண்ணீர் உகுத்தாள் என்கிறார்.

இப்போது பார்ப்பனின் பரப்புரை கடல் தெய்வம் என்ற ஒன்றை முன்னெடுக்கிறது. மாக்கடல் தெய்வம் மலர்அடி வணங்குதும் என்கிறது. பூக்கமழ் கானலில் பொய்ச்சூல் பொறுக்கென்று பாட்டெடுக்கிறாள். கடவுளே அவர் என்னை கடைசிவரையில் வைத்து காப்பதாக வாக்குத் தந்தார். இப்போது அவர் என்னை ஒரு விலைமகளாக ஆக்கி வேடிக்கைப் பார்க்கிறார். மனையாளோடு மனையறம் காண மனம் மாற்றம் கொண்டார். இதற்குச் சாட்சியாக மயக்கத்தினை தந்த இம் மாலைப் பொழுதும் மருண்டு போய் நிற்பதைக் காண்பாயாக என்கிறாள்.

தீத்துழைஇ வந்தஇச் செல்லல் மருள்மாலை
தூக்காது துணிந்தஇத் துயர்எஞ்சு கிளவியால்
பூக்கமழ் கானலில் பொய்ச்சூல் பொறுக்கென்று
மாக்கடல் தெய்வம் மலர்அடி வணங்குதும்

என்று கை கூப்பி கோவலனின் திருமுகம் நோக்கிக் கண்ணீர் உகுக்கிறாள்.

கடந்த காலத்தின் கலைகொள் மனத்தின் கானல் நீரில், கொண்டவளை இழந்து கண்டவளை கைப்பிடித்து காலத்தைக் கொன்ற கயவனா யான் என்ற கேள்வியால் துளைக்கப்படுகிறான். மாதவியின் கரியமலர் நெடுங்கண் காரிகைமுன் கடல்தெய்வம் காட்டி காட்டி அரியசூள் பொய்தார் அறன்இலர் என்ற சொல்லாடல் அவனைக் குத்திக் கூறுபோட்டுவிடுகிறது.

யாம் அன்று கையுறையாக ஆயிரத்து எட்டு பொற் கழஞ்சினைத் தந்தே இவளைக் கைப்பற்றினேன். இப்போது அவள் காதலர் ஆகிக் கழிக்கானல் கையுறைக் கொண்டு எம்பின் வந்தார் என்று எள்ளி நகைக்கிறாளே என்று கொதிக்கிறான்.

மாயப் பொய்கூட்டும் மாயத்தாள்

அனைத்திற்கும் மேலாக எனது மனைவி கண்ணகியை மிகவும் நேர்மையானவள் என்று எதிர் பாட்டு பாடி விட்டாளே. அப்படியானால் யாம் நேர்மையற்ற அடிமைப் பதரா என்று நீட்டி முழக்கி இடித்துக் கொள்கிறான். கருங்கயல் கண்கள் விழித்து ஒல்கி நடந்த எல்லாம் காவேரி என்று அழகாக சொல்லெடுத்த பாவிமகள், நடந்த எல்லாம் நின்கணவன் திருந்து செங்கோல் வளையாமை அறிந்தேன் வாழி காவேரி என்கிறாளே. காம மோகத்தில் கண்ணகியைக் கைவிட்டு விலை மாதோடு காலம் தள்ளியதைச் சுட்டிக் காட்டி எனது தன்மானத்தைத் தட்டி எழுப்பி விட்டாளே என்று மனத்துக்குள் புழுங்கிப் போனான். அதனை அடிகள்

கானல்வரி யான்பாடத் தான்ஒன்றின்மேல் மனம்வைத்து
மாயப்பொய் பலகூட்டும் மாயத்தாள் பாடினாளன்
யாழ்இசைமேல் வைத்துத்தன் ஊழ்வினைவந்து
உருத்ததுஆகலின்

என்கிறார்.

விதி வலியது என்ற பார்ப்பனரின் கருத்தாக்கத்தை மீண்டும் இங்கு இந்த நிகழ்வின் மேல் நிறுத்தி நிறுவுகிறார். ஊழின் பெருவலி யா உள என்ற கேள்வியை எழுப்புகிறார். யாழ் இசைமேல் வைத்துத் தன் ஊழ்வினை உருத்து வந்தது ஆகலின் என்கிறார். உடனே காயை நகர்த்துகிறார்.

உவவுஉற்றதிங்கள் முகத்தானைக் கவவுக்கை

ஞெகிழ்ந்தனனாய்ப்

பொழுதுஈங்குக் கழிந்ததுஆகலின் எழும்என்று உடன்எழாது

ஏவலாளர் உடன்சூழ்தரக் கோவலன்தான் போனான்

என்கிறார் அடிகள்.

இவர்களது யாழிசையில் மயங்கிய அன்றைய முழு நிலவு இப்போது கூட இவர்களை உற்று நோக்குகிறது. பொழுது போய்விட்டது எழுக செல்வோம் என்று தமது பணியாளர்களுக்கு ஆணையிட்டு அவளைத் திரும்பியும் பார்க்காமல் சென்று மறைகின்ற கோவலனைக் கூர்ந்து நோக்குகிறது. ஏவலாளர் உடன் சூழ கோவலன் தான் போனான் என்கிறார் அடிகள். தாலி கட்டியவளை கைவிட்டது போல் கடமையைத் துறந்து சென்றான் என்கிறார். கவவுக்கை ஞெகிழ்த்தே நீங்கினான் என்கிறார் அடிகள்.

மாதவியோ இருளின் இடையே நடை துவள ஐயோ என்று அரற்றி விழுந்தாள். அப்போது அந்த மலர்ச் சோலையை அசைத்து மகிழும் மாலைக் காற்றும் அடங்கின. கையறு நிலையில் மாதவி தோழிகளின் தோள்பற்றி காதலன் இல்லாத இரவினைக் கட்டியணைத்து கண்ணீர் விடுவதற்காக தனது இல்லத்தை மெல்ல அடைந்தாள். இதனை

ஏவலாளர் உடன்சூழ்தரக் கோவலன்தான் போனபின்னர்
தாதுஅவிழ் மலர்ச்சோலை ஓதைஆயத்து ஒலிஅவித்துக்
கையற்ற நெஞ்சினளாய் வையத்தின் உள்புக்குக்
காதலனுடன் அன்றியே மாதவிதன் மனைபுக்காள்

என்று முடிக்கிறார் இளங்கோ. வள்ளுவரோ

கரத்தலும் ஆற்றேன்இந் நோயைநோய் செய்தார்க்கு

உரைத்தலும் நாணுத் தரும்

(குறள் 1162)

என்கிறார்.

காலமும் இடமும் கண்வழி முடமோ?

சிலப்பதிகாரம் குறித்து சிறிது மாற்று கோணத்தில் ஆராய்ந்து பார்க்கிறோம். இருந்தும் இலக்கியச் சுவையையும் இடையிடையே பருகிப் பார்க்கிறோம். இயல்பாக இருப்பதை இருப்பது போலவே பார்க்கின்ற ஒரு பார்வையினைக் கொள்கிறோம். அதற்கு சிலப்பதிகாரம் எழுதப்பட்ட காலமாகிய கி.பி. முதல் அல்லது இரண்டாம் நூற்றாண்டின் சமுதாய அமைப்பினை பின்புலமாகக் கொள்கிறோம்.

காலமும் இடமும் என்பது பார்ப்பனர்களது பண்பாட்டு ஊடுருவலால் எவ்வாறு சிதைவுற்றது என்பதையும் ஆராய்ந்து பார்க்கிறோம். அதனையே நாம் சங்க காலத்தில் பார்ப்பனர்கள் முதல் முதலாக தமிழ் நாடு என்ற இன்றைய தென்னிந்தியாவை எட்டிப்பார்த்தனர் என்கிறோம். அப்போது அவர்களது கையில் தமிழினத்தின் வாழ்வியல் கோட்பாடு அகப்படுத்தப்படவில்லை. ஆனால் இன்றோ பார்ப்பனர்களின் ஆகமம் சாத்திரம் கோத்திரம் திருமண முறைமை கடவுள் கோயில் திதி திவடம் பரிகாரம் படையல் என்ற போர்வையில் தமிழினம் அகப்படுத்தப்பட்டுவிட்டது.

அதற்கேற்ப நீதி மன்றங்களும் அவற்றின் தீர்ப்புரைகளும் அமைந்து விட்டன.

ஒரு இனம் தனது இனத்தின் வரலாற்றைத்தான் முதலில் கற்றிருக்க வேண்டும் என்ற எதிர்ப்பார்ப்பினை அந்த சமுதாயம் கொண்டிருக்கும். ஆனால் தமிழன் மகாபாரதம் இராமாயணம் போன்ற பார்ப்பனரின் கட்டுக்கதைகளைத் தெரிந்து வைத்திருக்க வேண்டிய கட்டாயத்திற்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளான்.

அரசு வேலைகளுக்கான தேர்வு முறைகளோ, இந்திய நாட்டின் பண்பாட்டுச் சின்னமாக பார்ப்பனரின் வேதங்களை மனு சாத்திரத்தை கீதையை பார்ப்பனரின் கோட்பாடுகளைக் கொண்டுள்ளன. தமிழினத்தின் இளந் தலைமுறையினர் இவற்றை அறிந்திருக்க வேண்டிய கட்டாயத்திற்கு ஆட்படுத்தப்பட்டுள்ளனர். பார்ப்பனர்களின் தாய் மொழியைக் கற்க வேண்டும் என்ற ஒரு நிலைமையும் தலைக் காட்டத் தொடங்கிவிட்டது.

இந்திய நாட்டின் வரலாற்றின் தொடக்கப் புள்ளியாகப் பார்ப்பனரின் ரிக் வேத காலத்தையே முன்னிறுத்துகின்றனர். அதில் தென்னிந்தியர்களை அசுரர்கள் என்றும் ஆரியருக்கு எதிராக அடாத செயலைச் செய்பவர் என்றும் கதை படிக்கின்றனர்.

இன்றும் பார்ப்பனீயம் தில்லியின் இராமரின் லீலையாக ஆண்டாண்டுதோறும் விழா எடுக்கிறது. அதற்கென ஒரு இடமான இராம லீலா மைதானம் நிரந்தரமாக உள்ளது. அதில் புத்தரின் காலத்தில் வாழ்ந்த திராவிட இனத்தின் தன்னிகரிலாதத் தலைவனாகிய இராவணன் என்ற தமிழ் இனத்தான் தீயவனாக அசுரனாக சித்தரிக்கப்படுகிறான். அவனை அழித்து ஒழிப்பதே பார்ப்பனீயத்தின் கடமை என்ற ஒரு கருத்தியலை ஆண்டு தோறும் அறிவுறுத்தும் நிகழ்வாகக் கொண்டுள்ளிக்கின்றனர். அதனை இன்றைய தமிழினமும் தன்னை மறந்து கைதட்டிக் களிக்கிறது. காரணம் பார்ப்பனீயம் தனது கருத்துகளை இப்படி தமிழினத்திடம் தமிழ் மொழியின் வழியாக தமிழர்களைக் கொண்டே பரப்புரைச் செய்து முடித்துவிட்டது.

கரைந்து மடிந்த காதலும் வீரமும்

அன்றைய தென்னாட்டவராகிய திராவிட இனத்தார் பார்ப்பனரின் வேதம் வேள்வி போன்றவற்றை எதிர்ப்பவர்கள் என்றே கதைபடிக்கின்றனர். அவற்றில் உண்மையும் உள்ளது. காரணம் பார்ப்பனரின் கொள்கை, கோட்பாடு, வேதம் வேள்வி என்பது முற்றிலும் மனிதனின் அறிதலுக்கும் அறிவிற்கும் உலை வைப்பது. எனவே அன்றைய தமிழினம் பார்ப்பனரை எதிர்த்து நின்றது. ஆரியப்படை கடந்த மன்னர்கள் பார்ப்பனரைக் கொன்று குவித்தனர்.

இதனால் பார்ப்பனரின் கடவுள் கொள்கை திருவள்ளுவரின் காலம் வரையில் தமிழ் மண்ணில் ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை. ஆனால் கி.பி காலத்தில் பார்ப்பனியம் கதை சொல்லியாக மாற்றம் பெற்றது. கதை காப்பியமாகியது. காப்பிய நாயகனோ கடவுளாகச் சித்தரிக்கப்பட்டான். காப்பிய காலமோ இந்திய வரலாற்றினை எழுதுகின்ற கயமைக் காலமாகியது. இதிகாசமும் புராணப் புரட்டுகளும் இந்திய வரலாறுகளாயின. கிருதா யுகமும் கலியுகமும் இந்திய நாட்டின் வரலாற்றுக் காலமாயின.

கடந்த இரண்டாயிரம் ஆண்டுகால இந்திய மண்ணில் ஆய்வாளர்களும் விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்பாளர்களும் தோற்றம் பெறாமல் பார்ப்பனரின் வேதமும் மனு சாத்திரமும் கீதையும் பார்த்துக்கொண்டன. ஆனால் இன்றும் சரகர் தோன்றினார். சனகர் தோன்றினார். நெற்றியிலும் கண்ணைக் கொண்ட ரிஷிகள் தோன்றினர் என்றே கதைப்பதில் வல்லவராக உள்ளனர். ஆனால் சரகரின் ஆய்வறிக்கைதான் என்ன என்று எவரும் வெளியிடுவது இல்லை.

இன்றும் மருத்துவம் என்றால் ஆங்கிலேயர் ஆய்வின் அடிப்படையான இராசாயனவியல், இயற்பியல், உடற்கூறு களாகிறது. இவற்றின் ஆழ்ந்தகன்ற அறிதலாகவே உள்ளது. அது பார்ப்பனரின் சமஸ்கிரதத்தில் எழுதப்பட்ட சரகரின் அல்லது வானியல் அறிஞரான ஆரியப்பட்டரின் அற்புத எழுத்துகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது அல்ல.

உண்மையில் அப்துல் கலாம் என்ற பார்ப்பனர் அல்லாத விஞ்ஞானியின் கண்டுபிடிப்பினால்தான் இன்றைய இந்திய நாட்டின் ஆரியபட்டா என்ற வின்கலம் இயக்கம் பெறுகிறதே தவிர, அது ஆரியபட்டரின் எழுத்தின் உதவியினால் அல்ல. கொரானா என்ற உயிர்க் கொல்லி நோய்களுக்கு சரகர் கண்ட மருந்துதான் என்ன என்று கேட்பார் இல்லை.

அந்த வகையில் சிலப்பதிகாரம் எழுதப்பட்ட காலத்தில் பார்ப்பனீயம் இன்றைய திருப்பதி மலைத் தொடருக்கும் கன்னியா குமரி என்ற தென்கோடி முனைக்கும் இடைப்பட்ட தென்னிந்தியாவில் முற்றாகக் கால் ஊன்றவில்லை. இருந்தாலும் அவர்கள் அன்றைய ஆட்சியாளர்களைத் தமது இன்முகப் பேச்சுகளினால் மயக்கினர். தமது கடவுள் கொள்கைகளை இந்த மண்ணில் கால் ஊன்ற உரிய நடவடிக்கைகளை முதல் முதலாக எடுத்தனர். அப்போது தென்னிந்தியா என்ற இன்றைய நிலப்பரப்பு முழுவதையும் தமிழ் மொழியே பேச்சு மொழியாக எழுத்து மொழியாக நிலவியது. அதனைப் பேசியோரை அசோகரின் எல்லைத் தூண்கள் திராவிடர் என்றே அழைத்தது.

அதாவது தமிழில் ஒரு புத்தகம் எழுதி வெளியிட்டால் இன்றைய கருநாடகம், கேரளம், ஆந்திரா மற்றும் தமிழ் நாடு என்ற பரந்து பட்ட மண்ணைச் சடுதியில் சென்று சேர்ந்து விடும். எனவே பார்ப்பனர் முதல் முதலாகச் சிலப்பதிகாரம் என்ற ஒரு நூலினைத் தமிழில் எழுதினர். அதில் தமது வேதமத கருத்துகளையும் சடங்கு சம்பிரதாயங்கள் என்ற புதிய நடைமுறைகளையும் அதில் புகுத்தினர். அதன் மூலமாக கி.மு. காலத்தின் தமிழினத்தின் வீரத்தையும் காதலையும் கலக்கமுறச் செய்தனர். சிலைகளுக்கு முன்பு மண்டியிடச் செய்தனர்.

வீரன் தனது வெற்றி வாளினை சிலைகளின் முன்னாள் வைத்து வேண்டுகலை மேற்கொண்டான். காதலோ காமக் கடவுளின் கருணைக்குக் காத்துக் கிடந்தது. எந்த ஒரு இந்திரன் என்பான் ரிக் வேத காலத்தில் தமிழினத்தின் தொல்குடிகளைக் கொண்டு குவித்தானோ அவனைக் காக்கும் கடவுளாக ஏற்கும்

படியானது. அப்போது கூட வைணவம் என்றால் என்ன என்பதை தமிழ் மண் அறிந்திருக்கவில்லை.

வைணவம் கி.பி. நான்கு அல்லது ஐந்தாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு பல்லவ மன்னர்களால் இன்றைய ஆந்திரம் மற்றும் காஞ்சியில் கால் ஊன்றியது. வட இந்தியாவில் அது கி பி நான்காம் நூற்றாண்டில் குப்தர்களின் காலத்தில் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. அதற்கு முன்பாக அது பாகவதமாக பரப்புரையினை மட்டுமே கொண்டிருந்தது. காண்க The Origin and Development of Vishnavism by Mr.Sweera Jaiswal published by Indian Council of Historical Research, New Delhi translated in Tamil and published by the New Century Book House Pvt Ltd., Chennai 600098 November, 2019 edition.

எனவே இன்றைய சமுதாயத்தின் சூழலை மனத்தில் கொண்டு சிலப்பதிகாரத்தை அணுகினால் உண்மையை உணர்ந்திட இயலாது என்பதற்காக மேலே அவ்வப்போது கூறியதைக் கூற வேண்டியதாகிறது. இப்போது கதைக்குள் செல்வோம்.

நிமிர்நடை ஏலா நெடியோன் குன்றம்

கோவலன் கண்ணகியோடு திருமணம் முடித்து நல்லறம் செய்து வந்தான். சில ஆண்டுகள் இனிதே இல்லற இன்பத்தினை நுகர்ந்தான். அதன் பின்பு மாதவியின் கலையில் கலக்கமுற்றான். அவளது கைப்பற்றி அவளது இல்லத்தில் சில ஆண்டுகள் மயங்கிக் கிடந்தான். அதன்பிறகு கானல் வரிப்பாடலின் மூலமாகக் கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்டது. மாதவியைப் புகார் நகரத்து மாலை இருளில் கடற்கரை மணலில் கைவிட்டு கண்ணகியை நாடினான்.

காலம் சில ஆண்டுகளாக கடந்து போயிருக்க வேண்டும் என்பதை அடிகள் வேனிற் காலை என்றே தமது அடுத்த காதைக்குப் பெயர் சூட்டினார். பருவம் என்பது ஆறு என்பதின் அடிப்படையிலேயே அன்றைய புலவர்கள் தமது இலக்கியத்தின் பாடுபொருளை அமைத்தனர். கருப் பொருளையும் கையாண்டனர். அதற்குக் கை கொடுப்பதாக

அமைகின்ற இயற்கைக் கூறுகளைத் தெய்வம் உணாவே மா மரம் புள் பறை செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ என்ற தொல்காப்பிய நூற்பா கை கொடுக்கிறது. அப்போது கூட தெய்வம் என்ற ஒரு கூற்றினை இயற்கையோடு இயைந்து நடைபயில்வது அல்ல. எனவே அதனை எடுத்தாள வேண்டாம் என்றே தொல்காப்பியம் மற்றொரு நூற்பாவினைச் செய்தது.

எனவே முதற் பொருளான நிலம் பொழுது என்பவற்றை இலக்கியத்தில் கையாளும் பொழுது அதனோடு தொடர் புடைய பருவ காலத்தினை அவ்வவ் காலத்தில் மலரும் பூக்களை உவம உருப்புகளாக ஆக்குக என்ற ஒரு வழிகாட்டு நெறிகளுக்கு ஏற்ப அடிகள் இப்போது வேனிற் காலத்தைப் பாடு பொருளுக்கு பயன்படுத்திவிட்டார்.

வேனிற்காலம் என்பது சுட்டெரிக்கும் கோடை காலமாகும் என்பதை அறிவோம். கதை மாந்தரின் மனநிலை இப்படி எரியும் நெருப்பில் எண்ணெயை எடுத்து ஊற்றுவதாக உள்ளது. அவர் அவர்களின் எண்ண ஓட்டம் எதிரும் புதிருமாக அமைந்துள்ளது. இருந்தும் அடிகள் இளவேனிற் காலத்தின் இன்ப நிலையை முதலில் எடுத்தாளுகிறார். நெடியோன் குன்றமும் தொடியோள் பௌவமும் தமிழ் வரம்பு அறுத்த தண்புனல் நல்நாடு என்கிறார். இப்போது தமிழ் நாட்டைத் தண்புனல் நாடு என்கிறார்.

தண் என்றால் குளிர்ச்சியானது என்று பொருள். தண்ணீர்க் காட்டினைக் கொண்டது தமிழ் நாடு. அது காவிரி ஆறாக ஏரி குளமாக வயல்வெளியாக நன்செய் புன்செய் விளைவுளாக இல்லம் நிறைப்பது.

தமிழ் நாட்டின் எல்லையாக வடக்கே நெடியோன் குன்றம் உள்ளது என்கிறார். நெடியோன் என்றால் ஓங்கி உலகலந்த திருமால் என்றே பொருள் தரவேண்டும் என்பதாக மாற்றம் பெற்றதை அறிவோம். ஆனால் மேலே மாலியம் அல்லது கடவுள் கொள்கை சிலப்பதிகாரம் எழுதப்பட்ட காலத்தில் தமிழ் மண்ணில் இல்லை. இதனை விளக்குவ தற்காகவே மேலே விரிவாக விளக்க உரை எழுதப்பட்ட

வேண்டிய கட்டாயத்திற்கு உள்ளாக்கப்படுகிறோம். காரணம் இன்றைய சமுதாயம் பார்ப்பனியத்தினால் பழக்கப்படுத்தப்பட்டதாகிறது. உண்மையை உணர்ந்திட தயாராக இல்லை. தன்மானம் பேணத் தயாராக இல்லை. தமிழனத்தின் உண்மை வரலாற்றினை ஒம்ப முன்வருவதில்லை.

எனவே நெடியோன் குன்றம் என்பதை வட மலை என்போம். பௌவம் என்றால் கடல் என்று பொருள். இதனை தொடியோள் பௌவம் என்கிறார். தொடி என்றால் பெண்களின் அணிகளன். குறிப்பாக கை வளையளைக் குறிப்பது. அதனை மகடு உ முன்னிலையாக குமரிக்கடலைக் குறிக்கிறது. அதாவது தென்னிந்தியாவின் வட மலைத் தொடருக்கும் தெற்கே குமரி முனைக் கடலுக்கும் இடைபட்ட நாடே தமிழ் நாடு என்பதை தண்புனல் நாடு என்கிறது. இந்த நாட்டினை யார் ஆட்சி செய்வது? சோழ மன்னன் தானே ஆட்சி செய்வான்? ஆனால் பார்ப்பனியம் அப்படிச் சொல்லவில்லை.

மதுரை, உறையூர், புகார் மற்றும் வஞ்சி என்ற பெரிய நகரத்தினைத் தலைமை இடமாகக் கொண்டு இயங்கும் மாரன் என்ற காமவேள் கடவுளே ஆட்சி செய்கிறான் என்கிறார் அடிகள். பார்ப்பனரின் பரப்புரையை உணர்வது கடினம். இருந்தாலும் ஒரு நாட்டை அரசன் ஆட்சி செய்தான் என்று சொல்வதே இயல்பானது. ஆனால் அதனை ஒரு கடவுள் ஆட்சி செய்கிறான் என்று சொல்வதன் பின்புலம் என்னவாக இருக்கும்? அதாவது கடவுளையோ காமன் என்ற இடைத் தரகு வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்ட தேவர்களையோ அறியாத மண்ணில் கண்ணகியின் கதை என்ற போர்வையில் தமது கருத்துத் திணிப்பினை நடத்தி முடித்து விட்டது. ஆனால் அதனை இன்று உணர்வது அல்லது உணரச் செய்வது கடினமான செயலாக உள்ளது.

நெடியோன் குன்றமும் தொடியோள் பௌவமும்
தமிழ்வரம்பு அறுத்த தண்புனல் நல்நாட்டு
மாட மதுரையும் பீடுஆர் உறந்தையும்
கலிகெழு வஞ்சியும் ஒலிபுனல் புகாரும்

அரைசவீற்று இருந்த உரைசால் சிறப்பின்
மன்னன் மாரன்

என்று வேனிற் காதையின் ஆரம்பமே கடவுளை முன்னிறுத்தியதாகவே உள்ளது. வேங்கட நாதனின் மலை என்கிறது. மன்மதக் கடவுளே ஆட்சி செய்கிறான் என்கிறது. காதலும் காமமுமே கடமையாகக் கொண்ட ஒரு சமுதாயத்தை முன்னிறுத்துகிறது. பார்ப்பனீயம் தமது கடவுளின் புகழ் பாடும் பதினெண் புராணங்களை இப்படிப்பட்ட இழி செயலில் ஈடுபடுபவராகவே எழுதி வைத்திருக்கிறது. அவற்றில் சம நீதி காக்கும் கடப்பாடு என்பது உள்ளளவும் இல்லை. பெண்களைப் போகப்பொருளாக மாற்றியமைக்கும் குறிக்கோளை அன்றே கொண்டிருந்த பார்ப்பனீயத்தினை வெளிப்படுத்துவது.

எனவே அடிகள் இங்கு கதை மாந்தர்களைப் பின்னுக்குத் தள்ளி பார்ப்பனீயத்தின் கடவுள்களை முன்னிறுத்துகிற செயலை செய்துவிடுகிறார்.

தோழி பாங்கள் தொலைந்திடக் காணே

சிலப்பதிகாரத்தின் வேனில் காதையின் முதல் ஆறு அடிகளைப் பார்த்தோம். அதில் சேர சோழ பாண்டிய நாடுகளைக் காமன் என்ற காதல் கடவுளே ஆட்சி செய்கிறான் என்றே காதையின் தொடக்கம் அமைந்துள்ளதைக் கண்டோம். அப்போது அந்தக் காதல் கடவுளின் மனத்திற்கும் இன்பம் நல்கும் இளவேனிற் காலம் வந்துற்றது என்கிறார் அடிகள். மன்னன்மாரன் மகிழ்துணை ஆகிய இன்னிள வேனில் வந்தனன் இவண் என்கிறார் புலவர்.

வேனில் காதையும் பார்ப்பனரின் பரப்புரைகளுக்கு இடையேதான் கண்ணகியின் கதை பயிலப்படுகிறது. இதன் மூலமாக மன்மதக் கடவுளே சங்கத் தமிழினத்துப் பெண்டிருக்கு தோழியாகத் தோழனாகக் காதல் உணர்வுகளைத் தோற்றுவிக்கும் கடவுளாக (மன்மதனாக) மாற்றம் பெற்றான் என்று சொல்லாமல் சொல்லிவிடுகிறார்.

மன்மதன் இப்போது மூன்று நாட்டு மண்ணிற்கும் தலைவனாகி விட்டான். அதாவது பார்ப்பனியம் இப்படியாகத் தம்மை முன்னிலைப்படுத்தி விட்டது. இவர்களின் இந்த

முயற்சி வேறு வகையிலும் முன்னெடுக்கப் பட்டதை அறிவோம். அதுதான் குறுமுனி என்ற அகத்தியரின் பாத்திரத்தை தமிழ் மண்ணில் அரங்கேற்றியது. அதன் மூலமாகப் பொதிகை மலை அகத்திய மலையாகியது. அந்த மலையும் அதில் வீசும் தென்றல் காற்றும் பார்ப்பனிய மயமாக்கப்பட்டது. இதனை, வளம்கெழு பொதியில் மாமுனி பயந்த இளங்கால் என்கிறார் புலவர். கால் என்றால் காற்று என்று பொருள். இங்கு இளங்கால் என்று தென்றல் காற்றினைக் குறிக்கிறார். ஆனால் இதனைப் பொதியில் மாமுனி பயந்த என்கிறார். பயந்த என்றால் பெற்றெடுத்தது என்று பொருள். மாமுனியாகிய அகத்தியரைத் தென்றல் காற்றின் தந்தை என்கிறார் புலவர். எந்த சங்கத் தமிழினம் அகத்தியரை அறியாதோ அந்த இனத்திற்கு வேற்று இனத்தின் கருத்தாக்கம் இப்படித் திணிக்கப்படுகிறது. இப்போது பொதிகை மலையும், தென்றற் காற்றும் பார்ப்பனரின் சொத்தாகிவிட்டன.

இன்றும் அகத்தியர் என்பவரே தமிழ் மொழியைத் தமிழனுக்குத் தந்தார் என்றே பதில் இறுக்க வேண்டிய ஒரு கட்டாயத்திற்கு உட்படுத்தப்பட்டு விட்டது. பள்ளிக் கூடத்துப் பாட புத்தகங்களும் அப்படியே பாடத்தைப் போதிப்பதாக அமைக்கப்பட்டுவிட்டன. அதற்கு அடி கோளியது சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையின் பதிகப் பாடமும் ஆகும். அதற்கு முன்பு எழுதப்பட்ட எந்த ஒரு தமிழ்க் காப்பியத்திலும் அகத்தியரைப் பற்றிய ஒரு முணு முணுப்பும் இல்லை. எனவே கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் இப்படிப்பட்ட ஒரு ஆவணத்தை ஏற்படுத்தினர். அதன் மூலமாகத் தொல்காப்பியருக்கே தமிழ் மொழியைக் கற்றுக் கொடுத்த ஆசானாக இந்த அகத்தியரை முன்னிறுத்தினர். இதற்கு ஒத்திசைவாகக் கி.பி. இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் உ.வே. சாமிநாத ஐயர் மற்றும் அவரது மாணவர் கி.வா. சுகன்னாதன் ஆகியோர்களால் அகத்தியரைப் பற்றிய எண்ணற்ற கட்டுரைகள் எழுதப்பட்டன. அவை இப்போது மதுரை பிராசக்ட் என்ற வலைதளத்தில் உள்ளதையும் காணலாம். எனவே இது ஒரு பார்ப்பனீயத்தின் சதிச் செயல் என்ற உண்மையை எளிதாக உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

மகர வெல்கொடி மைந்தன் சேனை

இப்போது இள வேனிற் காலம் என்ற வசந்த காலம் தொடங்கிவிட்டது என்றார். காமன் என்ற கடவுள் சேர சோழ பாண்டிய மண்ணை ஆட்சி செய்தது என்றார். பொதிகை மலையில் வீற்றிருந்த பூ நூல் முனிவன் அகத்தியனே தென்றல் காற்றிற்குத் தந்தை என்றார். அப்படிப்பட்ட தென்றல் காற்றானது பருவ காலத்தின் வரவினை எடுத்துக் கூறுகின்ற தூதுவனாகச் செயல்பட்டது என்றார். அதன்படி காலையில் இசையினை நல்கும் குயிலிடமும் கூறினான் என்கிறார். எல்லோரிடத்தும் இந்த இனிய செய்தியை ஒலி பரப்பியது என்கிறார். வளம்கெழு பொதியில் மாமுனி பயந்த இளங்கால் தூதன் இசைத்தனன் என்கிறார். அதனால் என்ன நடந்தது ? என்ற ஒரு கேள்வியையும் எழுப்புகிறார். அதற்குப் பதிலாக,

..... ஆதலின்

மகர வெல்கொடி மைந்தன் சேனை

புகர்அறு கோலம் கொள்ளும்என் பதுபோல்

கொடிமிடை சோலைக் குயிலோன் என்னும்

படையுள் படுவோன் பணிமொழி கூற

என்கிறார். அதாவது புகார் நகரத்தில் உள்ள பெண்கள் எல்லோரையும் தம்மை அழகாக ஒப்பனைச் செய்து கொள்ளுங்கள் என்று சோலையில் உள்ள குயில்கள் துந்துபி முழங்குவது போல் முழங்கிசைப் பாடின என்கிறார்.

பார்ப்பனீயம் மரபு காக்கும் மண்ணின் மடந்தைகளின் மாண்புகளைக் குலைக்கும் விதமாகக் கருத்துரைப் புனைந்தது. இதற்கு முன்பாகப் பெண்களின் காதலை களவியலை கற்பியலை இப்படிக் கொச்சைப்படுத்திப் பாடல் எழுதியதாக வரலாறு இல்லை. ஆனால் மரபியல் மாற்றத்தை இந்தக் காப்பியத்தின் கருத்தாக்கம் மாற்றியமைத்தது.

கணவனின் மீது காதல் கொண்ட பெண்களைப் பக்தி இயக்கம் என்ற பெயரில் கடவுளின் மீது காதல் கொள்ளச் செய்தது. உலாப் பாடல்களைத் தோற்றுவித்தது. அது முதலில் மன்னரில் வீதி உலாவினைப் பாடியது. அதன் பிறகு

கடவுளின் உலப்பாடலாகியது. கடவுளின் துதிப் பாடலாகியது. தேவார திருவாசமாக சுமார் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் வரையில் மக்களைப் பாடும் பாடல் எவையும் எழாதவாறு பார்த்துக் கொண்டது. இன்று கடவுள் சிலைகள் ஆண்டு தோறும் திருமணம் செய்து கொள்கின்றன. இரவு தோறும் ஆண் கடவுளின் சிலை பெண் கடவுளின் சிலைகொள் பள்ளியறைகளைத் தேடிச் சென்றமர்த்தப்படுகிறது. காமக் கடவுளைக் கைதொழுதால், காதல் கை கூடும் என்ற நம்பிக்கையை விதைக்கிறது. கலாச்சார கருத்தாக்கம் இப்படிப் பட்ட காப்பியத்தின் மூலமாகத் தொடர்ந்து முன்னெடுக்கப்படுகிறது.

குளிர்முகம் காணாக் கொய்மலர் மாது

கோவலனைப் பிரிந்த மாதவி முதல் முதலாகத் தனிமைத் துயரில் வாடினாள். செய்வதறியாது திகைத்தாள். தமது மாளிகையின் நிலா முற்றத்தில் அமர்ந்து யாழினை மீட்டத் தொடங்கினாள். மனம் ஒரு நிலைப்படவில்லை. வாய்ப்பாட்டும் பாடினாள். இருந்தும் மனம் வசப்படவில்லை. மனக்கண்ணில் கோவலனின் குளிர் முகத்தினைக் கண்டுத் திகைத்தாள். மயங்கி விழுந்தாள். இதனை அதிரா மரபின் யாழ்கை வாங்கி மதுர கீதம் பாடினாள் மயங்கி என்கிறார் பெருந்தகை. அப்பொழுது மன்மதக் கடவுள் இவளை மீட்டு எடுத்தான் என்றே கதையை நீட்டுகிறார். ஆரிய கூத்தாடி காரியத்தில் கண் வைக்கிறார். இதனால் மாதவி கோவலனுக்கு ஒரு காதல் கடிதத்தை எழுதத் தூண்டினான் என்கிறார்.

தமிழன் இயற்கையின் மடியில் இயல்பான ஒரு எண்ண ஓட்டத்தில் தமது வாழ்வியல் தேவைகளுக்குத் தேவையான அடியினை எடுத்து வைத்தான். ஆனால் பார்ப்பனரின் பண்பாட்டுப் படையெடுப்பில் அவனது ஒவ்வொரு தேவைகளுக்கும் ஒரு கடவுளரை நாடும் வண்ணம் மாற்றியமைக்

கப்பட்டான். எனவே இப்போது இவளது எண்ணத் துணையோ கோவலனாக ஒரு காதல் கடிதமாக செயல் வடிவம் கொள்வது இயல்பான ஒன்று. இருந்தும் இதற்கும் காதலரின் கடவுளான மன்மதனின் கருணையே காரணம் என்ற பரப்புரையாகிறது. சிலப்பதிகாரம் எதற்காக எழுதப்பட்டது என்ற கேள்விக்குப் பதிலாகிறது.

அதன்படி மாதவி கோவலனுக்கு மடல் எழுதுகிறாள். அதில் அவள் தன்னை வாட்டி எடுக்கின்ற மன்மதக் கடவுளரின் காம பாணம், தங்களையும் வாட்டும் அல்லவா ? என்ற கேள்வியை எழுப்புகிறாள். அதனை, மன்உயிர் எல்லாம் மகிழ்துணை புணர்க்கும் இன்னிள வேனில் இளவரசாளன் என்று மன்மதக் கடவுளைப் பற்றி பேசுகிறாள். அதில் அவன் இரவு காலத்துக் காதல் கடவுள் நீதி நேர்மை அறம் என்ற உயர்ந்த கொள்கைகளை உடையவன் அல்லன் என்கிறாள். ஆண் பெண் சேர்க்கைக்கு அதிபதியாகிய அவன் காமக் கடலில் ஆடித் திளைப்பவன் என்கிறார். அது போல் ஊடல் உவகை கூடல் தணிவு என்ற பாவையின் பணிபிற்கு ஒத்திசையாக இருக்கின்ற மாலை மதியமும் மாண்புடையன் அல்லன். அவர்களது பணியே ஆண் பெண் உறவில் குற்றம் குறைகளைக் கண்டுபிடிப்பது அல்ல என்கிறாள். மன்மதனின் மலர் அம்புகளால் தாக்கப்பட்டுத் துடிக்கும் பேதையாகி விட்டேன். இதனை நீயிர் அறிந்தருள்க என்று கடிதத்தை எழுதி முடிக்கிறாள். அதனை

மன்உயிர் எல்லாம் மகிழ்துணை புணர்க்கும்
இன்னிள வேனில் இளவரசாளன்
அந்திப் போதகத்து அரும்பிடர்த் தோன்றிய
திங்கள் செல்வனும் செவ்வியன் அல்லன்!
புணர்ந்த மாக்கள் பொழுதுஇடைப் படுப்பினும்
தணந்த மாக்கள் தம்துணை மறப்பினும்
நறும்பூ வாளியின் நல்உயிர் கோடல்
இறும்பூது அன்று இஃதுஅறிந்தீ மின்னன

என்று தமது மடலை எழுதி முடிக்கிறாள். அப்போது அவளது மனத்தின் நிலையை அடிகள் படம் பிடிக்கிறார்.

வசந்த மாலையை வருகென கூஉய்

பசந்த மேனியள் படர்உறு மாலையில் விளையா மழலையின் விரித்து உரைஎழுதி என்கிறார். காதலனின் பிரிவு தரும் துயரம் பசலையாக அவளது மென்மை மேனியைப் படர்ந்து கௌவியது. அப்போது அவள் ஒரு குழந்தையைப் போல காணப்பட்டாள். உள்ளத்தில் உள்ள விரக தாபத்தை ஒளித்து வைக்க இயலவில்லை. எனவே மழலை மொழியில் மகிழ்நனுக்கு மடல் எழுதினாள் என்கிறார் பெருந்தகை.

இப்போது வசந்த மாலையை வருகெனக் கூஉய்த் துமலர் மாலையில் துணிபொருள் எல்லாம் கோவலற்கு அளித்துக் கொணர்க ஈங்கு என ஆணையிட்டாள். இதன் பொருள் தோழி வசந்த மாலையை அழைத்து மடலைக் கொடுத்தாள். இதனைக் கோவலனிடம் தந்து அவனைக் கையோடு இங்கு அழைத்து வருக என்று ஆணையிட்டாள் என்கிறார். அப்போது அவள் ஒரு உரிமை மகளிரைப் போன்றே காட்டப் படுகிறாள். எனவே, இப்பொழுதே அவரை இங்கு அழைத்து வருக என்றாள் என்கிறார் புலவர்.

கடிதத்தோடு சென்ற தோழியானவள் கூல வாணிக வீதியில் கோவலனைக் கண்டாள். கடிதத்தை அவனிடம் கொடுத்தாள். அவன் அதனைக் கண்களினால் கண்டான். ஆனால் கைகளினால் பெற்றுப் பிரித்துப் படிக்க மறுத்துவிட்டான். அவனது கண்கள் கனலைக் கக்கின. மாதவி என்பாள் ஒரு நாடக நடிகை என்று சாடத் தொடங்குகிறாள். ஏமாற்று மங்கை என்று இழித்துரைக்கத் தொடங்குகிறாள். அப்போது அவன்

திலகமும் அளகமும் சிறுகருஞ் சிலையும்
குவளையும் குமிழும் கொவ்வையும் கொண்ட
மாதர் வாள்முகத்து மதைஇய நோக்கமொடு
காதலின் தோன்றிய கண்கூடு வரி

என்று கவிதை பாடுகிறாள்.

திலகப் பொட்டு அலையென கூந்தல் வளைந்த புருவம் குவளைக் கண்கள் குமிழ் மூக்கு கொவ்வைச் செவ்வாய்

கொண்ட அழகொளி முகத்தாள். அவள் காதல் கொண்டாள் போல என்னிடம் நடித்தாள். அவளது ஆட்டமும் பாட்டமும் என்னை ஏய்த்துப் பிழைத்த கண் கூடு வரி என்ற புதிய இலக்கியப் படைப்பு என்கிறான்.

பொய்யோ ஆடை அவளொரு அன்னம்

அடிபட்ட நாகமென சீறிப்பாய்கிறான். அவளது முகமும் முலையும் இடையும் நடையும் தம்மை எப்படி நிலை குலையச் செய்தது என்பதைப் பாட்டெடுக்கிறான். அவனது ஒவ்வொரு வீழ்ச்சிக்கும் ஒரு புதிய பெயரிடுகிறான். தான் வருக என்றால் வந்தாள். போ என்று கூறினேன் அகன்று போய்விட்டாள். அப்பொழுதும் அவளது நடையும் இடையும் என்னை வருத்தி வாட்டிய கோலத்திற்கு யான் காண்வரி என்பேன் என்கிறான்.

நாகுஇள முத்தின் நகைநலம் காட்டி
வருகென வந்து போகெனெப் போகிய
கருநெடுங் கண்ணி காண்வரி கோலம்

என்கிறான்.

மாலை நேரத்து மயக்கும் பார்வையில் மையல் மேனி தொய்யல் அணியும். பொய்யோ ஆடை அவளொரு அன்னம் ஆனாள் அற்பக் கோலம் அவளது குணமே. அதன் பெயர் உள்வரி என மொழிவதும் ஆமே என்கிறார்.

அந்தி மாலை வந்ததற்கு இரங்கி
சிந்தைநோய் கூறும்என் சிறுமை நோக்கிக்
கிளிபுரை கிளவியும் மடஅன நடையும்
செருவேல் நெடுங்கண் சிலதியர் கோலத்து
ஒருதனி வந்த உள்வரி அடலும்

என்கிறார். இவனது சீற்றம் அவளைச் சிலதியராக்கி விட்டது. விலை மகளாகப் பார்க்கும் பார்வையைத் தந்து விட்டது.

இரவு நேரத்தில் துறவு கொண்டது போல் ஆடை துறப்பாள். சிலம்பும் மேகலையும் தரையில் சிதறத் துடிப்பாள். ஆடையில் இடையில் பாடைக் கட்டிய பாவி இவளது நாடகம் புறவரிப் பண்ணோ என்று அரற்றுகிறான்.

சிலம்புவாய் புலம்பவும் மேகலை ஆர்ப்பவும்
கலம்பெறா நுசுப்பினள் காதல் நோக்கமொடு
திறத்துவேறு ஆயஎன் சிறுமை நோக்கியும்
புறத்துநின்று ஆடிய புன்புற வரியும்

என்று புலம்புகிறாள்.

மலரும் மாலையும் தாதவிர் குழலும் வடம்பயில்
முலையும் தாங்கா இடையை இடுக்கிப் பிடித்து நடிக்கும்
கணிகை என்று கண்ணீர் விடுகிறாள். ஐயோ இவளது
நடிப்பில் மதியிழந்தேனே என்று தலையில் அடித்துக்
கொள்கிறாள். புலவியால் போகிறாள் போல நடித்த பாவி
ஆடிய ஆட்டம் கிளர்வரி பண்ணோ என்று கூறி தலை
குனிந்து நிற்கிறாள். தளர்ந்த சாயல் தகைமென் கூந்தல்
கிளர்ந்து வேறு ஆகிய களர்வரிக் கோலம் என்று வெட்கி
நிற்கிறாள்.

இப்பொழுது அவளது நடிப்பின் பிடியில் இருந்து தப்பிப்
பிழைத்தேன். ஆயினும் அவள் எனது உறவினர்களிடம்
சென்று யாதும் அறியாள் போலவே துயர் மொழி கூறும்
இவளது நடிப்பிற்கு பெயர் தேர்ச்சிவரி என்கிறார். என்உறு
கிளைகட்குத் தன்உறு துயரம் தேர்ந்து தேர்ந்து உரைத்த
தேர்ச்சிவரி அன்றியும் வண்டு அலர் கோதை மாலையுள்
மயங்கிக் கண்டவர்க்கு உரைத்த காட்சி வரியும் என்றும் மனக்
கலக்கத்தைக் கொட்டித் தீர்க்கிறார். தான் மாலை நேரத்தில்
என்னைப் பிரிந்த துயரில் துடிப்பதைப் போல ஒரு நாடகத்தை
நன்றாக அரங்கேற்றி வருகிறாள் கள்ளி என்று கண்
கலங்குகிறாள்.

முத்தாய்ப்பாக, தான் எப்படியெல்லாம் ஏமாற்றப்
பட்டேன் என்பதையும் ஒளிவு மறைவில்லாமல் தோழி
வசந்த மாலைக்கு எடுத்துரைத்துக் கை கூப்பி விடை
தருகிறாள். இதனை அடிகளார் அடுத்து அடுத்து அவர்முன்
மயங்கிய மயக்கம் எடுத்து அவர் தீர்த்த எடுத்துக்கோள் வரி
என்கிறார். வசந்த மாலையை மதிப்புடன் நடத்துகிறாள்.
மாதவி ஒரு ஆடல்மகள். எனவே அவளுக்கு இப்படி நடிக்கக்
கற்றுத் தர வேண்டுமா என்று கேட்கிறாள்.

கடிதத்தை ஏற்க மறுத்து அங்கிருந்து அவன் தப்பி
மறைகிறான். இதனை

ஆடல் மகளே ஆதலின் ஆயிழை
பாடுபெற்றன அப் பைந்தொடி தனக்குளன
அணிதோட்டுத் திருமுகத்து ஆயிழை எழுதிய
மணித்தோட்டுத் திருமுகம் மறுத்தான்

என்கிறார் அடிகள்.

இப்படியாக கானல் வரிப்பாட்டு எடுத்துக்கோள் வரியாக
முற்றுப் பெற்று மாதவியை மறுதளித்து ஒதுக்கி விடுகிறது.
வசந்த மாலை வாடிய முகத்தோடு மாதவியின் இல்லம்
நோக்கி நடந்தாள் என்கிறது வேனில் காதை. இதனை

வாடிய உள்ளத்து வசந்த மாலை
தோடுஅலர் கோதைக்குத் துனைந்துசென்று உரைப்ப
மாலை வாரார் ஆயினும் மாண்இழை
காலைகாண் குவம் எனக் கையறு நெஞ்சமொடு
பூமலர் அமளிமிசைப் பொருந்தாது வதிந்தனள்
மாமலர் நெடுங்கண் மாதவி தான்

என்று கானல் வரியை முடித்து வைக்கிறார். மாதவி வசந்த
மாலையின் வாய்மொழிக் கேட்டு கட்டிலில் சாய்ந்தாள்.
இன்று மாலை வாரார் ஆயினும் காலையில் கண்விழித்து
எழுவோம். அப்போது அவர் வருவார் என்ற நம்பிக்கை அருந்
துணையாகியது என்ற வாழ்க்கைப்பாடத்தைப் போதிக்கிறார்
அடிகள். பிரிவுத் துயரில் பேதை மனம் பித்தாகிறது.
வள்ளுவமோ

அரிதுஅரோ தேற்றம் அறிவுடையார் கண்ணும்
பிரிவுஓர் இடத்துஉண்மை யான் (குறள் 1153)

என்கிறது.

**(ஆய்வு தொடரும்.
அறப்பணி மலரும்)**

ஆய்விற்குத் துணை நின்ற நூல் பட்டியல்

1. சங்க இலக்கியம் பத்துப்பாட்டு
2. திருக்குறள்
3. லலிதா சகஸ்ர நாமம்
4. இளங்கோ அடிகள் சமயம் எது? - அ ச ஞானசம்பந்தன்
5. தொல்காப்பியம்
6. சிலப்பதிகாரம் - ந மு வேங்கடசாமி நாட்டார் உரை
7. ப்ரஜ் ரஞ்சன் மணி அவர்கள் எழுதிய வரலாற்றில் பிராமண நீக்கம் - இந்திய சமூகத்தில் ஆதிக்கமும் எதிர்ப்பும். எதிர் வெளியீடு, பொள்ளாச்சி. போன் 04259-226012. 9942511302.
8. கா. அப்பாத்துரை அவர்களின் '1800 ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தமிழகம்'.
9. 'களப்பிரர் ஆட்சியில் தமிழகம்' - மயிலை சீனி வேங்கடசாமி.
10. பாண்டியர் வரலாறு - T.V. சதாசிவ பண்டாரத்தர்.
11. சேரமன்னர் வரலாறு - ஓளவை சு. துரைசாமிப்பிள்ளை.
12. பல்லவர் வரலாறு - முனைவர் மா. இராசமாணிக்கனார்.
13. கரிகால் சோழன் (ஆய்வு நூல்) - முனைவர் ரா. நிரஞ்சனா தேவி
14. தொல்காப்பியர் காலத்தமிழர் - புலவர் குழந்தை
15. சுவீரா ஜெயஸ்வால் எழுதிய 'வைணவத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் ஆய்வுரை' - NCBH Publication

ஆசிரியரின் பிற படைப்புகள்

1. காயாம்பூ - 2006.
2. மணத்தை மறைத்த மலர்கள் - 2006.
3. ஆசையில் பூத்த ஓசைப் பூக்கள் - 2007.
4. இராமாயணம் சுந்தரகாண்டம் - கவிதை வடிவில் - 2007.
5. யோகம் பயில் - 2008.
6. காவிரிப் புனலில் ஆடிய காவலன் - ஆட்டனத்தி - 2008.
7. வள்ளுவர் காலத்து மண்ணும் மனிதமும்.1 - 2008.
8. திருக்குறள் அறத்துப் பால் - சொற்பொருள் உரை - 2008.
9. திருக்குறள் பொருட் பால் - சொற்பொருள் உரை - 2008.
10. திருக்குறள் காமத்துப் பால் - சொற்பொருள் உரை - 2008.
11. திருக்குறள் உரை - 2009.
12. மனிதப் பூக்கள் - 2010.
13. வள்ளலார் கண்ட மதமும் மனிதமும் - 2011.
14. வாழ்விற்கு வழி காட்டும் வள்ளுவம் - 2012.
15. வள்ளுவர் காலத்து சொல்லும் செயலும் - 2013.
16. காயாம்பூ கவிதைப் பூ - 2016.
17. பிழைக்களப் பாட்டு - 2017.
18. கனவில் பூத்த கற்பனைப் பூக்கள் - 2017.
19. எழுத்தில் பூத்த எண்ண மலர்கள் - 2018.
20. கலைஞர் பரணி - 2018.
21. நதியின் எதிரே நன்மலர்க் காடு - 2018.
22. நெருஞ்சித் தேன் - 2019.
23. கவிதைக் காடு - 2019.
24. மௌனப் பூக்கள் - 2020
25. சிலப்பதிகாரம் எதற்காக எழுதப்பட்டது - ஆய்வு 1 - 2020
26. ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையும் திருக்குறளும் - ஒப்பாய்வு - 1 - 2016.
27. ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையும் திருக்குறளும் - ஒப்பாய்வு - 2 - 2016.
28. ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையும் திருக்குறளும் - ஒப்பாய்வு - 3 - 2016.
29. ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையும் திருக்குறளும் - ஒப்பாய்வு - 4 - 2016.
30. ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையும் திருக்குறளும் - ஒப்பாய்வு - 5 - 2017.
31. ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையும் திருக்குறளும் - ஒப்பாய்வு - 6 - 2019.
32. ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையும் திருக்குறளும் - ஒப்பாய்வு - 7 - 2019.
33. ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையும் திருக்குறளும் - ஒப்பாய்வு - 8 / 9- 2019.
34. பண்பாட்டுப் போர் சனவரி, 2020
35. ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையும் திருக்குறளும் - ஒப்பாய்வு - 10 / சன 2020.
36. சிலப்பதிகாரம் எதற்காக எழுதப்பட்டது - ஆய்வு 2 2020